

Gustave Flaubert, *Madame Bovary*

© 2000, 2006, 2007, 2017 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin retele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a detinătorului copyrightului reprezentă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: John Singer Sargent, 1856-1925, *Elizabeth Winthrop Chanler*, 1893

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

FLAUBERT, GUSTAVE

Doamna Bovary / Gustave Flaubert; trad. de D.T. Sarafoff; ed. îngr., pref. și note de Ioan Pânzaru, Laurențiu Zoicaș. – Iași: Polirom, 2017

ISBN print: 978-973-46-6115-2

ISBN eBook: 978-973-46-2324-2

ISBN PDF: 978-973-46-2521-5

I. Sarafoff, D.T. (trad.)

II. Pânzaru, Ioan (ed.)

III. Zoicaș, Laurențiu (ed.)

821.133.1

Printed in ROMANIA

se-XIX în lăslăose la biolicea lbum urmări legă

oasă. Cu ocazia a 21-a decembrie în Consiliul de

Copilăriei Bovary da a coa

cei de la cinci ani la patru. Pe lângă

înțeleaptă de la

GUSTAVE FLAUBERT

Doamna Bovary

Traducere de D.T. Sarafoff
după manuscrisul definitiv

Ediție îngrijită, prefață și note
de Ioan Pânzaru și Laurențiu Zoicaș

Respect pentru oameni și cărți

„... nu este ceea ce se spune în opera sa, deosebit de multă parte, să fie deosebit de bună, dar este deosebit de pușcă și deosebit de căldură, un „Baudelaire burzui”, fără deosebire să răsine în excentricitatea trăsăturii, care nu se asează niciunul pe hărțile de mărire autorizată, și moartea la Azotul de Paris în 1867.

Acăpuș, ca noua redactoră editoriei Polidom și ca membru membru în Consiliul Național al Liceelor și Universităților și în Consiliul național al liceelor și universităților în plus pentru numirea liceului său respectiv.

— Acăpuș, în cinstea tău! — spuse Traian Păcurari.

— În cinstea mea? — întrebă el, îngrijorat de ceea ce se întâmpla cu același nume.

— În cinstea mea! — spuse Traian Păcurari, înțeleând că în cinstea lui.

— În cinstea mea! — spuse Acăpuș, înțeleând că în cinstea lui.

— În cinstea mea! — spuse Traian Păcurari, înțeleând că în cinstea lui.

— În cinstea mea! — spuse Acăpuș, înțeleând că în cinstea lui.

— În cinstea mea! — spuse Traian Păcurari, înțeleând că în cinstea lui.

— În cinstea mea! — spuse Acăpuș, înțeleând că în cinstea lui.

PARTEA ÎNTÂI

Unul sunse unu și juriștate la casu-
gătul, când în sala de mediată intră directorul, urmat de un elev nou. În haine de oras,
în un haine de serviciu care erau un pipiritu-
re. Cei ce dormeau se bucură și se răsfățau
la în picioare ca surpirori. În plus studiu.
Directorul se facut semn, să se asemenea locu-
lui, împarcându-se către pedagog. Il zice elev.

Domnule Roger. El dău în grădă pe elevul
care intră în capela. Băieți învățătura și pur-
că o să-și fir meritul, însă trece în acu-mă-
ri și er cu mă-nință, după vărsătu-ru.

Umară în colă, după nea, unde altă (zăriantă),
nu era un băiețu-de-la-bură, de vîco cin-
căzace ani, și mai frumăt ca oricare altăto-
ără. Avea părul refuzat drept pe frontul, ca un
vînt sărac, părul cuminte și lăsată
în mă-ea pîna la în spate, surubul de po-
ze verde, cu năsturi negri, încăintora păsării
din horion și lăsa să se vadă, prin deschizătura
oțelelor răsărite, niste încheieturi rugăi, obi-
rajă cu aerul liber. Puipela, în ciorape albastri,
încă dintr-un partalon galben, pe care-l tră-
nu grăzav în sua brățerie. Era incălit cu niste
căciulațe, prost văzute, ciudate pe gungă,
împrejurul să spunem lăstările. El era curia-
uș, atent ca la predica, neîndorâtind să sten-
ze pește picior, nici să se rezinte într-un cot,
la orn-dauă; când sună clopoțelul, pedagogul

— Tocmai sunase unu și jumătate la ceasul colegiului, când în sala de meditație intră directorul, urmat de un elev nou, în haine de oraș, și de un băiat de serviciu care căra un pupitru mare. Cei ce dormeau se treziră și ne ridicarăm cu toții în picioare ca surprinși în plin studiu.

I Directorul ne făcu semn să ne aşezăm la loc; apoi, întorcându-se către pedagog, ii zise incet:

— Domnule Roger, ti-l dau în grija pe elevul acesta; trece într-o săptea. Dacă învățatura și purtarea o să-i fie meritorii, va trece *la cei mari*, unde i-ar cam fi locul, după vârsta lui.

Rămas în colț, după usă, unde abia-l zăream, cel nou era un flăcău de la țară, de vreo cincisprezece ani, și mai înalt ca oricare dintre noi toți. Avea părul retezat drept pe frunte, ca un cantor sătesc, părea cuminte și foarte făstăcit. Deși nu era prea lat în spete, surtucul de postav verde, cu nasturi negri, îl strâmtora pesemne la subsuori și lăsa să se vadă, prin deschizătura manșetelor răsfrânte, niște încheieturi roșii, obișnuite cu aerul liber. Pulpele, în ciorapi albaștri, ii ieșeau dintr-un pantalon galben, pe care-l trageau grozav în sus bretelele. Era încăltat cu niște ghete greoale, prost văcsuite, cu ținte pe pingele.

Începurăm să spunem lecțiile. El era numai urechi, atent ca la predică, neîndrăznind să stea picior peste picior, nici să se rezeme într-un cot, și, la ora două, când sună clopoțelul, pedagogul

fu nevoie să-i atragă atenția, ca să se încoloneze și el cu noi.

La intrarea în clasă, aveam obiceiul să ne aruncăm șepcile pe podea ca să avem apoi mâinile libere; încă din prag, trebuia să le azvârlim sub bancă, în aşa fel încât să se trântească de perete și să ridice un praf cumplit; asta era *obiectul casei*.

Însă, fie că el nu băgase de seamă mișcarea, fie că nu îndrăznise să facă la fel, noi terminaserăm rugăciunea și *ăla nou* tot își mai ținea șapca pe genunchii strânsi, negăsind unde s-o atârne. Era un acoperământ de ordin compozit: arăta și a căciulă de blană, și a chipiu, și a pălărie rotundă, și a șapcă de vidră, și a scufie de bumbac; ce mai, era unul dintre obiectele acelea jalnice a căror urâtenie mută exprimă câteodată lucruri tot atât de profunde ca mutra unui idiot. Având o formă ovoidă, îmbărzoiată cu balene, începea cu trei caltaboși rotunzi din postav de culoarea prunelor uscate pe care alternau romburi de catifea și de blană de iepure, despărțite cu panglică roșie; venea apoi un fel de sac ce se termina cu un poligon cartonat, acoperit de o broderie complicată din sutaș și de unde atârna, la capătul unui șnur lung și prea subțire, o șnupătură din fire de aur, în chip de ciucure. Era nouă; îi lucea cozorocul.

— Ridică-te, zise profesorul.

Se sculă; șapca-i căzu. Toată clasa izbucni în râs.

Se aplecă s-o ridice. Colegul de-alături i-o dădu jos cu cotul și el o mai adună o dată.

— Descotorosește-te odată de șapca aia, zise profesorul, care era un om de spirit.

Elevii pușniră într-un râs zgomotos, bietul băiat se zăpăci, încât nu mai știa dacă trebuia

să țină șapca în mână, să-l lase pe jos sau să și-o pună pe cap. Se așeză din nou, ținând-o pe genunchi.

— Ridică-te, relua profesorul, și spune-mi cum te numești.

Ăla nou îngăimă un nume nedeslușit.

— Repetă!

Din nou se auzi aceeași boscorodeală de silabe, acoperită de huietul clasei.

— Mai tare! strigă profesorul. Mai tare!

Luându-și atunci inima-n dinți, *ăla nou* deschise o gură cât toate zilele și răcni din toți bojocii, ca și cum ar fi strigat pe cineva, un cuvânt: *Charbovari!*

Larma izbucni brusc, urcă în crescendo, cu acute (cu totii urlam, lătram, tropăiam, repetând: *Charbovari! Charbovari!*), apoi se prelungi în note răzlețe, potolindu-se cu chiu cu vai, dar tot mai răbufnind pe neasteptate din câte un rând de bânci, pe unde mai pușnea ici și colo vreun hohot înăbușit ca o petardă care nu se stinsese de tot¹.

Totuși, sub ploaia de teme suplimentare, încetul cu încetul se făcu ordine în clasă, iar profesorul, izbutind în sfârșit să priceapă numele lui Charles Bovary, după ce-l pusese să i-l dicteze, să i-l spună pe litere și să-l recitească, îi porunci îndată nefericitului să ia loc în banca leneșilor, la picioarele catedrei. Când să se urnească din loc, șovăi.

— Ce cauți? îl întrebă profesorul.

1. Forma aceasta bolborositară a numelui lui Charles Bovary evocă, în limba franceză, numele unui obicei popular, *charivari*, tărăboi făcut de tineri sub ferestrele unor proaspeti însurăței nepotriviți prin vîrstă sau avere.

— Șap..., zise timid *ăla nou*, uitându-se cu neliniște în jur.

— Toată clasa să copieze cinci sute de versuri! Porunca, rostită cu glas mânios, ca un *Quos ego*¹, opri o nouă vijelie. Potoliți-vă odată! continuă el indignat, ștergându-și fruntea cu o batistă pe care o scosese din tocă. Iar dumneata, *cel nou*, o să-mi copiezi de douăzeci de ori verbul *ridiculus sum*.

Apoi, cu un glas mai bland, urmă:

— Ei, o să-ți găsești șapca; nu îți-a furat-o nimene!

Total se liniști. Capetele se plecară peste ghozdane, iar *ăla nou*, singur în băncuța lui, își păstră o purtare exemplară vreme de două ore, deși se trezea, din când în când, cu câte un cocoloș de hârtie aruncat din vârful peniței, care î se turtea pe mutră. Însă el se ștergea cu mâna, rămânând neclintit, cu ochii în jos.

Seară, în sala de studiu, își scoase din bancă mânecuțele, își puse în bună regulă lucrușoarele și își linie cu grijă colile de hârtie. Îl văzurăm muncind conștiincios, căutând toate cuvintele în dicționar și dându-și multă osteneală. Fără îndoială că numai datorită acestei bunăvoiințe de care dădu dovadă nu ajunse să fie trimis într-o clasă inferioară; căci dacă știa destul de bine regulile gramaticale, nu se pricepea deloc să dea frazelor o întorsătură elegantă. Latina începuse să-l învețe cu preotul din sat, fiindcă părinții lui, din economie, nu-l trimiseseră la colegiu decât când nu se mai putea altfel.

1. Cuvinte amenintătoare pronunțate de Neptun împotriva vânturilor dezlănțuite fără știrea lui, în *Eneida*, Cartea I, v. 135: „(Voi,) pe care eu (v-aș putea zdrobi atât de ușor...“). Se foloseau pentru a exprima o autoritate absolută.

Tatăl lui, dl Charles Denis Bartholomée Bovary, fost subchirurg militar, compromis, prin anul 1812, în niște povești legate de recrutare și silit, tot atunci, să iasă din cadrele active, profitase de farmecul său personal ca să agațe din zbor o zestre de șaizeci de mii de franci care î se oferea sub înfățișarea fetei unui negustor de tricotaje, care se îndrăgostise de ținuta lui. Băiat frumos, bun de gură, zornăindu-și pintenii, purtând mustați unite cu favoriții, cu degetele pline de ghiuluri și îmbrăcându-se în culori tipătoare, avea o înfățișare de filfizon, dimpreună cu voioșia facilă a unui comis-voiajor. După însurătoare trăi doi-trei ani din zestrea soției: lua cine îmbelșugate, se scula târziu, fuma din pipe mari de portelan, se intorcea seara acasă doar după spectacol și frecventa cafenelele. Socru-său muri fără să lase mare lucru; faptul îl indignă, se lansă în industrie, pierdu ceva bani, apoi se retrase la țară, unde vră să-și fructifice proprietățile. Dar, fiindcă nu se pricepea la agricultură mai mult decât la stambă, folosea caii la călărie în loc să-i trimită la arat, bea cidrul pus în sticle în loc să-l vândă la butoi, mâncă cele mai frumoase orătănnii din curte, iar cu slănina de porc își ungea cizmele de vânătoare, își dădu seama îndeajuns de repede că era mai profitabil să se lase de orice soi de afaceri.

Cu două sute de franci pe an, găsi de închișat într-un sat, la hotarul dintre ținutul Caux și Picardia, un fel de locuință jumătate fermă, jumătate conac; și, plin de amărăciune, ros de regrete, dând vina pe Cel de Sus și invidios pe toată lumea, se retrase acolo, de la vîrsta de patruzeci și cinci de ani, scârbit de oameni, după cum zicea el, și hotărât să trăiască în pace. Se certă cu vecinii, avu nenumărate procese, fu-

părăt la judecătorul de pace, unde și dădea drumul la gură și căpătă astfel reputația de om de spirit. Neștiind ce să mai facă, se abonă la trei ziare, se apucă de băut și devine republican. Cum amantele îl răsfătau, se purtă ca un tiran în căsnicie.

Soția lui fusese odinioară nebună după el; îl iubise cu o slugănicie care-l îndepărtașe și mai mult de ea. Voioasă altădată, expansivă și iubitoare, cu trecerea anilor – ca vinul trezit care se oțetește – ajunsese arțagoasă, plângăcioasă, nevricoasă. Atât de mult suferise, fără să se plângă, la început, când îl vedea alergând după toate tălanițele de țară și când venea seara acasă, după ce făcuse turul stabilimentelor, lehămetit și duhnind ca bețivii! Mai apoi, mândria ei se răzvrătise. Atunci începu să tacă, înghițindu-și furia cu un stoicism mut, pe care-l păstră până la moarte. Era tot timpul pe drumuri, cu treburi. Mergea la avocați, la președintele tribunalului, ținea minte când sunt scadențele polițelor, se ruga de păsuire; iar acasă călca, cosea, spăla, supraveghează lucrătoarele, plătea facturile, intr-un cuvânt, o femeie de ispravă, însă cam acră de atâtă virtute, în timp ce conașul, fără să-i pese de nimic, veșnic toropit, intr-o moțăială îmbufnată din care nu se trezea decât ca să-i facă observații, își vedea de fumat la colțul vetrrei, scuipând în spuză.

Când avură un copil, trebuie dat la doică. Adus acasă, plodul, deși prizărit, fu răsfătat ca un prinț. Mama îl îndopă cu dulcețuri; tatăl îl lăsa să alerge desculț și, ca să facă pe filozoful, zicea chiar că ar putea foarte bine să umble gol pușcă, la fel ca puii animalelor. Contrafă gingășilor materne, el avea despre copilărie un anumit ideal viril după care încerca să-si educe feciorul,

cerând să fie crescut aspru, spartan, ca să dobândească o constituție zdravănă. Îl trimitea la culoare fără foc în cameră, îl învăța să tragă câte o dușcă zdravănă de rom și să batjocorească procesiunile religioase. Însă, fiind o fire linistită, copilul nu prea răspundea acestor strădanii. Maică-sa îl tăra tot timpul după ea; îl trimitea la joacă, îi decupa figurine din carton, îi spunea basme, vorbea cu el ținându-i monologuri interminabile, pline de ghidușii melancolice și de gângureli drăgăstoase. Având o viață atât de însingurată, își proiectă asupra copilului toate vanitățile destrămate, sfârâmate. Visa pentru el situații sus-puse; îl și vedea înalt, frumos, spiritual, căpătuit la poduri și șosele ori în magistratură. Îl învăță să citească, ba chiar să cânte două-trei românte scurte, acompaniindu-l la un pian vechi de-al ei. Însă, la toate astea, dl Bovary, sinchisindu-se prea puțin de litere, zicea că nu merită să-ți bați capul! Păi, o să aibă ei vreodată cu ce să-l țină la școlile guvernului, să-i cumpere o funcție sau un capital de comerț? De altfel, cu tupeu, un bărbat răzbește întotdeauna în lume. Dna Bovary își mușca buzele, iar copilul hoinărea prin sat.

Se lua după oamenii care arau și azvărlea cu bulgări de pământ din brazde în ciori, care zburau. Mâncă mure de pe margineașanțurilor, păzea curcile cu o joardă, intorcea fânul la coasă, alerga prin pădure ca să-si taie nuiele, când ploua juca șotron în pridvorul bisericii, iar de sărbătorile mari se milogea de paracliser să-l lase să tragă clopoțele, ca să spânzure cât era de mare de funia cea groasă și să se simtă luat pe sus în zborul ei.

De aceea crescă voinic ca un stejar. Căpătă mâini puternice, obraji rumeni.

Când împlini doisprezece ani, maică-sa primi învoie să-l dea la învățătură. Misiunea îi fu incredințată preotului. Însă după ce că acesta abia dacă știa să-si citească breviarul, lectiile erau atât de scurte și de neatent urmărite, încât nu puteau fi de mare folos. Aveau loc în momentele de răgaz, în sacristie, stând în picioare, pe furate, între un botez și o înmormântare; alteori preotul își chema elevul după *Angelus*, dacă nu mai trebuia să iasă din casă. Urcau în odaie, se instalau; musculите și fluturii de noapte dădeau roată în jurul lumânării. Era cald, copilul adormea; iar bătrânelul, atipind cu mâinile pe burtă, începea curând să sforăie cu gura căscată. Alteori, când dl paroh se întorcea de la maslul vreunui bolnav din împrejurimi și-l zărea pe Charles umblând teleleu pe câmp, îl chema, și ținea o predică de-un sfert de ceas și profita de ocazie ca să-l pună să-si conjuge verbele la umbra unui copac. Îi intrerupea ba ploaia, ba vreo cunoștință care trecea pe acolo. De altminteri, era întotdeauna mulțumit de elev; zicea chiar că Tânărul are o memorie foarte bună.

Însă Charles nu putea rămâne numai cu atât. Doamna se arăta energetică. De rușine, sau mai degrabă de oboseală, domnul cedă fără vreo rezistență, dar mai așteptară încă un an, pentru că băiatul să capete prima împărtășanie.

Trecură după aceea alte șase luni; și, în anul care urmă, l-au trimis cu adevărat pe Charles la colegiul din Rouen, unde-l aduse chiar tatăl lui, către sfârșitul lui octombrie, la vremea târgului de Sfântul Roman.

Ne-ar fi cu neputință acum să ne mai amintim vreunul ceva de el. Era un băiat cu temperament moderat, care se juca în recreații, învăța în sala de studiu, atent în clasă, dormind bine

în dormitor și mânăcând zdravăn în sala de mese. Nu semăna deloc cu noi toti. Nu visa să dea foc colegiului, vorbind de pedagog îi spunea „Domnul”, și nu se plângă întruna de mâncares. Avea drept corespondent un angrosist de fierarie de pe strada Ganterie, care îl scotea o dată pe lună, dumînica, după ce și-i închidea prăvălia; îl trimitea să se plimbe prin port, să se uite la corăbii, apoi îl aducea îndărăt la colegiu încă de la șapte, înainte de cină. În fiecare joi seara le scria părintilor o scrisoare lungă, cu cerneală roșie, sigilând-o cu trei pecetă; apoi mai repeta din caietele de istorie, sau citea un exemplar vechi din *Anacharsis*¹ care zăcea prin sala de studiu. Când ieșea la plimbare, pălăvrăgea cu servitorul, care era de la țară ca și el.

Străduindu-se din greu, izbuti să rămână mereu printre cei mijlocii din clasă; ba chiar odată căpătă o primă mențiune la științele naturii; primi felicitări în vacanță. Dar, la sfârșitul clasei a treia, părinții îl retraseră din colegiu² pentru a-l trimite la medicină³, convinși că

-
1. *Călătoria Tânărului Anacharsis în Grecia* (1788), roman educativ al abatului Jean-Jacques Barthélemy (1716-1795). Personajul principal, filosoful scit Anacharsis călătorescă în Grecia în timpul lui Platon, Aristotel și Demostene.
 2. Învățământul secundar francez se desfășura pe vremea aceea în colegii, finanțate de consiliile comunale ale localităților, și în licee, administrate de autoritatea națională. Durata școlarizării putea merge până la șase ani, dar nu exista o normă. Liceul în sens actual este instituit abia în 1891.
 3. La Rouen exista o școală pregătitoare de medicină, care însă nu putea conferi doctoratul.

va fi în stare să se descurce singur până la bacalaureat¹.

Maică-sa îi alese o cameră, la etajul al patrulea, pe strada Eau-de-Robec², la un boiangiu pe care-l cunoștea. Se înțeleseră cu el pentru casă și mâncare, făcând rost de mobilă, o masă și două scaune, puse să i se aducă de acasă un pat vechi din lemn de cireș și mai cumpără și o sobă de tuci, cu o provizie de lemne, ca să se încâlzească sărmanul copil. Apoi plecă, la sfârșitul săptămânii, după ce-l povătuia de o mie de ori să se poarte bine, acum că avea să fie lăsat de capul lui.

Prima dată când intră într-un salon, Charles fu izbit de mirosul paturilor. Dar se îmbărbăta că să nu se piardă cu firea, și de altfel nouătatea, vânzoleala, zgomotul ligheanelor mari de la farmacie, infirmierii care umblau de colo-colo, înghesuiala elevilor în jurul operatorului, vederea atâtător instrumente de otel foarte ascuțite, toate acestea i se părură interesante la început. Nu fu încurcat de micile treburi manuale care li se dău începătorilor. Un fel de insensibilitate a organelor, împreună cu bunătatea lui firească, îl făcuse să prefere să desfăcă ghipsuri decât să rotunjească fraze. Pansa bolnavii atât de concentrat, încât îi curgea sudoarea pe frunte.

Se simțea mărunt totuși – toată lumea astă il speria. Se uita la internii cu șorțuri albe ca la niște ființe privilegiate. Supraveghetorul era pentru el directorul unui departament respectabil,

1. Primul titlu universitar, care la vremea aceea era conferit de unele facultăți, și doar excepțional de licee. A fost creat în 1808. Bacalaureatul modern va apărea abia în 1891.
2. Robec este un râuleț care se varsă în Sena chiar în orașul Rouen.

un soi de ministru, administratorii (care erau aproape toți vrednici negustori din oraș, spăteri și alții) niște capitaliști filantropi; cât despre profesori, acești bărbăți gravi ale căror cuvinte cădeau unul câte unul în urechea lui ca niște pietre într-un puț, largindu-și cercurile și dispărând pe suprafața netedă a minții lui, găsea că arată toti ca niște oameni de geniu – erau niște orășeni mult mai impunători decât profesorii de la colegiu, unii mergeau prin oraș cu trăsura și în cabinet aveau busturi de ipsos. Programul cursurilor, pe care-l citi pe un afiș, îi dădu un fel de amețeală: curs de anatomie, curs de patologie, curs de fiziologie, curs de farmacie, curs de chimie, și de botanică, și de clinică, și de terapeutică, bașca igiena și *materia medica*, nume de ale căror etimologii habar n-avea și care i se păreau ușile unor sanctuare cufundate în tenebre auguste.

Nu înțelegea o iota; degeaba asculta, nu se lumina deloc. Cu toate acestea era muncitor, își dădea caietele la legat. Se ducea la toate cursurile și nu scăpa nici o vizită în saloanele spitălului. Dar își îndeplinea măruntele treburi zilnice aidoma unui cal de manej, care se tot învârte pe loc cu ochii legați, neștiind pentru ce se canonește.

Ca să-i mai scutească băiatului cheltuiala, maică-sa îi trimitea în fiecare săptămână, cu poștalionul, o bucată de friptură de vitel la cupitor, din care mâncă dimineața, după ce se întorcea de la spital, bătând cu tălpile în zid ca să-și dezmorțească picioarele. Pe urmă trebuia să alerge la prelegeri, la disecții, să se ducă din nou la azil¹.

1. În original, *hospice*, instituție în care, spre deosebire de spital, erau adăpostiți bătrâni, infirmi, incurabili, orfani și copii abandonati.

iar apoi se întorcea acasă luând orașul în curmeziș. Seara, după cina zgârcită pe care i-o dădea gazda, urca în camera lui și se punea din nou pe treabă, cu hainele ude din care ieșeau aburi, în fața sobei încinse. La zece adormea. Și adesea, când capul îi cădea greu în piept, ciucurele scufiei de bumbac i se părlea la lumânarea care ardea și se scurgea pe sfesnic.

În serile frumoase de vară, la ceasul când străzile călduțe sunt pustii, când servitoarele joacă volanul¹ în fața ușilor, el deschidea fereastra și-și rezema coatele pe pervaz. Râul, care face din acest cartier al Rouen-ului un fel de mică Venetie infectă, curgea dedesubt, galben, violet sau albastru, printre poduri și grilaje. Pe mal, câțiva muncitori sădeau pe vine, aplecându-se să-și spele brațele în apă. Pe prăjinile scoase în afară la gura podului caselor atârnau la uscat sculuri de bumbac. În față, dincolo de acoperișuri, se întindea cerul mare și curat, cu soarele roșu la apus. Ce bine trebuie să fie acasă! Și ce răcoare sub făget! Își umfla nările ca să tragă în piept miresmele câmpului, care nu ajungeau până la el.

Slăbi, se lungi și chipul îi căpăta o expresie îndurerată care-i dădea un aer aproape interesant.

În mod firesc, din nepăsare, o lăsă mai moale cu respectarea hotărârilor luate. O dată lipsi de la vizită, a doua zi de la curs și, savurând astfel plăcerile leneviei, cu vremea nici nu mai călcă pe-acolo.

1. Joc la modă începând de prin secolul al XVII-lea; volanul este o minge făcută din plută în care sunt însipite pene și care se lovește cu o rachetă (asemănător badmintonului de azi).

Căpătă obiceiul de a merge la cârciumă și patima pentru jocul de domino. Să se închidă în flocare seară într-un local jegos, ca să zurue pe mesele de marmură niște oscioare de oaie însenate cu puncte negre, i se părea a fi un act de libertate, prețios, care-l înălța în propria-i stimă. Era ca o inițiere în lume, calea spre plăcerile oprite; și, când intra acolo, punea mâna pe clanța ușii cu o bucurie aproape senzuală. Atunci, multe lucruri pe care le înăbușise în el ieșiră la iveală; învăță pe de rost cântecele pe care le cânta la petreceri¹, se entuziasmă de Béranger, învăță să facă puncti și cunoșcu, în cele din urmă, dragostea.

Bea vin fierb dintr-un cap de mort, se culca la miezul nopții, nu mai respecta nimic. Începu să poarte supieuri, își lăsă părul lung, își cumpără un baston – se ducea să petreacă la Bonsecours, la La Bouille, la bal mascat. O luanță. Maică-sa își dădu seama când văzu că nu mai trimitea înapoi borcanele de merinde pe care i le dăduse și că avea mai multe rufe murdare. Frecvența prăvălia unui cafegiu cu care era prieten, îi dădea sfaturi, și-l înlocuia chiar la tejghea când acesta lipsea puțin. Totuși, degeaba amâna Charles plata cheltuielilor de la o săptămână la alta, sperând că se va achita mai târziu, în rate; consumul continua, iar nota se lungea la nesfârșit. De aceea proprietarul cafelei spuse că-i va scrie familiei. Charles îl imploră să mai aștepte o lună. Luna trecu; banii nu veneau; și o factură de 75 de franci, trimisă prin poștă, căzu ca o bombă în familia Bovary. Dna

1. În original, *bienvenues*, mese festive oferite membrilor unei asociații la care tocmai se alătura un nou-venit.

măcahut, trei cutioare cu pastă de nălbă și, pe deasupra, șase sfiori de zahăr candel pe care le descoperise într-un dulap.

— Nimic pe lume, zise el înfațisând personal dururile, nu e mai nesănătos decât bomboanele. Îl înd că materile colorante folosite, extrase în general din substanțe minerale, irită esofagul, atacă dentitia și provoacă în intestin, din cauza depunerii unor particule otrăvitoare, tulburări care la copii degenereză foarte adesea în mici convulsiuri.

În seara ceremoniei avu loc o cină festivă; venise și preotul; spiritele se încinseră. La lichiori, dl Homais intonă „Dumnezeul oamenilor de treabă”¹, dl Léon cântă o barcarolă, iar dna Bovary-mama, care era nașa, o romântă de pe vremea Imperiului. În fine dl Bovary-tatăl ceru să fie adus copilul din odaie, și se apucă să-l botozeze cu un pahar de şampanie din care-i turna pe cap. Această batjocorire a celei dintâi dintre sintele taine îl indignă pe abatele Bournișien; mos Bovary răspunse cu un citat din „Războiul zelor”²; preotul vrău să plece; doamnele implorau; Homais

1. Cântec de Béranger (1780-1857), versificator liberal, anticlerical și bonapartist, care a atins o mare popularitate în timpul monarhiei din iulie, când a și executat o pedeapsă cu închisoarea pentru cântecele lui, transmise din gură în gură. El a propagat mitul poporului eroic și virtuos, ce nu așteaptă decât un conducător genial să-l poarte spre glorie; prin aceasta, a pregătit într-un fel drumul spre putere al lui Napoleon al III-lea, ceea ce a facut ca în ultimii ani ai vietii să aibă amărăciunea de a se vedea detestat de oamenii simpli.

2. Poem antireligios publicat în 1799 de Parny (1753-1814). Celebru cu un volum de Poezii eroice, Parny a intrat la Academie în 1803.

Într-o să și vad lâmplaru să vadă o fecioare în capul și fânete. Era la acoperișul lumina apără săcăsqă. Pe stradă înăbușitoare bolovanii lofii subțiri să intre în clipă vecinătatea apropie: „prăvelie! Dna Icopilul, c— Da—“

— Charles, atențione!

Drept care coana mare se temu pentru fericierea fiului și, pentru că soțul ei să n-aibă cu timpul o influență imorală asupra ideilor tinerei, se grăbi să hotărască plecarea. Poate că avea și motive mai serioase de îngrijorare. Din fire, dă Bovary nu respecta nimic.

interveni, și izbutiră să-l facă pe cleric să stea jos, după care își luă iarăși, înșișit, farfurioara cu ceașca de cafea băută doar pe jumătate.

Sigur, nu disprețuia petrecerile, dar avea o fire violentă. Pe urmă, dă Bovary depășise măsura, cum spusese chiar farmacistul. Fiindcă, deși nu era religios, Homais condamna și el ororile iacobinilor și n-ar fi vrut să dispare religia, descompunând poate în ea (precum legislatorii și oamenii politici) o chezașie de siguranță socială. Si aceiași om care, adineauri, în biserică, rădea superior recitând un *Pater*, s-ar fi scandalizat din adâncul sufletului dacă i-s-ar fi refuzat vreunui mort onorurile catolice ale înmormântării.

Dă Bovary-tatăl rămase încă o lună la Yonville, pe acăru locuitorii și uimi purtând dimineață o superbă bonetă soldătească cu galioane de argint, când își fuma pipa în piață. Obișnuind să bea și mult rachiu, o trimitea deseori pe servitoare la Lion d'Or ca să-i ia căte o sticlă, cerând să fie trecută în contul fiului; iar ca să și parfumeze fularele, întrebuința toată provizia de coloanie a nurorii.

Acesteia nu-i dispăcea deloc tovărașia lui. Era om umblat: vorbea de Berlin, de Viena, de Strasbourg, de vremea când era ofiter, de amanuntele pe care le avusese, de marile ospete la care luase parte. Apoi se arăta amabil, ba chiar uneori, pe scară sau în grădină, o prindea de talie strigând:

— Aveți, la îtească. În Yonville, unde față cmitiea.

— Charles, atențione!

Drept care coana mare se temu pentru fericierea fiului și, pentru că soțul ei să n-aibă cu timpul o influență imorală asupra ideilor tinerei, se grăbi să hotărască plecarea. Poate că avea și motive mai serioase de îngrijorare. Din fire, dă Bovary nu respecta nimic.

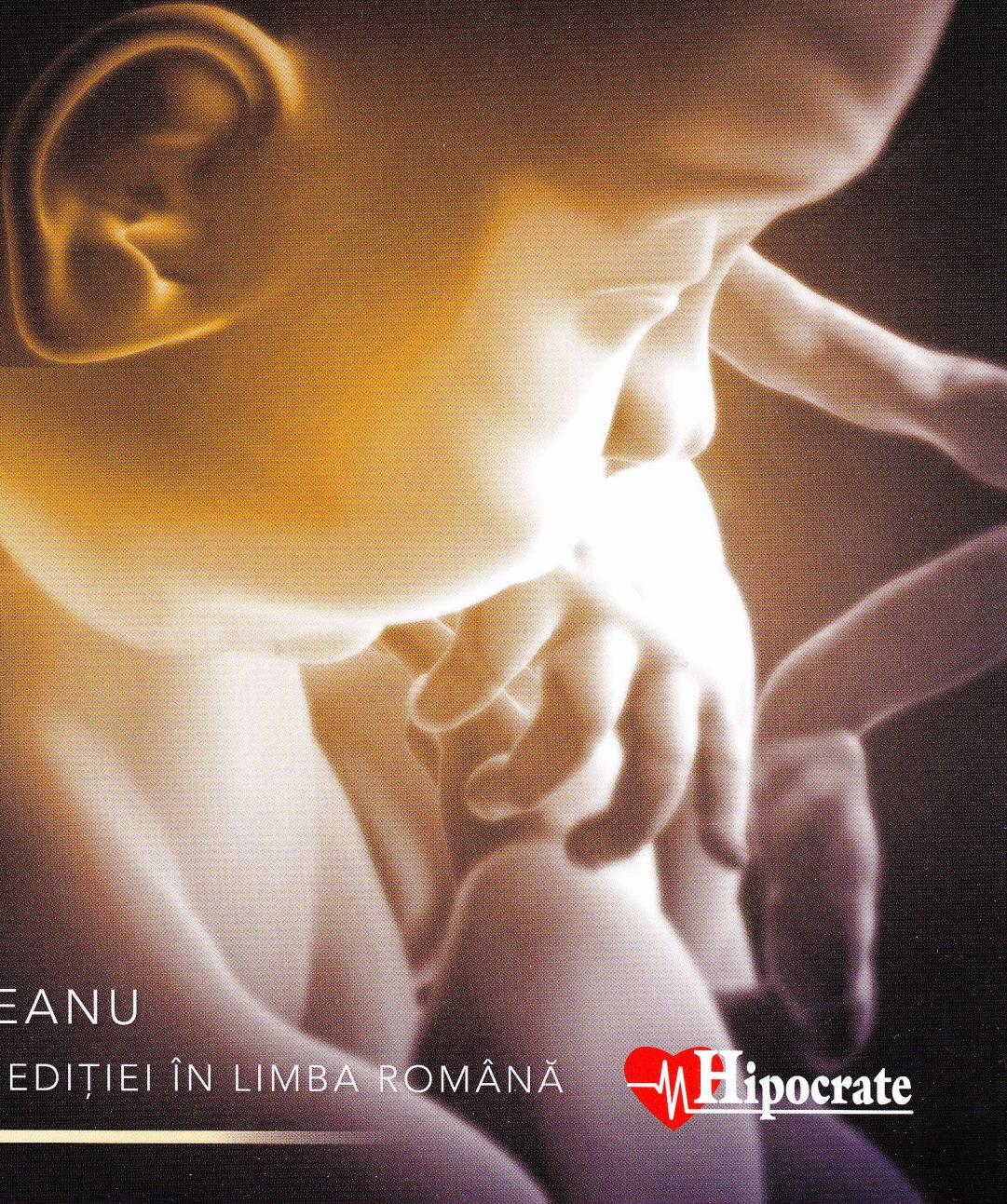
1. Perioada femeia acestuia pe care Luca,

EDIȚIA A 24-A

.RO

Mc
Graw
Hill
Education

Williams OBSTETRICĂ

CUNNINGHAM
LEVENO
BLOOM
SPONG
DASHE
HOFFMAN
CASEY
SHEFFIELD

RADU VLĂDĂREANU
COORDONATORUL EDIȚIEI ÎN LIMBA ROMÂNĂ

Hipocrate

Coordonatorul ediției în limba română
Radu Vădăreanu

Jeanne S. Sheffield
Brian M. Casey
Barbara L. Hoffman
Jodi S. Dashé
Catherine Y. Spong
Steven L. Bloom
Kenneth J. Leveno
F. Gary Cunningham

EDIȚIA A 24-A

OBSTETRICĂ
Williams

vii	1. Prefață 127
xviii	2. Împănatare și dezvoltare 127
80	7. Embriogenetă și dezvoltare morfologetică fetala 80
116	6. Anomalii placentare 116

PLACENTATE, EMBRIOGENEZA ȘI DEZVOLTAREA FETALĂ

SECȚIUNEA 3

46	1. Anatome maternă 46
16	2. Fiziologie maternă 16
36	3. Anomalii congenitale genitorinare 36

ANATOMIE ȘI FIZIOLOGIE MATERNA

SECȚIUNEA 2

2	1. Prezentare generală a obstetricii 2
---	--

PREZENTARE GENERALĂ

SECȚIUNEA 1

XIII	1. Prefață XVII
XV	2. Mulțumiri XV
XVIII	3. Prefață editia în limba română XVIII

CUPRINS

SECȚIUNEA 4

ÎNGRIJIRE PRECONCEPȚIONALĂ ȘI PRENATALĂ

8. Consiliere preconcepțională 156 9. Îngrijirea prenatală 167

21.
22.
23.
24.

SECȚIUNEA 5

FĂTUL CA PACIENT

10. Imagistică fetală 194 14. Diagnostic prenatal 283
11. Lichidul amniotic 231 15. Afecțiuni fetale 306
12. Teratologie, factori teratogeni
și agenți fetotoxici 240 16. Terapie fetală 321
13. Genetică 259 17. Evaluare fetală 335

27.
28.
29.
29.

SECȚIUNEA 6

COMPLICAȚII ALE SARCINII ÎN PRIMUL TRIMESTRU

18. Avortul 350 20. Boala trofoblastică gestațională 396
19. Sarcina ectopică 377

30.
31.

32. Nou-născutul	624	33. Afecțiuni și leziuni ale nou-născutului	637
34. Nou-născutul prematur	653	35. Moarte fetală	661

NOU-NĂSCUTUL

SECȚIUNEA 9

27. Naștere vaginală	536	29. Nașterile vaginale asistate instrumental	609
28. Naștere în prezentatăie pelviană	587	30. Naștere prin operație cezariană	588
29. Nașterile vaginalăe și histerectomia peripartum	574	31. Naștere după operația cezariană	598

NAȘTEREA

SECȚIUNEA 8

21. Fiziologia travaliului	408	24. Evaluarea intrapartum	473
22. Travaliul normal	504	25. Anestezia și analgezia	473
23. Travaliul anomal	433	26. Inducerea și stimularea travaliului	475
24. Travaliul normal	523	27. Naștere în prezentatăie pelviană	587

TRAVALIU

SECȚIUNEA 7

SECȚIUNEA 10

PUERPERIUM

36. Lăuzia	668	38. Contraceptia	695
37. Complicațiile puerperale	682	39. Sterilizarea	720

SECȚIUNEA 11

COMPLICAȚII OBSTETRICALE

40. Afecțiuni hipertensive.....	728	43. Sarcina supramaturată	862
41. Hemoragia obstetricală.....	780	44. Afecțiuni de creștere fetală.....	872
42. Travaliul înainte de termen.....	829	45. Sarcina multiplă	891

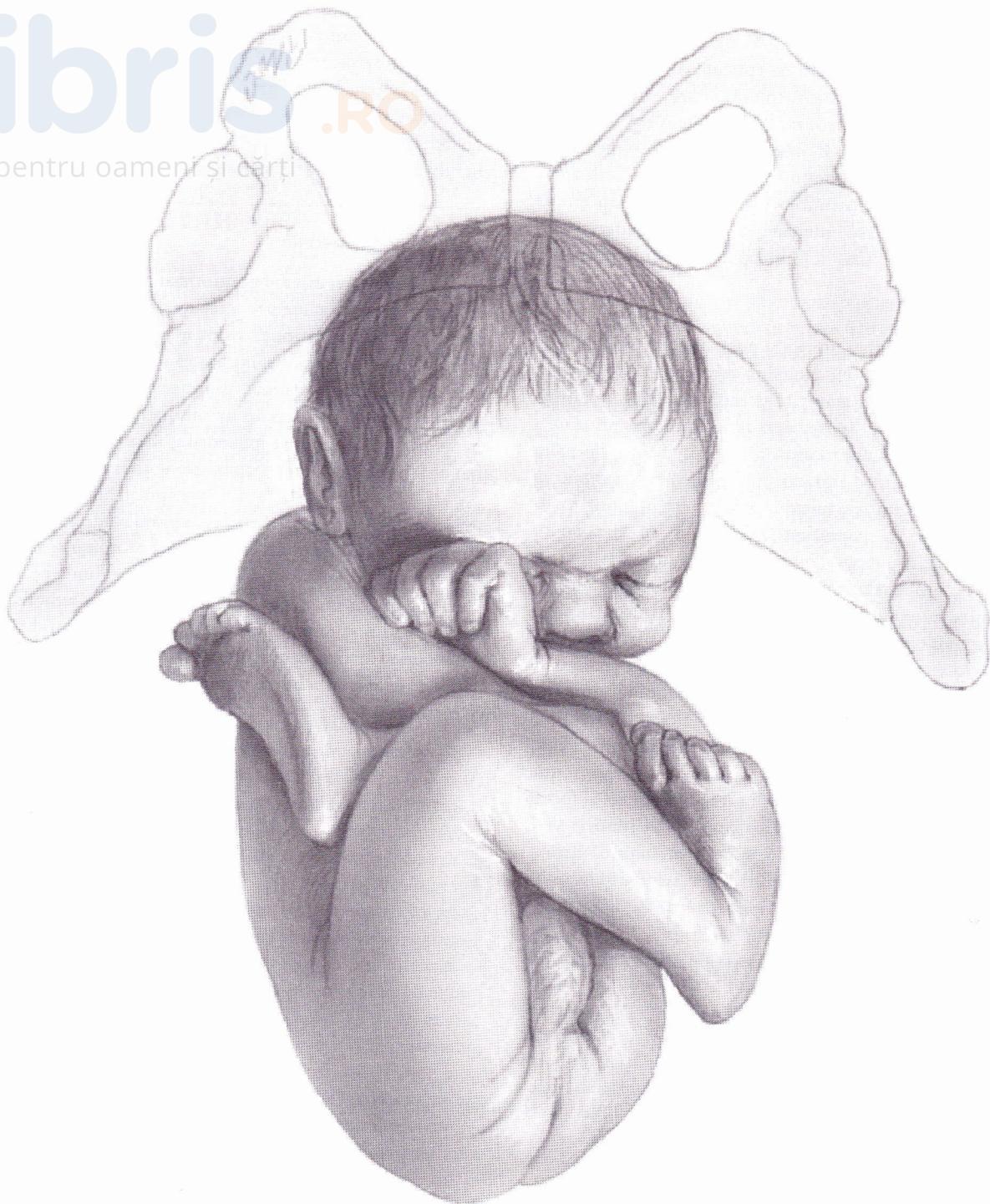
SECȚIUNEA 12

COMPLICAȚII MEDICALE ȘI CHIRURGICALE

46. Considerații generale și evaluare maternă	926	56. Afecțiuni hematologice	1101
47. Terapie intensivă și traumatologie	940	57. Diabetul zaharat	1125
48. Obezitatea.....	961	58. Afecțiuni endocrine.....	1147
49. Afecțiuni cardiovasculare	973	59. Afecțiuni ale țesutului conjunctiv	1168
50. Hipertensiunea cronică	1000	60. Afecțiuni neurologice	1187
51. Afecțiuni pulmonare	1011	61. Afecțiuni psihice	1204
52. Afecțiuni tromboembolice.....	1028	62. Afecțiuni dermatologice	1214
53. Afecțiuni renale și ale tractului urinar.	1051	63. Afecțiuni neoplazice	1219
54. Afecțiuni gastrointestinale	1069	64. Boli infecțioase	1239
55. Afecțiuni hepatice, biliare și pancreatică.....	1084	65. Infecții cu transmitere sexuală	1265

Constituenți serici și biochimici	1294
Măsurători ecografice fetale	1287
Index	1305
Materne	1293

ANEXE

PREZENTARE GENERALĂ

SECȚIUNEA 1

CAPITOLUL 1

Respect pentru oameni și cărți

Prezentare generală a obstetriciei

Traducere și adaptare: Dan Bogdan Navolan, Flavius Olaru, Sabina Flavia Baltă, Alina Corpade – Spitalul Clinic Municipal Timișoara

STATISTICI IMPORTANTE	2
SARCINA ÎN STATELE UNITE ALE AMERICII	4
INDICI DE ÎNGRIJIRE OBSTETRICALĂ	4
SUBIECTE DE ACTUALITATE ÎN OBSTETRICĂ	7

Obstetrica se ocupă cu reproducerea umană și astfel este mereu un subiect cu relevanță contemporană considerabilă. Specialitatea promovează sănătatea și bunăstarea femeii însărcinate și a fătului prin îngrijire perinatală de calitate. O astfel de îngrijire presupune o recunoaștere adecvată și un tratament corespunzător al complicațiilor, dar și supravegherea travaliului și a nașterii, asigurându-se și îngrijirea nou-născutului și îngrijirea postnatală. Îngrijirea postnatală promovează sănătatea și asigură familiei opțiuni de planificare.

Importanța obstetriciei este reflectată de utilizarea rezultatelor/indicatorilor materni și neonatali ca index al calității sănătății și vieții la nivel de națiune. În mod intuitiv, indicatorii care reflectă rezultatele obstetricale și perinatale necorespunzătoare, vor duce la presupunerea că îngrijirea medicală pentru întreaga populație este deficitară. Cu aceste gânduri, punem la dispoziție o centralizare a stării de sănătate a mamelor și nou-născuților din SUA, după cum se relaționează aceasta la obstetrică.

STATISTICI IMPORTANTE

Sistemul Național Vital de Statistică din SUA este cel mai vechi și mai de succes exemplu de interoperabilitate de baze date la nivel inter-guvernamental în ceea ce privește sănătatea publică. Centrul Național de Statistică a Sănătății colectează și publică statisticile oficiale prin contracte guvernamentale cu sisteme vitale de înregistrare. Aceste sisteme care operează în diferite jurisdicții sunt responsabile din punct de vedere legal pentru

înregistrarea nașterilor, deceselor fetale, deceselor, căsătoriilor și divorțurilor. Autoritatea legală este individuală pentru fiecare dintre cele 50 de state și două regiuni – District of Columbia și New York City; și cinci teritorii – American Samoa, Guam, Northern Mariana Islands, Puerto Rico, și Virgin Islands.

Certificatele de înregistrare standardizate pentru nașterile copiilor vii și deceselor au fost elaborate pentru prima oară în anii 1900. Un document elaborat de Congres în 1902 a stabilit ca Oficiul de Recensământ să dezvolte un sistem pentru colectarea anuală a statisticilor esențiale/vitale. Acest Oficiu și-a menținut autoritatea până în 1946, când această sarcină a fost transferată către Serviciul Public de Sănătate al SUA. În prezent, de acestea se ocupă Divizia de Statistici Vitale a Centrului Național pentru Control și Prevenirea Îmbolnăvirilor (CDC). Certificatul de naștere standard a fost revizuit în 1989 pentru a include mai multe informații medicale și factori de risc ai stilului de viață, dar și practici obstetricale.

În 2003, în SUA a fost implementat un *Certificat de Naștere al copilului viu* considerabil revizuit pentru a consolida colectarea de informații clinice obstetricale și despre nou-născuți. Categoriile de informații colectate și exemplele specifice pentru fiecare dintre acestea sunt sumarizate în **tabelul 1-1**. Până în 2011, 36 de state au implementat acest certificat de naștere îmbunătățit, reprezentând 83% din nașteri (Hamilton, 2012).

Definiții

Utilizarea uniformă a definițiilor standard este încurajată de Organizația Mondială a Sănătății, dar și de Academia Americană de Pediatrie și de Colegiul American de Obstetrică și Ginecologie (2012). Această uniformitate permite compararea informațiilor nu doar între state și regiuni ale același țări, ci și între țări. Cu toate acestea, nu toate definițiile se pot aplica în mod uniform. De exemplu, Colegiul American de Obstetrică și Ginecologie recomandă ca raportarea să includă toți fetușii și nou-născuții care au venit pe lume cu greutatea minimă de 500 g, în viață sau nu. Dar nu toate statele urmează această

Decesul material de cauză direcția. Decesul material care rezultă din incomplacajile obstricționale sarcinii, travaliului sau com- placajii postmaternale sau din intervenții, omisiuni, tratamente incorrette, sau un lanj de evenimente ca rezultat al uneia sau mai multor factori. Un exemplu ar fi decesul material prin pierdere a de sănge după o ruptură uterină.

Intreruperea provocată a sarcinii. Interruperea întrunjionată a nascut cu greutatea < 500g.
unii sărind întrunjionăte în cu alt scop decât acela de a aduce pe lume un nou-nascut vînă și care nu are ca rezultat năștereare unui copil viu. Aceasta definitie exclude retenția conceptiei după moarte fetală.

A vorul. Uărăt sau un embrion îndepărtat sau eliminat din uter în prima jumătate a perioadei de gestație – 20 de săptămâni sau mai puțin sau în absență unui criteriu corect de dăratre, zina 295.

Nou-născut primăvara. Un nou-născut venit pe lume înainte de
37 de săptămâni complete (ziua 259).
Nou-născut supărăt (posțterm). Un nou-născut venit pe lume oricând după completarea săptămânii 42, începând cu
de săptămâni.

Nou-născut la termen. Un nou-născut care se năște după 37 de săptămâni complete de gestație sau până la 42 săptămâni complete de gestație (într-o perioadă de 260 și 294 zile). Colegiul American de Obstetrică și Ginecologie (2013b) și Societatea Preștiunilor de Obstetrică și Ginecologie (2013b) împart această opiniune.
Medicina Maternă și Fetalăprobă și închiriajeseză desemnată unei variante gestaționale specifice. Nascut la termen pre-coce (early term) se referă la nou-născuții veniți pe lume de la 37 de săptămâni complete până la 38⁶⁷ săptămâni. Nou-născuții veniți pe lume de la 39 de săptămâni complete (full term) sunt celi veniți pe lume căle din urmă, nou-născuții la termen răbdă (late term) sunt cei veniți pe lume de la 41 de săptămâni complete la 41⁶⁷.

Gruitatea extremă de scăzută la naștere. Un nou-născut a căruia
tate este < 1500 g. < 2500 g.

Gruitate scăzută la naștere. Un nou-născut a cărui gruitate este de naștere și în 1990.

Rata mortalității infantile. Numărul deceselor infantile la 1000

Decesul infantil. Totate decesele nou-născuților vîi de la naștere până la vîrstă de 12 luni

Rata mortalității perinatale. Numărul nou-născuțiilor decedați plus al deceselor neonatale la 1000 de nașteri totale.

Rata mortalității neonatale. Numărul deceselor neonatale la copilul în și celor morți/decedanți.

Rata fără copilior nascută morți sau rata deceselor femele. Numărul nașterea fără copilior morți la 1000 nou-născuți, inclusiv nașterea

Moralitatea neonatală tardivă. Decesul după 7 zile dar înainte de 29 de zile.

Moralitatea neogenaturală preccocă. Decesul unui nou-născut vîn în semință, viață în încecere sau imediat după primele 7 zile după naștere

Năsterea unui nou-născut decedat sau mortalitatea fetala. Absența

Este între 15 și 44 de ani.
Asfera unui copil viu. Termenul folosit pentru înregistrarea unei nașteri în momentul în care nou-născutul respiră spontan, chiar la momenul nașterii sau imediat după naștere și este orice alt semn de viață ca de exemplu bătrâna înimii sau mișcarea spontană și voluntară a mușchilor. Breathă înimii sunt diferențe de contractilitate cardiacă pasagere, iar respirația sunt diferențe de contractilitate cardială permanente sau de mică importanță.

Rata fertilității. Numărul nașterilor vîl la 1000 de femei cu vîr-

Rata nassterilor. Numărul nașterilor vîlă 1000 membri ai populației.

Nșterea. Expulzarea sau extagere completa a răutului din pătră-
cul mamet după 20 de săptămâni de gestație. După cum a fost
descriși mai sus, în absența unui criteriu corect de datare, reu-
șii care sănătrâesc < 500g de obicei nu sunt considerăți ca fiind
nașterea la naștere. Creșterea nou-născutului se determină
imediat după naștere sau imediat ce este posibil. Aceasta tre-
buie exprimată căt mai exact și corect.

(după 20 de septicamii de gestație) și zina a 28 -a după naștere. Când indicatorii perinatali se bazează pe greutatea la naștere, mai arăba de căr pe viața gestațională, se recomandă ca perioada perinatală să fie definită ca încheată la 300g.

Sanatoriul și de Centrul de Prevenție și Control al Bolilor (CDC) sunt următoarele:

Facțori de risc în sarcină - Exemplu: naștere înainte de termen de temenii, ecclampsie înainte de termenii Proceduri obste-trice - Exemplu: tocociza, cercală, versiune caffilica extrema Travaliu - Exemplu: prezentație non-cefalică, glucoacetocizii pentru maturizarea plămănilor fătului, antidiabetică în timpul travaliului Naștere - Exemplu: naștere vaginată operațivă eşuată, nou-născutul - Exemplu: ventilație asistată, terapie de suprafată, anomaliile congenitale

TABLEAU 1-1. Catalogue général des exemples spécifiques de nouvelles informations additionnelles relatives à la certification de la sécurité dans les années 2000

urma unei boli pre-existente sau o boală dezvoltată în timpul sarcinii, travaliului sau postnatală, agravată de adaptarea fizioligică a mamei la sarcină. Un exemplu este decesul maternal datorat complicațiilor stenoza de valvă mitrală.

Decesul non-maternal. Decesul mamei rezultat din cauze accidentale sau incidentale, care nu au legătură cu sarcina. Un exemplu este decesul într-un accident de mașină sau un cancer concomitent.

Proportia mortalității materne. Numărul deceselor materne care rezultă în urma procesului reproductiv la 100.000 nașteri vii. Mai des folosiți dar mai puțin precisi sunt termenii rata mortalității materne sau rata decesului matern. Termenul proporție (ratio) este mai precis pentru că include în numărător decesele indiferent de rezultatul sarcinii – de exemplu, nașterea copiilor vii, nașterea copiilor decedați și sarcinile ectopice – în timp ce numitorul comun include numărul nașterilor vii.

Mortalitatea asociată cu sarcina. Decesul unei femei, din orice cauză în timpul sarcinii sau în perioada imediat următoare de un an calendaristic după terminarea sarcinii, indiferent de durata sau de locația sarcinii.

Mortalitatea în legătură cu sarcina. Un deces asociat sarcinii care rezultă din (1) complicații ale sarcinii însăși, (2) lanțul de evenimente inițiate de sarcină care au dus la deces sau (3) agravarea unei condiții care nu are legătură cu sarcina prin efectele fizioligice sau farmacologice ale sarcinii și care ulterior au cauzat decesul.

SARCINA ÎN STATELE UNITE ALE AMERICII

Indicatori de sarcină

Informații din diverse surse au fost utilizate pentru a avea o privire generală a sarcinilor în SUA din primele două decenii ale secolului 21. Conform Centrelor pentru Controlul și Prevenirea bolilor, coeficientul de fertilitate în SUA în 2011 privind femeile cu vîrstă cuprinsă între 15 și 44 de ani a fost de 63,2 nașteri vii la 1000 de femei (Sutton, 2011). După cum se vede în fig. 1-1, acest coeficient a început să scadă încet în 1990 și acum a scăzut sub această rată pentru nașterile înlocuitoare, indicând o scădere a populației (Hamilton, 2012). S-au înregistrat 3,9 milioane de nașteri în 2011, iar această cifră constituie cel mai scăzut coeficient de naștere înregistrat vreodată pentru SUA, de 12,7 pe 1000 membri ai populației. Coeficientul naș-

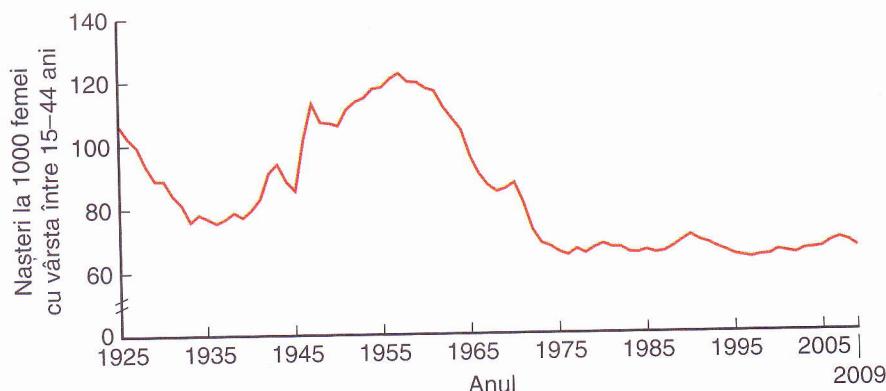

FIGURA 1-1 Rata fertilității în Statele Unite, 1925-2009. (după Sutton, 2011.)

TABELUL 1-2. Numărul total al sarcinilor și rezultatele în SUA în 2008

Rezultate	Număr (%)
Nașteri vii	4.248.000 (65)
Avorturi induse	1.212.000 (18)
Avorturi spontane	1.118.000 (17)
Toate sarcinile	6.578.000 (100)

Cf. Ventura, 2012.

terilor a scăzut pentru grupurile etnice și rasiale majore, pentru adolescente și femeile necăsătorite și pentru cele cu vîrstă cuprinsă între 20 și 24 de ani. Pentru femeile mai în vîrstă de 30 de ani, rata nașterilor a fost fie neschimbată, fie a crescut puțin. Practic jumătate dintre nou-născuții din 2010 din SUA au fost populații minoritare: Spanioli – 25%, de culoare – 14% și asiatici – 4% (Frey, 2011).

Numărul total al nașterilor și rezultatul acestora în 2008 este arătat în tabelul 1-2. Din totalul de 6.578.000 sarcini, majoritatea – 65% – s-au sfârșit cu nașteri vii. Dintre nașterile din SUA, aproximativ 37% sunt neplanificate la momentul concepției. (Mosher, 2012). Este important de precizat că proporția per ansamblu a nașterilor neintenționate nu a scăzut semnificativ din 1982. Femeile necăsătorite, femeile de culoare și cele cu mai puțină educație sau venit scăzut au mai adesea sarcini nedorite. Acestea fiind spuse, dintre sarcinile rămase, în 2008, 35% au fost aproape egal împărțite între avorturi induse sau spontane. Informațiile legate de avorturile induse se bazează pe informațiile rezultante din supravegherea CDC în 45 de state în colaborare cu date de la Institutul Guttmacher. Aceste informații au fost colectate începând cu 1976. Dacă totalul anual pentru perioada 1976-2008 sunt înregistrate, se poate estima că aproximativ 46.657.000 femei din SUA au ales avorturi induse de când a intrat în vigoare Legea avorturilor *Roe v. Wade* (cap. 18, p. 363). Astfel, avorturile legalizate au fost alegera a mai mult de 46 milioane de femei Americane. După cum discutăm mai târziu, acesta reprezintă un argument puternic pentru accesul ușor la planificare familială.

INDICI DE ÎNGRIJIRE OBSTETRICALĂ

Mortalitate perinatală

Avem un număr mare de indicatori – câteva în definițiile statistice esențiale descrise mai sus – care sunt folosite ca etalon pentru rezultatele obstetrice și perinatale pentru a evalua calitatea îngrijirii.

După cum am definit anterior, coeficientul mortalității perinatale include numărul nașterilor feților decedați și decesele neonatale pe 1000 de nașteri. Cf. Rapoartelor Statistice Naționale Vitale înregistrate de MacDorman și colab. (2012a), coeficientul mortalității perinatale în 2006 a fost de 10,5 pe 1000 de nașteri (fig. 1-2). Au fost 25.972 decese fetale în gestație de

FIGURA 1-4 Rata mortalitati materna pentru S 1950-2003. (Dupa Berg, 2010; Hoyert, 2007.)

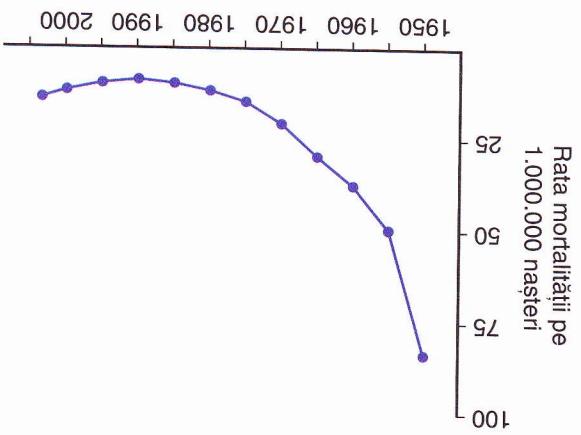
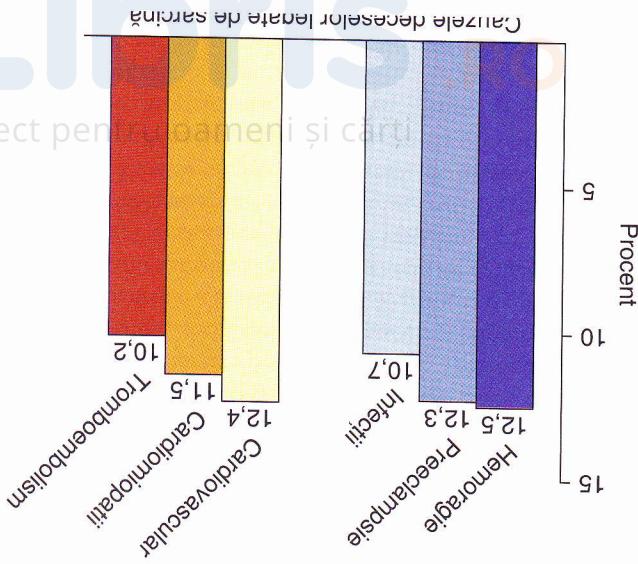
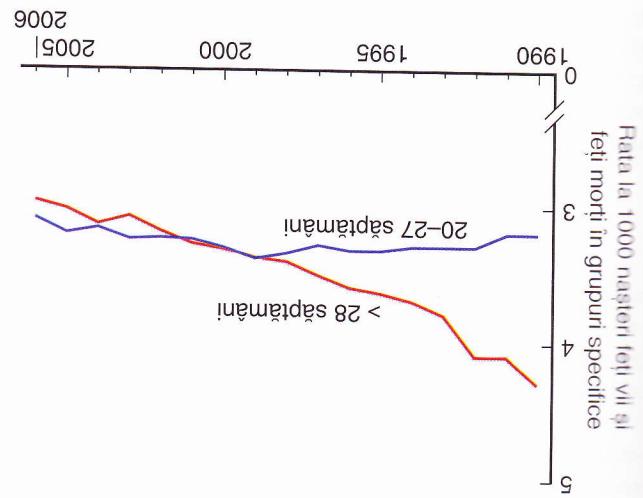

FIGURA 1-5 Cele mai frecvente 6 cauze de mortalitate maternă pe an în SUA 1998-2005 (cf. Bred 2010).

Mortalità infantile

HUGKA 1-2 Kara deceselor pernătăiale: SUA, 1990-2006. Perinițial include morătele înflanță sub varieta de 28 de zile și morătele fetele de la 20 de săptămâni sau mai mult. (cf. Macodrmann, 2012a).

Serviciile de planificare familială

D-E-a lungul anilor, politica și rețeaga au dus la variate interforene și guvernanțe legate de drepturile de reproducere a femeilor. Aceste interforene au afectat direcția femeile săraci și adolescenți. Tidiu X-Legea Noițchării Parentale. Recedă și colab. (2002) tru. Au considerat că acesta legea ar fi trebuit să descurajeze mai mult de jumătate dintr-o adolescenți mai tineri de 17 ani de la a cumpăra servicii contraceptive și îngrijirea pentru bolile cu trans-

După o școală scăzăderie din 1990 până în 2004, conform Cen-
trului Național de Statistică pentru Statistică, procentul naște-
rilor care să în SUA a crescut de la 0,56 la 0,72% – cu aproape
70% – până în 2009 (MacDorman, 2012b). Dar, după cum
se întâmpline adesea cu analiza datelor, „secretul este în detaliu”;
Dar și 62% dintre aceste 24,970 nașteri acasă au fost asistate de
moașe – 19% de moașe asistente medicale certificate și 43% de
moașe necertificate cu un minim instrucții formal. Celalalte 38%
au rămânat medicał de urgență. Deși este nașterea acasă o idee
tradicională acasă asistată de către un membru al familiei sau
un rechinician medical de urgență. Deși este nașterea acasă o idee
bună? Căre se întâmplă în SUA în prezent în care femeile
nu sunt asistate de personal medical într-un număr făcându-
ne săptămână nașterilor acasă (Olseen, 2012). Promotorii nașterilor
sigurău nașterile acasă rate acceptabile. Acestea au fost încrezute aleatorie pentru a testa
ratele acceptabile. Acestea au fost încrezute aleatorie pentru a testa
sigurău nașterile acasă (Olseen, 2012). Promotorii nașterilor
acasă creză succesul din informațiile laudative obținute din
țările europene precum Anglia și Olanda (Van der Kooij, 2011).

Năstereile acasă

Astfel, din roate punctele de vedere, încă există o "critică a rezponsabilității", iar motivile pentru aceasta sunt complete. Pentru că în mare parte este determinată de finețile și politica, un consens pare improbabil. Cu roate că unule interese sunt diametral opuse, sunt și alii factori care contribuie la complexitatea critică. De exemplu, fiecare stat are propriile legi și opiniile legate de rezorma Prejudiciilor". Într-o tempă, acțiunile de atragere a răs- punderii rămasă o chestiune herminie în obiectivă datotriță veridictelor bizarre și lor imerenți conflictuale și uneori datotriță veridictelor naturale recăzăndu-lor care contribuie la creșterea primei penitenciare astăzi. Guvernările penitru acoperirea răspunderii. În unele state, prima de singurăre anuală penitru obiectivieni ajunge la \$300,000 – cheie- tuii căre sunt suportate cel puțin în parte de pacienti și cu sigu- ranță de miergăsil sisteme de Sanitarie. Probabil de raspundere sunt descurajatoare și în 2008, roate costurile cu prejudecțile în SUA au totalizat aproape \$255 miliarde. Aceasta reprezintă un procent utilitor de 1,8% din PIB și o medie de \$838 pe creștean (Towers Perrin, 2009). Amna (2013) a efectuat o analiză inter- prezentă a două secole de istorie legislativa în malparaxi cu balena

Responsabilità medica

House of Guides PG

Respect pentru oamenii

Colecția
GASTRONOMICA

PREPARETE LA GRĂTĂTAR

80 DE RETETE CU
AROMĂ DE FUM

Preparate la grătar

80 de rețete cu
aromă de fum

House of Cards PC

Cuprins

Carne de pui	4
Carne de porc, vită și miel	42
Pește și fructe de mare	78
Legume și fructe la grătar	114
Index rețete	144

Autor: **Ioana Irimiea**

Coordonator editorial: **Cătălin Pena**
Corectură: **Daniel Voiccea**

Art director: **Daniela Nae**
Tehnoredactare: **Florin Curăvăle**

Credit foto: www.dreamstime.com

Editură specializată în ghiduri turistice și tematice.
Titlurile beneficiază de consiliere de specialitate.
House of Guides P&G

©Toate drepturile aparțin în exclusivitate Editurii House of Guides Publishing Grup. Este interzisă reproducerea integrală sau parțială a lucrării sub orice formă, fără permisiunea scrisă a Editurii House of Guides Publishing Grup.

©2013 House of Guides Publishing Grup
Tel.: (0040)21-317 91 31, Fax: 021-224 31 86
E-mail: office@houseofguides.ro, distributie@houseofguides.ro

ISBN 978-606-8403-46-5

l
ib
ri

Respect pentru oameni și căr

Carnă de pui

Satay de pui

(Foto în paginile anterioare)

Pentru 4-6 porții:	
2 piepti mari de pui, fără oase și piele	4 linguri ulei
Pastă de mirodenii:	1 lingurită boia iute 2 lingurite pudră de turmeric (kunyit)
1 lingurită pudră de coriandru	4 lingurite Kecap Manis (sos de soia dulce)
2 tige lemon grass	1 lingură sos de stridii
1 ceapă esbalotă (sau o ceapă galbenă mică	tepusă de bambus
2 căței de usturoi	

Punei tepusele la înmuiat în apă cel puțin 2 ore, ca să nu se ardă. Tăiați carnea în cuburi mici. Tocăti ceapa. Puneti într-un blender toate ingredientele pentru pasta de mirodenii și procesați până obțineți o cremă groasă. Adăugați puțină apă, dacă e prea uscată. Marinati carneia în pasta obținută, cca 10-12 ore. Înșirați bucățile de carne pe tepusele de bambus. Frigeti pe grătar, cam 2-3 min pe fiecare parte. Serviti-le fierbinti.

Satay sunt frigărurile asiatiche, servite deseori cu castraveti cruzi și sosuri picante. În mod traditional, în loc de tepusele metalice sau de bambus, se folosesc nervurile centrale ale frunzelor de palmier.

Aripi în sos picant

(Foto în paginile anterioare)

Pentru 6-7 porții:	2-3 lingurite pastă de ardei iute (în funcție de cât de iute vă place)
30 aripi	
ulei	3 linguri ulei
sare, piper proaspăt măcinat	100 g unt
Sos:	
1 cană otet din vin roșu	1 lingură boia iute sau dulce, după gust
3 linguri muștar de Dijon	
3 linguri miere	

Pudrați aripii cu sare și piper, amestecați-le cu 2-3 linguri de ulei. Frigeti-le pe grătar, până se pătrund și se rumenește pe ambele fele. Preparați sosul. Întâi frecăti într-un castron oțetul, muștarul, pasta de ardei iute, mierea și uleiau. Topiți untul într-o tigaie sau o cratiță mare, pusă pe grătar. Turnați în unt amestecul din castron. Când dă în clocoț, puneti potaua, adăugați sare după gust, apoi puneti aripii frigte, imediat ce le-ați luat de pe grătar. Lăsați să clocoatească 2-3 min, amestecând mereu. Serviti imediat, cu salată sau garnitura preferată.

Piept și ciocănele cu sos jamaican

Pentru 6 porții:

4 jumătăți de piept de pui cu os,
fără piele	1/2 ceașcă boabe de coriandru
și piper de diverse culori,
măcinat mare
4 ciocănele, fără piele	1 1/2 cesti zahăr brun
1/2 ceașcă sos jamaican	8 cătei de usturoi
1 ceașcă ceapă tăiată, rondele
subtiri	4-5 ardei iute mici, roșii
1/4 ceașcă zeamă de lămâie	1 lingurită cimbru uscat
1/4 lingurită sare	2 legături medii de ceapă verde
1/4 lingurită piper măcinat	1 lingurită praf de scortisoară
3 călei de usturoi tocăti	1/2 lingurită nucșoară măcinată
1/2 ceașcă bere blondă	sare după gust
3 linguri ketchup	sos de soia
1 lingură hot sauce	

Sos jamaican:

1/2 ceașcă boabe de coriandru
și piper de diverse culori,
măcinat mare	1 lingurită cimbru uscat
1 1/2 cesti zahăr brun	2 legături medii de ceapă verde
8 cătei de usturoi	1 lingurită praf de scortisoară
4-5 ardei iute mici, roșii	1/2 lingurită nucșoară măcinată
1 lingură hot sauce	sare după gust
	sos de soia

Pregătiti întâi sosul. Puneti în blender toate ingredientele; turnați „din ochi” sos de soia, atât cât e necesar să umzească un pic ingrediente. Procesați cu viteză mare, până devine o pastă omogenă, destul de groasă. Amestecați într-o prugă mare de plastic cu „fermoar” 1/4 ceașcă sos jamaican cu ceapa, lămâia, sare, piperul și usturoiul. Puneti înăuntru carne și închideți puniga. Agitați punga, să se ungă bine carne, și lăsați în frigider peste noapte. Amestecați 1/4 ceașcă sos jamaican cu berea, ketchupul și hot sauce. Frigeti carne, cca 20 min., întorcând-o și ungând-o frecvent cu sosul cu bere.

Pui fript în folie, cu legume

Pui piri-piri

Pentru 6 porții:	1 lingură piper de cayenne sau paprika
6 bucăți de pui	1 lingurită ghimbir ras
Marinată:	1 căvel de usturoi, bine zdrobit
3 linguri ulei	1 lingurită sare
1 lingurită piper alb măcinat	
Pentru 4 porții:	
4 bucăți de pui (pulpe fără spate, jumătăți de piept)	4 cartofi medii
1 ceapă medie	1 lingură ulei
1 ardei gras roșu, mare	sos barbecue
1 ardei gras portocaliu	pudră de usturoi
	sare, piper proaspăt măcinat

Pudrați carne cu sare, piper și un pic de praf de usturoi, desprindetă parțial pielea și puneti sub ea, puțin sos barbecue.

Tăiați ardeii fășii, ceapa pestisorii și cartofii în rondele de cca 1 cm grosime. Încingeți uleiul, prăjiți legumele împreună, la foc iute, amestecând mereu, 5-6 min. Luati de pe foc, sărată și piperăți, pudrați un pic de boia iute, dacă vă place.

Tăiați 4 bucăți mari de folie de aluminiu alimentară, groasă (sau pusă în două). Puneti un pic de sos pe mijlocul fiecărei folii, apoi așezati o bucată de pui, acoperiti-o cu 1/4 din legume și turnați iar sos. Împărtăriți bine totul și strângeti capetele foliei.

Puneti pe grătar încă o bucată mare de folie, la 15 cm deasupra

jarului. Așezați pachetele pe ea. Întoarceti-le după 20-25 min și mai

lăsați încă 25 min. Desfaceți cu grijă pachetele, căci vă puteti

opări cu aburul care ieșe din ele.

Amestecați foarte bine ingredientele de marinată. Frecăti carne cu amestecul și lăsați la marinată de câteva ore cu marinată.

Frigeti carne la foc mediu, ungând-o de câteva ori cu marinată.

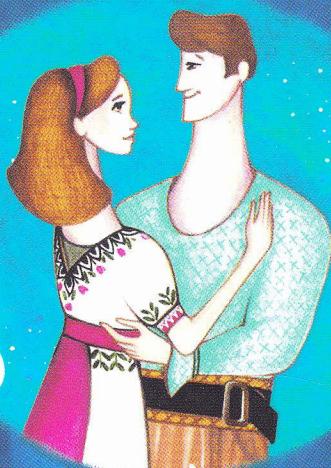
L
D

Respect pentru oameni și natură

FETE

fecioride

împărăti

BASME ROMÂNEȘTI REPOVESTITE
DE RĂZVAN NĂSTASE

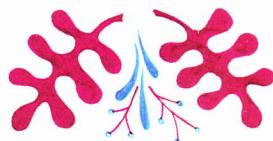
Silvana Frînculescu

Illustrații de

Răzvan Năstase

Basme românești reprezentate de

Porcul cel fermeacă / 83

Pătru Făt-Frumos și Stăicot-Barba-d-un-cot / 73

Împărată Arăpușchi / 65

Cele trei rodii aurite / 53

Floarea și Florea / 45

Făt-Frumos și fată lui Rosu-Împărat / 37

Niculcea / 31

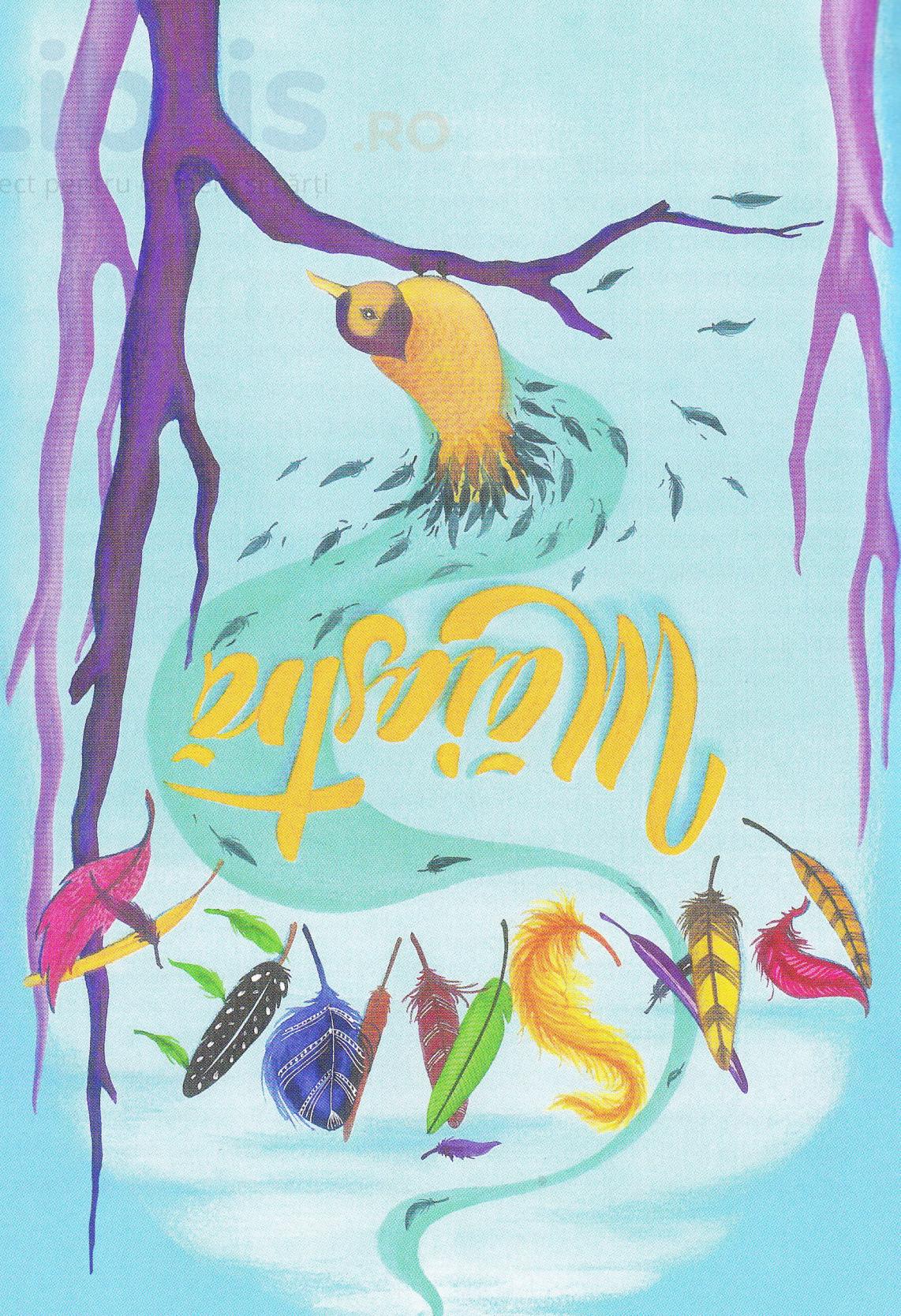
Aripiă-Frumoasă / 17

Pasărea Măiestră / 5

Cuprins

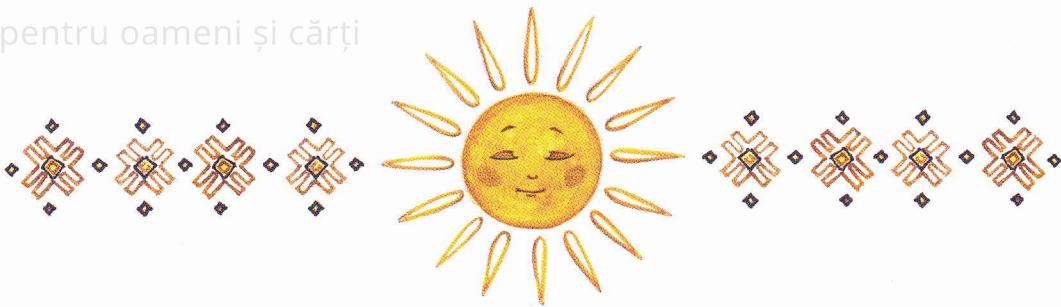
Lis .RO

Respect pentru mediul și artiștii români

lis

A fost odată un împărat evlavios și bun, care avea trei feciori. Pe lângă multe bunătăți ce făcuse oamenilor din împărăția lui, a ridicat și o mănăstire cum nu s-a mai văzut. A împodobit-o cu aur, pietre nestemate, stâlpi de marmură, într-un cuvânt, cu tot ce era mai scump și mai frumos. Cu cât se bucura împăratul de frumusețea ei, cu atât se înnepeta că nu putea să o termine, căci turnul se surpa.

— Cum se poate, zise împăratul, să nu pot sfârși o sfântă biserică? Am cheltuit aproape toată averea țării, și ea nu este încă gata.

Dădu de veste în țară că orice meșter care va putea să-i ridice turnul va dobândi de la el mari daruri și dregătorii. Pe lângă aceasta, porunci că în toate bisericile să se facă rugăciuni ca să se îndure milostivul Dumnezeu să-i trimită un meșter bun. A treia noapte visă împăratul că, dacă va aduce cineva pasărea măiastră de pe tărâmul celălalt și-i va așeza cuibul în turn, se va putea face mânăstirea cu totul.

Le spuse fiilor săi acest vis, iar ei se întreceau care să plece mai întâi. Atunci, împăratul le zise:

— Să se ducă fiul meu cel mai mare; și dacă nu va putea să izbutească el, să se ducă următorul, și tot aşa, până când Dumnezeu își va arăta mila.

Copiii tăcură și se supuseră, iar feciorul cel mare se pregăti de drum. Merse ce merse, și după ce trecu de hotarele împărăției, se opri într-o

delenică, spre măhinirea împăratului și a tuturor celor care treceau pe acolo.
se mai surpă. Un lucru era înșă ciudat: pasărea părea că nu mută, căci nu cintă
oglinză la soare; pasărea se aşeză în turmul bisericii în cimitir, iar turmul nu
miră de frumusețea fără seamănă a acelui pasări, ale cărei penne strălucescă ca
ei pasărele măiastri și o slujnică pe care o facură găinăreasă. Toată lumea se
Dupa un timp, soisă amândoi fiți cei mai mari ai împăratului, aducând cu

tovărăși, merindă de ajuns și plecă.

își alese calul care-i plăcu din grăjdul împăratesc, își luă un ogar să-l alibă de
Dupa multe rugămintă și stăruință, împăratul se îndupla să-i dădu voie.

Mezinul înșă înnea morți să plece.

mai duce!

se suie pe scaunul meu, dacă nu tu, fiul meu? Rămăi aici, dragul tatăi, nu te
sunt duști de atâtă vreme și nu se mai întorc. Eu sunt bătrân. Dacă vei lipsi
față nimic pentru a aduce acea pasăre măiastră, ba poate au și murit, că
și tu, cine să-mi dea ajutor la greutățile împăratice, și dacă voi mori, cine să
— Frații tăi cei mari, zise împăratul, după cum se vede, n-au putut să
incercă norocul. Dacă voi izbuti, te vei bucură, tată, că și se împlinesc dorința.

pasărea măiastră și nu s-au mai întors. Te rog să mă lasă și pe mine să-mi
— Tată, iată că a trecut mult de când frații mei mari au plecat să aducă
întoreseră nici cu pasărea măiastră, nici fără. Autunici, fiul cel mic și zise:

împăratul căzu pe gânduri, văzând că, după atâtă vreme, săi nu se mai
mai mare.

mințea fiului mijlociu și îl îngădui să meargă și el. Aceasta păță înșă ca fratele
văzând împăratul că fiul său cel mare nu se mai întoarcă, asculta rugă-

vulpoiul făcu un semn asupra lui și-l schimba în stană de plătră.
ratului, în loc să-l asculte, dădu drumul ogarului, care porni după el. Autunici,
codru de păine, un pahar de vin și să-l lasă să se încalzească la foc. Fiul împă-
văzu înaintea lui un vulpoi care-l rugă să-si lege ogarul, să-i dea și lui un
dumbrovă frumoasă. Făcuse focul și astepța să se țâtească măncarea, cănd

mai înțăli.
milla,
utească el,
mai înțăli.
in turnu-, se
a va aduce
Dumnezeu
oaruncă ca
ice turcul
erică? Am
mine, căci
se bucura
e marmu-
astre cum
năgă multe
erica?

Locuitorii începuseră a uita de fiul cel mic al împăratului, atât de mare le era bucuria că li se adusese pasărea măiastră, iar turnul nu se mai suprase, și astfel biserică se putuse construi; numai împăratul era amărât în sufletul său că nu este de față și fiul cel mic. Într-una din zile veni găinăreasa și-i zise:

— Mărite împărate, toată cetatea se minunează de glasul păsării măiestre; cum a intrat azi de dimineață în biserică un cioban, pasărea a început să cânte și s-a înveselit. Asta este a doua oară de când, cum intră acel cioban în biserică, pasărea cântă; cum iese el, ea tace.

— Să se aducă acel cioban înaintea mea chiar acum!

— Măria ta, ciobanul este străin, nimeni nu-l cunoaște. Fiii Măriei Tale ar fi pus paznici să-l prindă.

— Taci, zise împăratul, nu vorbi de fiii mei, căci nu ţi se cuvine!

Împăratul puse și el câțiva slujbași să pândească și, cum îl vor vedea pe cioban, să pună mâna pe el și să-l aducă înaintea lui.

Nu se mulțumi cu atât, ci el însuși se duse la biserică pentru a auzi cu urechile sale cântecul minunat al păsării și a-l vedea pe acel cioban Tânăr; de n-ar fi fost de față, s-ar fi pornit o luptă crâncenă între slujitorii săi și oamenii puși de fiii lui să-l prindă pe cioban. Atunci, împăratul porunci să-l aducă pe acel cioban la palatul său, pentru că simți el ceva anume când îl văzu aşa de Tânăr, bland, smerit și cu chip de voinic.

După ce ieși din biserică, împăratul se duse la palat, pentru că inima îi zicea că trebuie să fie ceva cu acel cioban. Cum îl văzu, împăratul îi zise:

— Ia spune-mi, flăcăule, de unde ești? Cum s-a întâmplat de ai venit pe-aici?

— Istoria mea, luminate împărate, este lungă. Am și părinți, și frați. Ca să-ți povestesc cum am venit pe-aici și de unde sunt, îmi trebuie mult timp. Dar dacă voința Măriei Tale este să știi, sunt gata. Chiar mâine în zori voi veni la Măria Ta. Acum este târziu.

— Bine, voinice; mâine-dimineață te aştept.

doi oameni, doi cai și doi ogari. De cum l-am văzut, ne-am preghesit de drum.

A doua zi, m-a găsit uitându-mă la niște stane de piatră ce închि�pau

și cum s-a dus, am adormit.

te bună și pierți ca o nălucă. Tot frământându-mi mintea să știu cum a venit

Am stat la foc, ne-am ospătat ca niște prieteni, apoi vălpoiul și lăua noap-

dacă nu te-oi facă eu să izbutești, să nu-mi spui pe nume.

— Stai fără grija, îmi zise vălpoiul. Măinile-dimineață plecam amândoi și,

cum să fac, cum să drege, să împlinesc slujba.

una, din alta, îi spun unde mă duc; ba încă îl și rog, dacă știe, să-mi spuna

Apoi am legat ogarul și ne-am aşezat amândoi lângă foc, povestind. Din

pofii.

— Prea bine, i-am zis, poftim la foc; uite măncare și băutură, ia căt vei

încălzii fără frică, leagă-ți ogarul.

de vin, să-mi potolesc foamea și seteal! Ca să mănușc în niște și să mă pot

mur de-mi clănâneșc dinții în gură. Dă-mi și o bucată de pâine și un pahar

— Te rog, zise el, lasă-mă să mă încălzesc și eu la focul tău, că, uite, tre-

la masă, mă trzeșc cu un vălpoi lângă mine. Parcă ieșise din pământ.

să fac popas. Mi-am făcut un foc bun, am socs merinde, și când era să mă aşez

pie frumoasa, de unde se deschideau mai multe drumeuri. Acolo m-am hotărât

dorită de tata, căci era trist. După o călătorie de căteva zile, am ajuns la o căm-

— Am tăta și frate. Am plecat din casa parintelească pentru a face o faptă

Autunici, ciobanul începu:

— Te ascult, povesteste-mi tot ce vei vrea!

— Luminiță împărăte, lasă-mă să-ti povestesc totă istoria mea!

rul în biserică și tacă cand ieși?

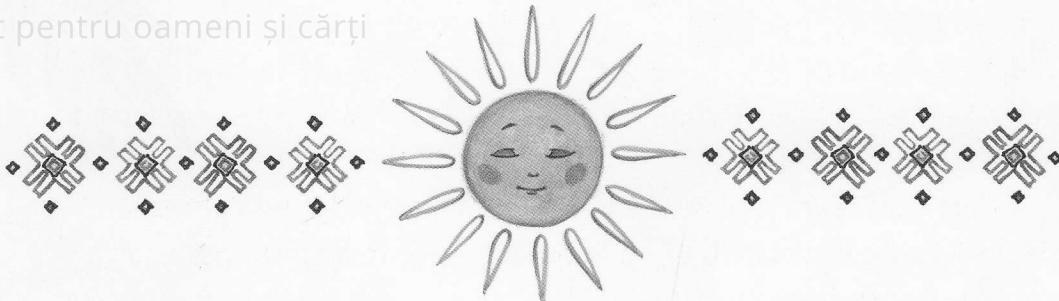
— La spune-mi, flăcăule, de ce cântă pasără măiastră cum pul tu picio-

inaintea lui.

A doua zi, ciobanul veni și astăptă poruncă împăratului, care-l cheamă

Respect pentru
cadau

F
R
U
M
O
A
S
A
duha

Cică era odată, demult, un fecior pe nume Niculcea, care era văcar la vacile satului. Auzi și el de la flăcăii și fetele ce ieșiseră într-o seară înaintea cirezii că împăratul locului a dat o veste mare în toată lumea. Se spune că cine ar fi vrednic să afle unde se duc cele trei fete ale lui de rup câte o pereche de încăltăminte și veștejesc câte un buchet de flori pe noapte, aceluia îi va da de nevastă pe una dintre ele și un sfert din împărătie de zestre.

Niculcea, cum auzi una ca asta, porni spre curțile împărătești. Cum ajunse, intră și îi spuse împăratului pricina venirii lui.

— Mai întâi să mă faci florar, împărate, grăi Niculcea, și pe urmă voi vedea eu ce-o mai fi de făcut.

— Bine, să fii florar, îi răspunse împăratul.

Și văcarul își luă slujba.

El trebuia să facă în fiecare seară câte trei smocuri de flori, pe care le ducea sus la fete. Fetele le luau, plecau la culcare și, cum se înnopta bine, porneau tustrele duse, iar dimineața cereau din nou încăltăminte și flori. Așa făceau crăiesele de când se ridicaseră fete mari, și împăratul se luase de gânduri cu atâtă cheltuială.

Într-o zi, Niculcea merse la Floarea-Florilor și-i zise:

La întoarcere, flacăul s-a înuit scai de ele.

Rămaseră mult.

Tâcu și astăptă până ce fată cea mai mare făcu iar un semn să tot mesenii

"Aici vă rupeti voi în călămitatea și-mi veștejiți florile!", se gândi Niculcea.

Nespus de frumoașe.

La un semn al fetei celei mari, învăță, și asa începura jocurile și cîntecile,

căruri și băuturi, iar pe scăune sedeau feti-frumosî și zâne împletești, care,

pe tîrni, Niculcea văzu un șir de mese încărcate cu fel de man-

Cu chiu, cu val, ajunsă la tîrni și sări pe iarbă.

— De bună seamă că-i cînerva în luntrea mea, dar cine?

mezină se trudea din greu.

că spre malul celalalt. Cele două surori mai mari ajunseră iute, în vreme ce

aseză în luntrea fetei celei mici; apoi toate cele trei fete începura să văslăseas-

ătă; la mal erau trei luntri, și fiecare fată se aseză în câte una. Niculcea se

Dar celelalte două o lăură cu vorba și plecară înainte. Ajunseră la o apă

— Oare nu-i cînerva pe urma noastră? strigă una.

tipă, încât fetele rămaseră înlemnită și se mirau:

Niculcea, cum nimeni nu-l vedea, rupse o floriceică. Îndată începu pădurea să

Mergând ele asă, mai mult în fugă, ajunseră la pădurea de aramă, unde

au apucat-o pește un câmp. În vremea astă, Niculcea le urmărea pas cu pas.

Cat în două. Pe scară săpate în marmușă coborâea ele în altă lume, iar de acolo

intors mai târziu, au lăsat florile și... minunăție mare: podeauă odăi-s-a despi-

zut. Nu se aprinsese să închidă lumărarile în curte, și fetele erau la cînd. Ele său

de floră, și pușe și el la brâu un boboceil din Floarea-Florilor și se făcu nevă-

Cum veni seara și se întunecă, Niculcea mersese și pușe pe masă buchetele

Floarea se învol.

Rupe o floriceică din tine și cu ea să voi împodobi, nimenei să nu mă vadă.

Rădăcina te sapă cu săpa de piatră scumpă; fă-mi și tu mie un bine: cand voi

— Floare înflorată, eu te stropesc cu rouă și cu stropitorare de aur; la

uase de

și floră.

ta bine,

căre le

mă voi

m ajun-

a da de

ecche de

cine ar

ci rezil-

a vacile

za

da

ecche

cine

ci rezil-

a vacile

za

Lib

Respect pentru oameni - credință

Antoine de Saint-Exupéry

Micul prinț

Ilustrații de

Mihail Cosuleț

Traducere de

Mariella Ionescu

Respect pentru oameni și cărti

Mihail Cosulețu
Illustratii de

Mariela Ionescu

Antoine de Saint-Exupéry

Respect pentru artă: de explicații. Desenul meu numărul 2 arăta asa:

Dar în desenul meu nu era o pălărie. Era un șarpe boaligerând un elefant. Așa că am desenat șarpele boală văzut pe dinăuntru, să-nțeleagă și oamenii mari. Ei au mereu nevoie

de explicații. Desenul meu numărul 2 arăta asa:

o pălărie?”,

Mi-au răspuns: „Cum să te spere

dacă desenul meu îți sprei.

pera oamenilor mari și i-am întrebat

Le-am prezentat apoi capod-

numărul 1. Arăta asa:

rat, primul meu desen. Desenul meu

rându-mi să schifez, cu un creion colo-

la veniturile din jungla, și-am reușit la

Asta m-a făcut să mă gândeesc mult

dorm săse lunii, căt durează digesția.”

Se spunea acolo-n carte: „Şerpii boala își înghiță prada în-

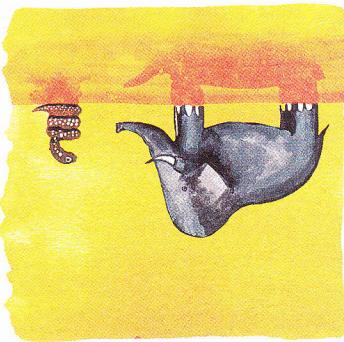
treagă, fără s-o măstecă. După aceea nu mai pot să se miște și

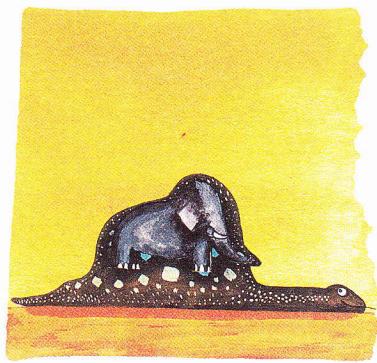
salbatic. Iată o copie a desenului.

titulată *Înțâmplări trăite*. Era un șarpe boală înghițind un animal

imagine extraordinară, într-o carte despre Padurea VîrGINĂ, în-

Lănd asemănaoanei, am vizualizat astăzi

Oamenii mari m-au sfătuit să las baltă desenele cu șerpi boa văzuți pe dinafară sau pe dinăuntru și să mă-ndeletnicesc mai degrabă cu geografia, istoria, aritmetică și gramatica. Prin urmare, tot la șase ani, am renunțat la o strălucită carieră de pictor. N-avu-sesem succes nici cu desenul meu numărul 1, nici cu desenul meu numărul 2, și mă descurajasem. Oamenii mari nu-nțeleg niciodată nimic de unii singuri, și pentru copii e obositor să le dea explicații peste explicații.

Așadar, a trebuit să-mi aleg o altă meserie, și-am învățat să pilotez avioane. Am zburat cam peste tot în lume. Și da, geografia mi-a fost de mare ajutor. Știam să deosebesc dintr-o privire China de Arizona. Foarte util, dacă cumva te rătăcești noaptea.

Am cunoscut astfel, de-a lungul anilor, o grămadă de oameni serioși. Am trăit multă vreme printre cei mari. Și i-am văzut de foarte-aproape. Dar nu mi-am schimbat cine știe ce impresia despre ei.

Când întâlneam vreunul care mi se părea cât de cât luminat, făceam experimentul cu desenul meu numărul 1, pe care l-am păstrat. Voiam să văd dacă-ntr-adevăr înțelegea cum stă treaba. Dar primeam același răspuns: „E o pălărie.“ Și-atunci nu-i mai pomeneam nici de șerpi boa, nici de păduri virgine, nici de stele. Vorbeam pe-nțelesul lui. Despre bridge, golf, politică și cravate. Și respectivul om mare era taaare mulțumit să cunoască pe cineva atât de cumsecade.

Apa se fac

să găseșc pe nimeni
șase ani, când am
ceva la motor. Și
luat înima-n din
o reparație dificilă
moarte. Apa de b

În prima se
tri de orice pămâ
pe o plută în mij
mirat când, în zo

— Fii bun.

— Poftim?

— Desenea

Am sărit în
uitat bine. Și-an
care mă măsură
care-am reușit, n
nu e nici pe depa
vină mea. Oame

Respectă marii săse și
nu e nici pe deosebit la fel de strălucitor ca modelul. Astă tu din
care-am reușit, mai târziu, să-l fac. Dar, desigur, desenul meu
care mă masura cu o privire gravă. Lată cel mai bun portret pe
uitat bine. Și-am văzut un omuleț nemăpotrivit de simpatic
Am sărit în picioare, că trăsniț. M-am fricat la ochi. M-am
— Desenează-mi o oală...
— Poftim?

— Fii bun... îmi desenează o oală?

mînat când, în zori, m-a trezit o voce subțire și vesela. Mi-a zis:
pe o plută în mijlocul oceanului. Așa că vă-nchipuit căt m-am
tră de orice pământ locuit. Eram mai izolat decât un naufragiat
în prima seară am adormit deci pe nisip, la milă de kilome-
mări. Apă de bață abia dacă-mi măi ajungea pentru opt zile.
o repăratie dificilă. În situația mea, era o chestdină să de
luat înima-n dinți să-ncrec să duc la bun sfărășit, de unul singur,
ceva la motor. Și cum nu aveam nici mecanic, nici pasageri, mi-am
să găsească pe nimenei cu care să vorbească de-adăvarat, astă până-acum

sfârșitul năgădușnic, fără

să-mi urmez car
decât șerpi boa v

Cum spunea
neapariție. Nu
pământ locuit. C
nici mort de obi
nici mort de fric
șertului, la mii de
urmă am reușit

— Da... ce

Și-atunci a
serios:

— Fii bun.

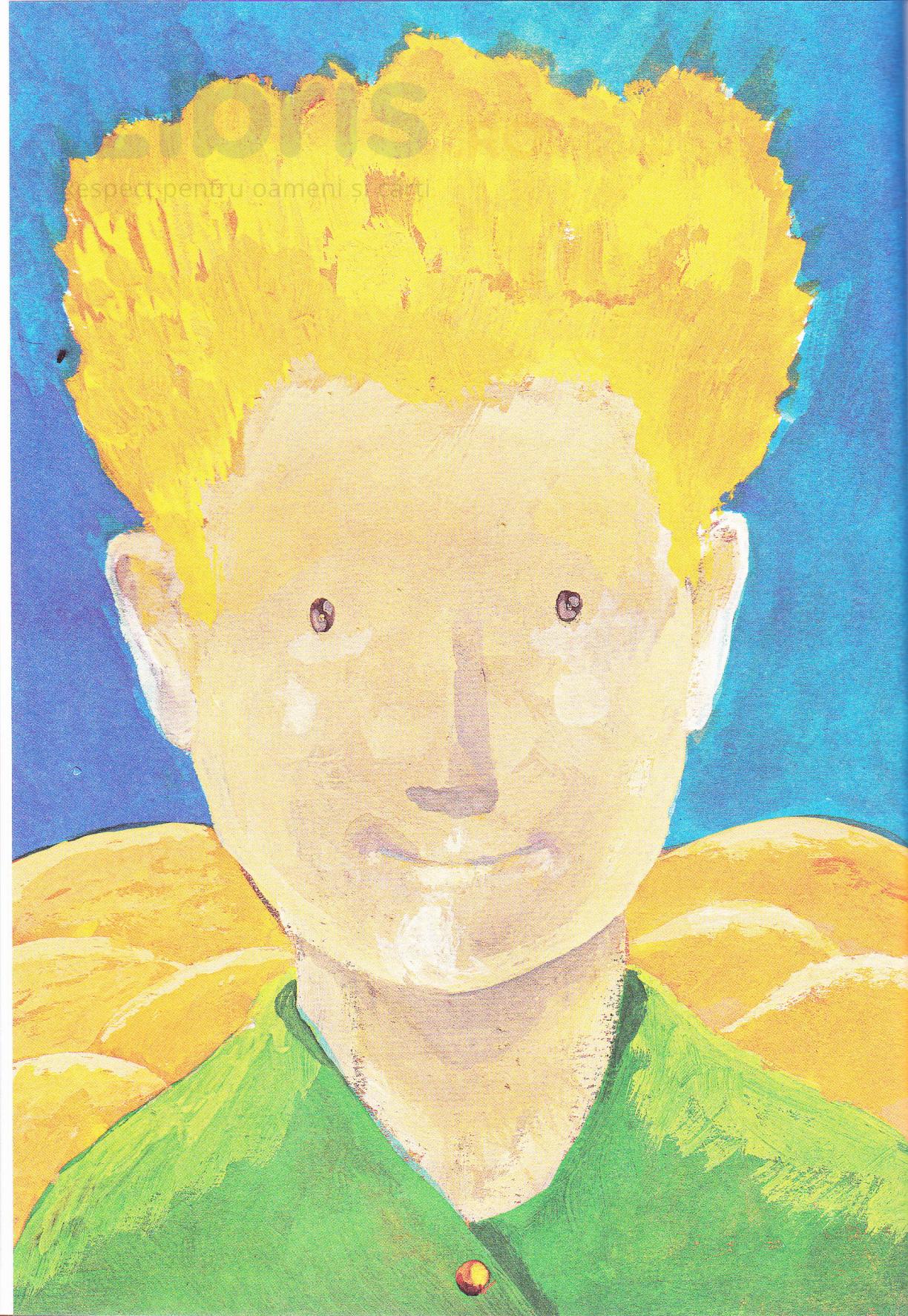
Când ai de
nești să nu te-ai
mii de kilometri
cum mă găseam
stilou. Dar mi-am
ales cu geografia
mărturisit omul
desenat. Mi-a ră

— Nu-i ni

Pentru că
unul din singuri
boa văzut pe di
auzit răspunsul

— Nu! Nu
boa sunt foarte
totul e mic-mic

Și-atunci
S-a uitat a

S-a uitat atent, apoi a zis:

Și-autunci am desenat.

— totul e mic-mic. Am nevoie de o oaie. Fă-mi o oaie.

boa sunt foarte pericolosi, iar elefanții sunt prea mari. La mine
— Nu! Nu! Nu-mi trebuie un elefant într-un boa. Să răpi

auzit răspunsul omulețului:

boa văzut pe dinafara. Și-am rămas cu gura căscată când am
nunul din singurale două desene care-mi reușeau. Cel cu sărpele
pentru că nu mai desenasem niciodată o oaie, i-am făcut

— Nu-i nimic. Fă-mi o oaie.

desenat. Mii-a răspuns:

mărturisit omulețului (puțin morocănos) că nu mă pricep la
alese cu geografia, cu istoria, cu aritmética și cu gramatica și i-am
stilou. Dar mi-am adus pe dată aminte că mă-nadeliticiștem mai
cum mă găseam, am scos din buzunar o foaie de hârtie și-un
mi de kilometri de șezările oamenilor și în pericol de moarte,
nești să nu te-arăți ascultător. Oricât de absurd mi se parea, la
Când ai de-a face c-un mister care te coplesescă, nu-ndrăz-

— Fii bun... îmi desenează o oaie?...

serios:

Și-autunci a repetat încreștor, de parcă ar fi fost ceva foarte

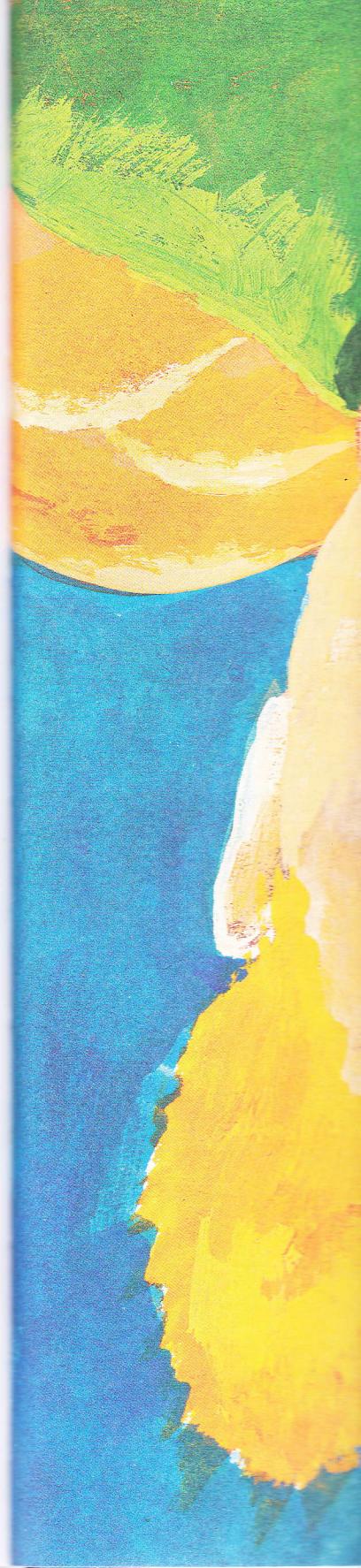
— Da... ce-i cu tine pe-aici?

urmă am reușit să-nghălim:

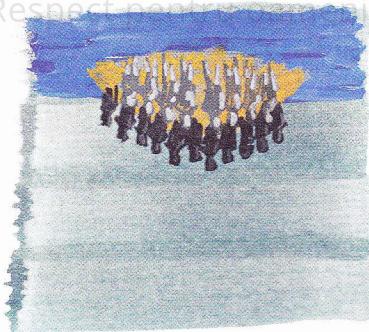
șertului, la mil de kilometri de orice pământ locuit. În cele din
nici mort de frică. N-ai fă zis că-i un copil pierdut în inima de-
nici mort de oboselă, nici mort de foame, nici mort de sete,
pământ locuit. Or, omulețul meu nu mi se parea nici rătăcit,
nea aparție. Nu uități că mă găseam la mijlocul de kilometri de orice
cum spunem, am făcut ochii mari de uimire la o asemene-

decat să răpi boa văzută pe dinafara sau pe dinăuntru.

să-mi urmez cariera de pictor, să că nu-nvătăsem să desenez

to as your son's self, unless you see fit.

culoarea luni.

Prin urmare, micul primărie să-mi
mirat că, ajungând pe Pamant, n-a găsit
pe nimenei. Deja-i încolțise tema
ca-nucrăce planeță, și îndată a
zariți prin nisip un înel undiuțor, de

Pe cuya

sa nu va pierdeți vremea că-o să emenea corvoada. N-are rost. Dacă mă credeti

Oamenii mari n-o să vă creașă, astă-i sigur. Își încăhipuie că locuți pe care-l ocupă ei e însemnat. Să-i dau importanță, de parcă-ri semnăta cu băoabăi. N-ar strica deci să-i sfătuiri să facă o societate. O să le place, tot se dau ei în vînt după cifre. Dar voi

Ințreaga omenire ar încăpea, săzdar, pe-o insulă din Pacific.

șă mai arunci și căte-o minciună mică. Asă că povestea mea cu lampagii nu e chiar cinstită. Și risc să-l induc astfel în eroare pe cei care nu ne cunosc planeta. De fapt, oamenii ocupă pe lângă mult decât o plată de vreo treizeci de kilometri și-n lung, și-n lat.

an. e

n deválmasié. Era

loris

Respect pentru oameni și cărți

Fratii Fan
**GRĂDINARUL
NOPTII**

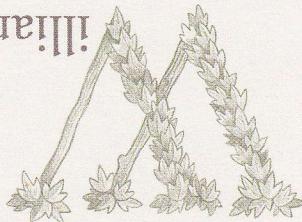
GRADINARI

NOPTE

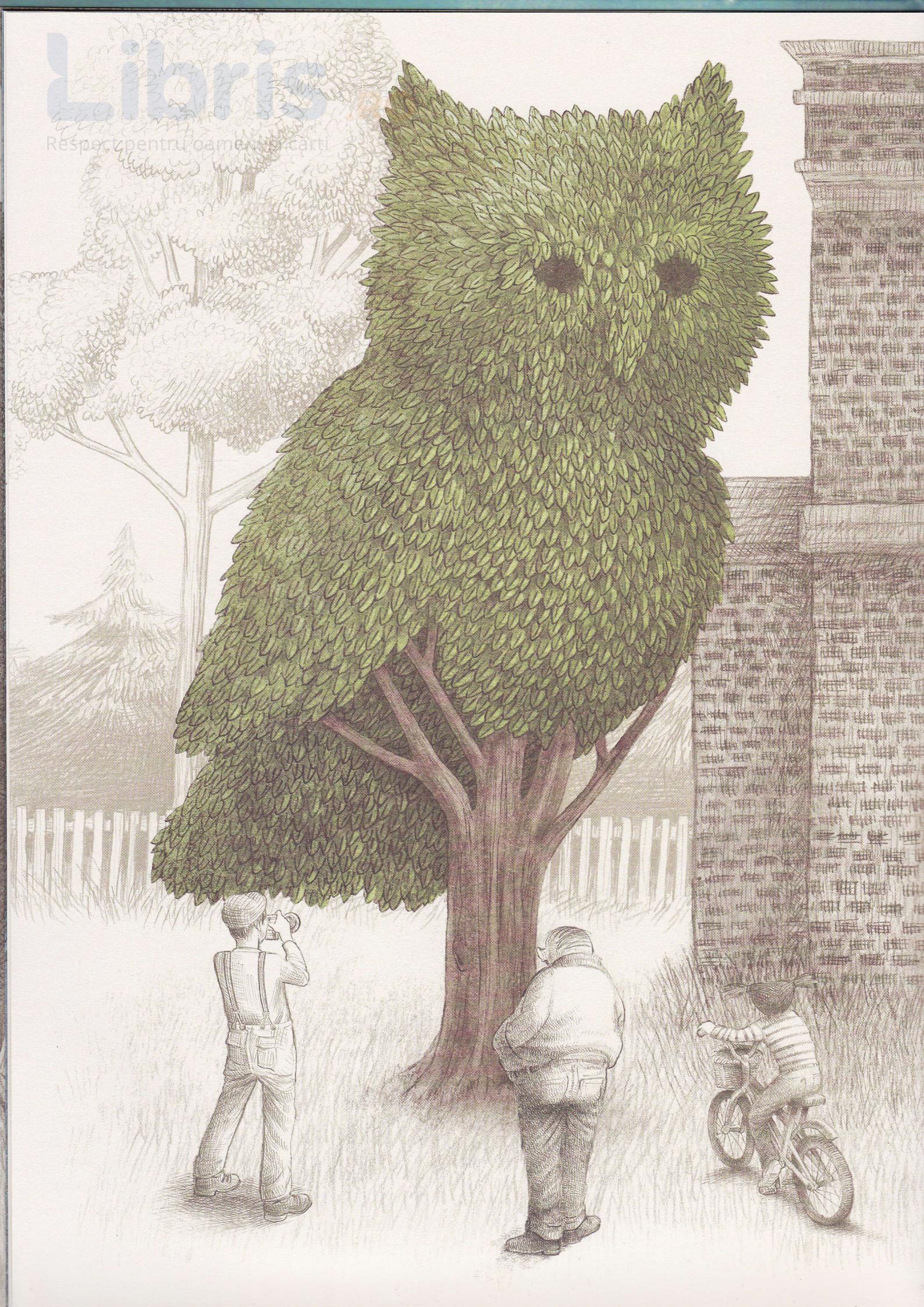
Terry Fan & Eric Fan

și fășni pe ușă afară, unde ce să vezi...
Se îmbrăcă iute, coboară scările în fugă
spre strada cuprinsă de frămăt.
William aruncă o privire de la ghem

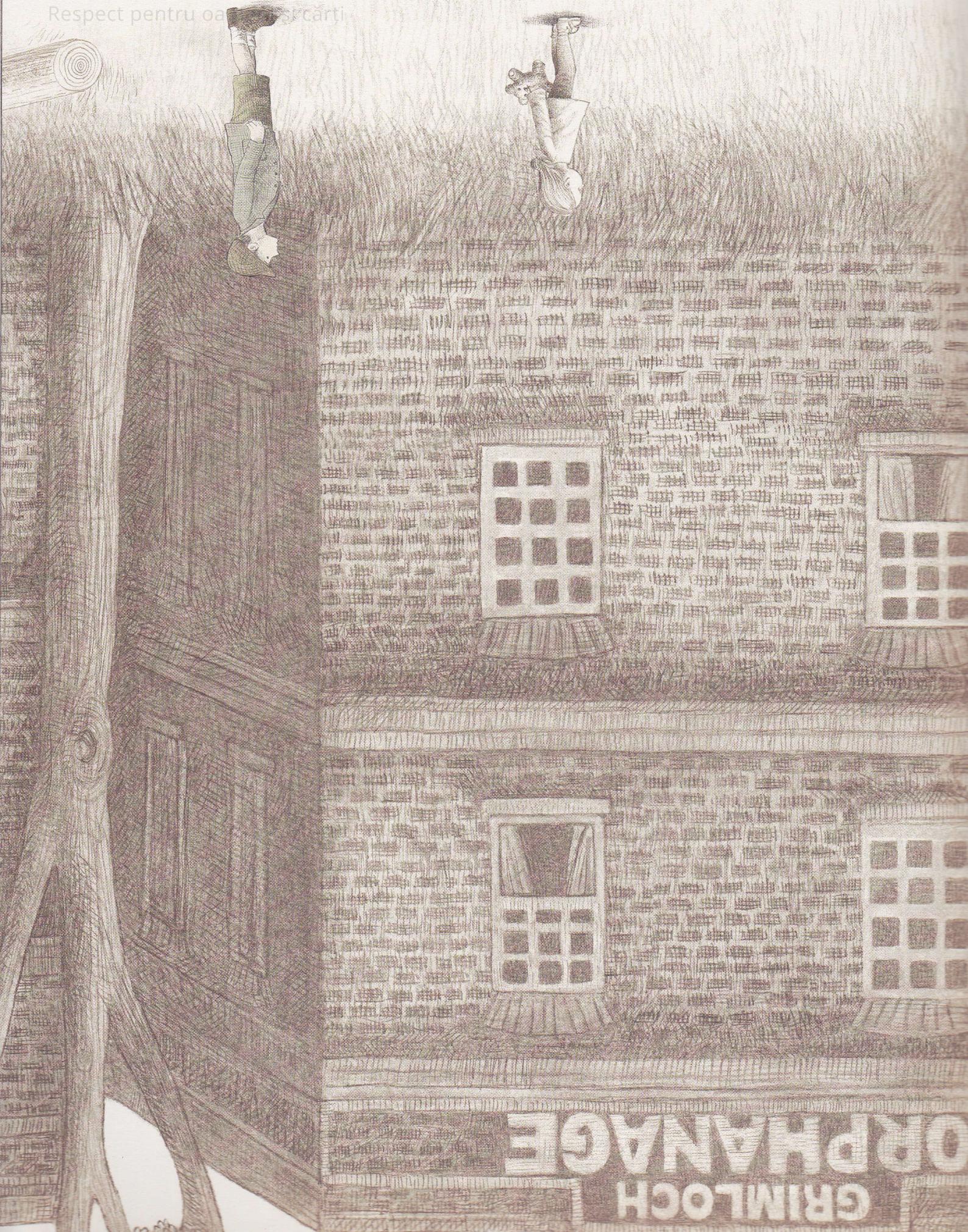

Respect pentru oamenii cartii

William își petrecu totă ziulică cerând-o cu închantare
O bufniță înțeleaptă apăruse pește noapte, ca prin minune.

Respect pentru o carte

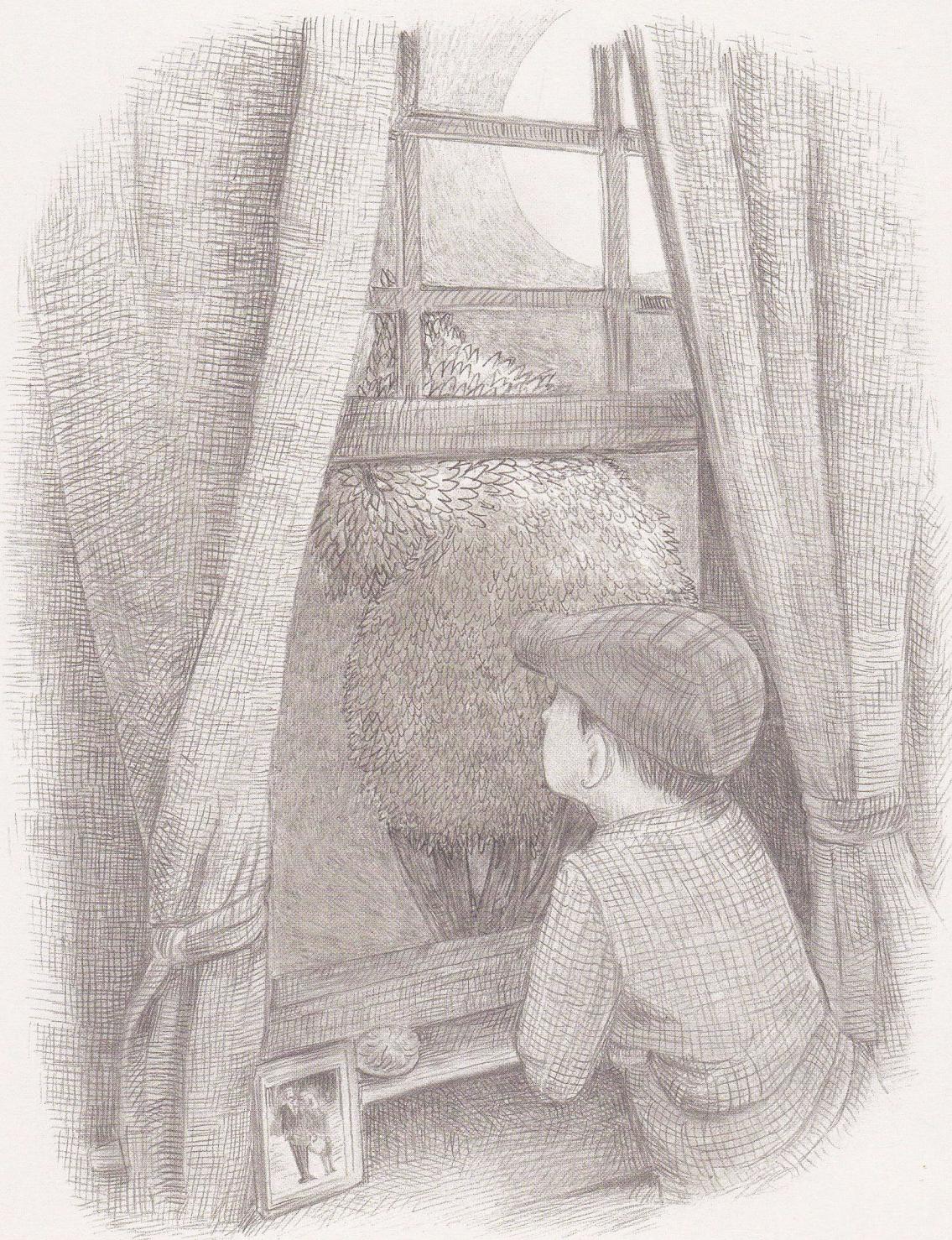

GRIMLOC
OPPHANAGE

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

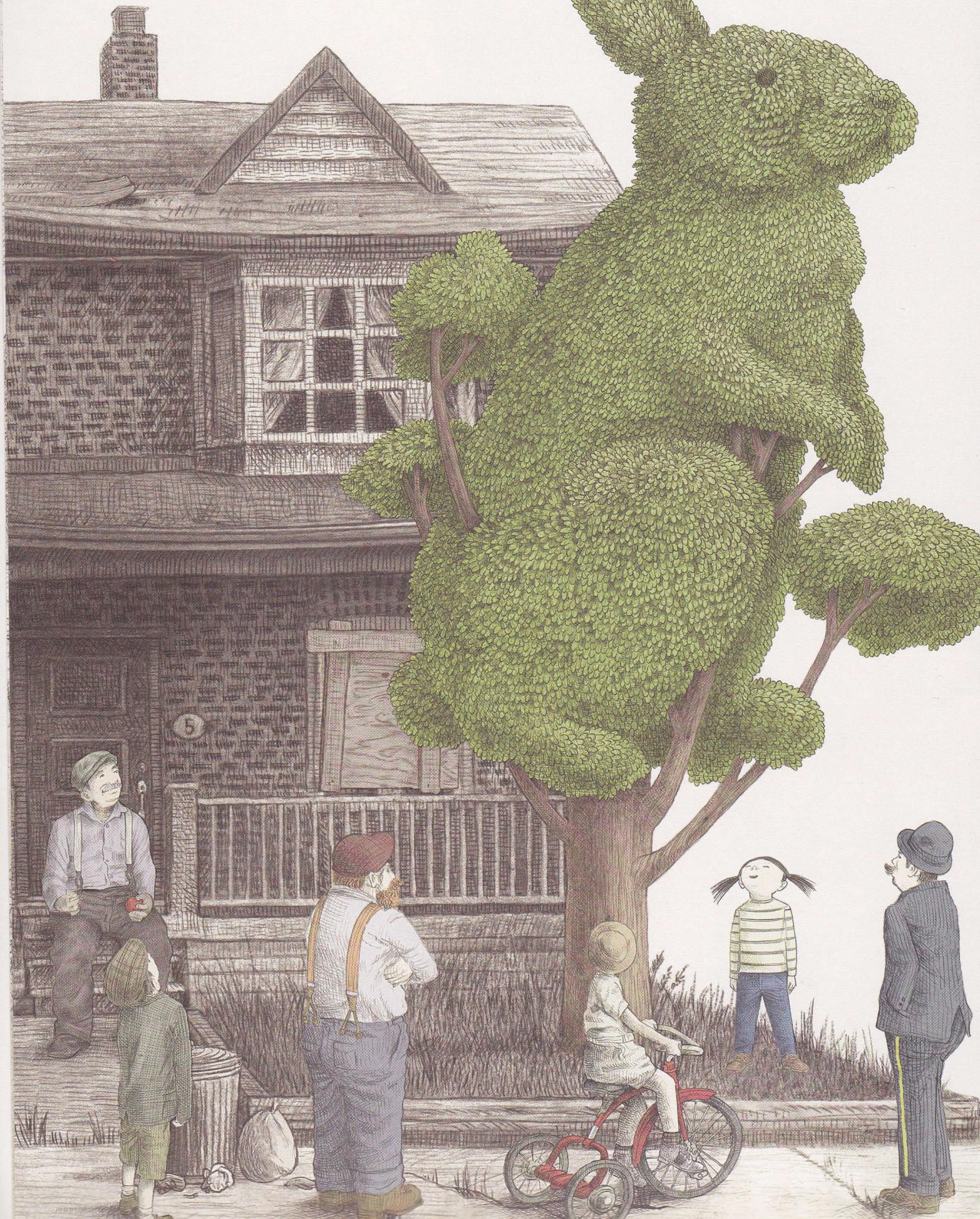
și nu se opri decât
la lăsarea întunericului.

În seara aceea se duse la culcare
cuprins de neastâmpăr.

Zi după zi, William descoperă cum frunzișul capătă forme noi.
Mai întâi un iepure prietenos,

Respect pentru oameni și cărți

Res

BESTSELLER NEW YORK TIMES

TRĂMUL POVESTILOR

VRAJA DORINTELOR

CHRIS
COLFER

Nemij

Tîrâmul Poștălor

VRAJA DORINTELOR

CHRIS COLFER

ILUSTRĂU DE BRANDON DORMAN

Traducere din limba engleză
MIHAELA DOAGĂ

Cărțile de la libris sunt realizate în
țară și sunt destinate copiilor români.
Cărțile sunt realizate în România
pentru copii români și sunt
destinate copiilor români.

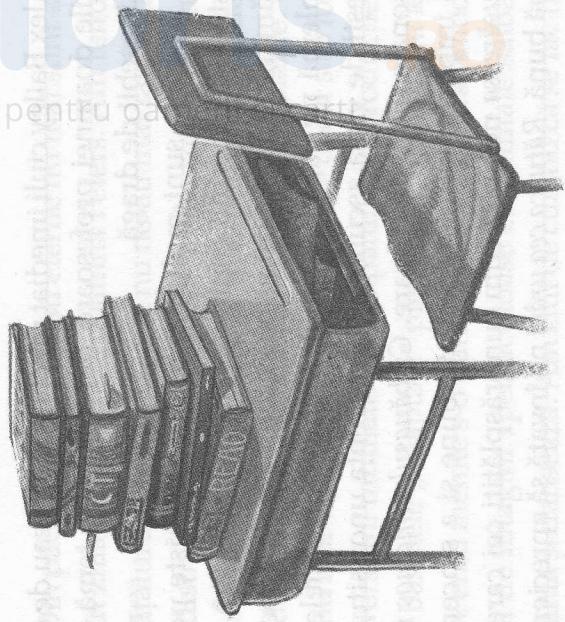
nemí

CUPRINS

CAPITOLUL 19 – GROAPA CU MĂRĂCINI	372
CAPITOLUL 20 – INIMĂ DE PIATRĂ	389
CAPITOLUL 21 – OGLINDA	407
CAPITOLUL 22 – SECRETUL LUI ALBĂ CA ZĂPADA	426
CAPITOLUL 23 – O INVITATIE LA CURTE	439
CAPITOLUL 24 – BASMUL UNEI ZÂNE	453
 MULTUMIRI	 467
 PROLOG – ÎNTĂLNIREA REGINELOR	 9
CAPITOLUL 1 – A FOST ODATĂ CA NICIODATĂ	19
CAPITOLUL 2 – DRUMUL ÎN ÎMPĂRAȚIA SPRE CASĂ	33
CAPITOLUL 3 – O SURPRIZĂ LA ANIVERSARE	52
CAPITOLUL 4 – TĂRÂMUL POVEȘTILOR	73
CAPITOLUL 5 – BROSCOIUL VORBITOR	92
CAPITOLUL 6 – PĂDURILE PTICILOR	118
CAPITOLUL 7 – TURNUL LUI RAPUNZEL	141
CAPITOLUL 8 – UN LOC ASCUNS	166
CAPITOLUL 9 – REGATUL FRUMOS	177
CAPITOLUL 10 – REGATUL SCUFITEI ROȘII	214
CAPITOLUL 11 – TERRITORIUL TROLILOR SI SPIRIDUȘILOR	256
CAPITOLUL 12 – REGATUL ZÂNELOR	282
CAPITOLUL 13 – UN PACT CU LUPII	299
CAPITOLUL 14 – REGATUL ADORMIT	303
CAPITOLUL 15 – REGATUL DE NORD	321
CAPITOLUL 16 – PRIN MINĂ	341
CAPITOLUL 17 – BUCLE-AURII, CĂUTATĂ VIE SAU MOARTĂ	356
CAPITOLUL 18 – MESAJUL SIRENEI	363

CUPRINS

PROLOG – ÎNTĂLNIREA REGINELOR	9
CAPITOLUL 1 – A FOST ODATĂ CA NICIODATĂ	19
CAPITOLUL 2 – DRUMUL ȘI MAI LUNG SPRE CASĂ	33
CAPITOLUL 3 – O SURPRIZĂ LA ANIVERSARE	52
CAPITOLUL 4 – TĂRÂMUL POVEȘTILOR	73
CAPITOLUL 5 – BROSCOIUL VORBITOR	92
CAPITOLUL 6 – PĂDURILE PTICILOR	118
CAPITOLUL 7 – TURNUL LUI RAPUNZEL	141
CAPITOLUL 8 – UN LOC ASCUNS	166
CAPITOLUL 9 – REGATUL FRUMOS	177
CAPITOLUL 10 – REGATUL SCUFITEI ROȘII	214
CAPITOLUL 11 – TERRITORIUL TROLILOR ȘI SPIRIDUȘILOR	256
CAPITOLUL 12 – REGATUL ZÂNELOR	282
CAPITOLUL 13 – UN PACT CU LUPII	299
CAPITOLUL 14 – REGATUL ADORMIT	303
CAPITOLUL 15 – REGATUL DE NORD	321
CAPITOLUL 16 – PRIN MINĂ	341
CAPITOLUL 17 – BUCLE-AURII, CĂUTATĂ VIE SAU MOARTĂ	356
CAPITOLUL 18 – MESAJUL SIRENEI	363
MULTUMIRI	467
CAPITOLUL 19 – GROAPA CU MĂRĂCINI	372
CAPITOLUL 20 – INIMĂ DE PIATRĂ	389
CAPITOLUL 21 – OGLINDA	407
CAPITOLUL 22 – SECRETUL LUI ALBĂ CA ZĂPADA	426
CAPITOLUL 23 – O INVITATIE LA CURTE	439
CAPITOLUL 24 – BASMUL UNEI ZÂNE	453

Albă ca Zăpadă simți cum o greutate îi apasă pe inimă.
O luanse cu amețeală și nu mai putea de curiozitate.

– Al cui? întrebă, aşa repede, încât uită să-și ascundă emoția din glas.

Regina cea Rea închise ochii și se lăsă năpădită de amintiri. Îi străfulgerară în minte locuri și chipuri din trecut, ca niște licurici într-o peșteră. Văzuse atâtea în anii tineretii sale, atâtea lucruri pe care ar fi vrut să și le amintească, atâtea pe care ar fi vrut să le uite.

– O să-ți povestesc despre trecutul meu sau, cel puțin, despre trecutul celei care am fost cândva, ii spuse. Dar te avertizez. Povestea mea nu e una care se termină cu fericiti până la adânci bătrâneți.

CAPITOLUL 1

A FOST ODATĂ CA NICIODATA

– „A fost odată ca niciodată...”, le spuse doamna Peters elevilor ei de-a șasea. Acestea sunt cele mai ferme cătoare cuvinte pe care lumea noastră le cunoaște și poarta către cele mai frumoase povesti spuse vreodata. Sunt o chemare imposibil de ignorat pentru oricine le aude... chemarea într-o lume unde origine e binevenit și unde se poate întâmpla orice. Șoareci se pot preface în oameni, slujnicele pot ajunge printese și, prin prefața lor, vă pot împărtăși învățături prețioase.

Alex Bailey ciuli imediat urechea. Îi plăcea de obicei lecturile doamnei profesoare, dar *asta* era o temă care-i era deosebit de dragă.

— Basmele sunt mult mai mult decât niște povești prostute de adormit copiilor, continuă profesoara. Deznodământul unui basm vă oferă soluția la aproape orice problemă pe care v-o puteți închipui. Basmele sunt povești de viață ascunse sub aparența unor situații și personaje pline de culoare. *Ciobănașul minciinos* ne învață importanța unei reputații bune și a sincerității. *Cenușăreasa* ne arată cum sunt răsplătitii cei care au o inimă bună. *Rățușca cea urâtă* ne învață să apreciem frumusețea lăuntrică.

Alex o privea cu ochii mari și încuvîință de zor. Era o fată drăguță, cu ochii albastri, scânteietori și părul blond-arămiu, tuns scurt, strunuit mereu de o bentiușă.

Doamna Peters nu se obișnuise niciodată cu felul în care se uitau ceilalți elevi la ea, ca și cum lectia ar fi fost într-o limbă străină. Ca urmare, ținea adesea toată lecția concentrându-se doar pe primul rând, unde stătea Alex.

Doamna Peters era o femeie înaltă și slabă care purta întotdeauna rochii ale căror imprimeu semănă cu acela de la canapelele vechi. Avea un păr negru și cărlionțat care-i stătea cocotat chiar în creștet ca o pălărie (și uneori elevii chiar credeau că e o pălărie). Se uită mereu cu ochii mărgiți prin ochelarii ei cu lentile groase, după atâtia ani în care își privise elevii cu un ochi critic.

— Din păcate aceste povești eterne nu mai sunt apreciate în ziua de azi, spuse doamna Peters. Am renunțat la învățăturile lor prețioase și nu ne-au mai rămas decât niște distractii nătârge cum ar fi televizorul și jocurile video. În lumea de azi părintii își expun copiilor influenței unor desene animate odioase și filmelor violente. Unii copii nu mai vin în contact cu poveștile decât sub forma unor versiuni mutilate de companiile de producție. De obicei basmele „adaptate” pierd orice morală sau lecție pe care erau menite să-o transmită, acestea fiind înlocuite numai de imagini spectaculoase cu animale sălbaticice care cântă și dansează. Am citit de curând că se fac filme în care Cenușăreasa este reprezentată în chip de cântăreață de hip-hop care încearcă să se afirme, iar Frumoasa din Pădurea Adormită a devenit o printesa răzbinoaică, ce se luptă cu zombie.

— Marfă! comentă în șoaptă un elev așezat în spatele lui Alex.

Alex clătină din cap. O durea sufletul când auzea aşa ceva. Încercă să-și exprime dezamăgirea față de colegii ei, dar, din nimeni, aceștia nu-i împărtășeau preocuparea.

— Mă întreb dacă lumea ar arăta altfel dacă am ști că toții aceste povești în forma în care și-ar fi dorit Frații Grimm și Hans Christian Andersen să le știm, spuse doamna Peters. Mă întreb ce învățăminte ar trage oamenii din suferința Miciei Sirene când moare la sfârșitul poveștii originale. Mă întreb dacă ar mai exista atâtea

Alex Bailey ciuli imediat urechea. Îi plăcea de obicei lecturile doamnei profesoare, dar *asta* era o temă care-i era deosebit de dragă.

— Basmele sunt mult mai mult decât niște povești prostute de adormit copiilor, continuă profesoara. Deznodământul unui basm vă oferă soluția la aproape orice problemă pe care v-o puteți închipui. Basmele sunt povești de viață ascunse sub aparența unor situații și personaje pline de culoare. *Ciobănașul minciinos* ne învață importanța unei reputații bune și a sincerității. *Cenușăreasa* ne arată cum sunt răsplătitii cei care au o inimă bună. *Rățușca cea urâtă* ne învață să apreciem frumusețea lăuntrică.

Alex o privea cu ochii mari și încuvîntă de zor. Era o fată drăguță, cu ochii albastri, scânteietori și părul blond-arămiu, tuns scurt, strunuit mereu de o bentiușă.

Doamna Peters nu se obișnuise niciodată cu felul în care se uitau ceilalți elevi la ea, ca și cum lectia ar fi fost într-o limbă străină. Ca urmare, ținea adesea toată lecția concentrându-se doar pe primul rând, unde stătea Alex.

Doamna Peters era o femeie înaltă și slabă care purta întotdeauna rochii ale căror imprimeu semănă cu acela de la canapelele vechi. Avea un păr negru și cărlionțat care-i stătea cocotat chiar în creștet ca o pălărie (și uneori elevii chiar credeau că e o pălărie). Se uită mereu cu ochii mijiji prin ochelarii ei cu lentile groase, după atâtia ani în care își privise elevii cu un ochi critic.

— Din păcate aceste povești eterne nu mai sunt apreciate în ziua de azi, spuse doamna Peters. Am renunțat la învățăturile lor prețioase și nu ne-au mai rămas decât niște distractii nătângi cum ar fi televizorul și jocurile video. În lumea de azi părintii își expun copiilor influenței unor desene animate odioase și filmelor violente. Unii copii nu mai vin în contact cu poveștile decât sub forma unor versuni mutilate de companiile de producție. De obicei basmele „adaptate” pierd orice morală sau lecție pe care erau menite să-o transmită, acestea fiind înlocuite numai de imagini spectaculoase cu animale sălbaticice care cântă și dansează. Am citit de curând că se fac filme în care Cenușăreasa este reprezentată în chip de cântăreață de hip-hop care încearcă să se afirme, iar Frumoasa din Pădurea Adormită a devenit o printesa războinică, ce se luptă cu zombi.

— Marfă! comentă în șoaptă un elev așezat în spatele lui Alex.

Alex clătină din cap. O durea sufletul când auzea săa ceva. Încercă să-și exprime dezamăgirea față de colegii ei, dar, din nimeni, aceștia nu-i împărtășeau preocuparea.

— Mă întreb dacă lumea ar arăta altfel dacă am ști că toții aceste povești în forma în care și-ar fi dorit Frații Grimm și Hans Christian Andersen să le știm, spuse doamna Peters. Mă întreb ce învățăminte ar trage oamenii din suferinta Miciei Sirene când moare la sfârșitul poveștii originale. Mă întreb dacă ar mai exista atâtăe

răpiri dacă li s-ar arăta copiilor adevăratele primejdii care o pășteau pe Scufița Roșie. Mă întreb dacă delincvenții ar mai fi la fel de dispuși să comită infracțiuni dacă ar ști în ce necazuri a intrat Bucle-Aurii cu cei trei urșuleți. Am avea atâtea de învățat și am putea să prevenim atâtea, dacă ne-am deschide ochii către învățăturile din trecut. Poate că, dacă am primi cu brațele deschise basmele, ne-ar fi mult mai ușor să ne găsim propriul final fericit.

Dacă ar fi fost după Alex, fiecare oră a doamnei Peters s-ar fi încheiat cu aplauze furtunoase. Din nefericire, orele ei se încheiau cu un suspin colectiv de ușurare din partea elevilor care se bucurau că s-a terminat.

– Haidet să vedem cât de bine știi basmele, continuă profesoara zâmbind și începu să se plimbe prin clasă. În *Rumpelstilskin* în ce i-a spus tatăl fetei pe când discuta cu regele că poate fiica lui să prefacă fânul? Știe vreunul dintre voi?

Doamna Peters studie clasa ca un rechin care se uită după pești răniți. O singură elevă ridică mâna.

– Da, domnișoară Bailey?

– A spus că fata putea să prefacă fânul în aur, răspunse Alex.

– Foarte bine, domnișoară Bailey! o lăudă doamna Peters.

Dacă era să aibă o elevă preferată – nu c-ar fi recunoscut vreodată că avea vreuna –, aceea ar fi fost Alex. În spatele lui Alex,

Alex era întotdeauna dormică să facă pe plac. Era întruchiparea unui șoarece de bibliotecă. Nu conta momentul zilei – înainte de școală, cât era la școală, după școală, înainte de culcare –, ea citea mereu. Era însetată să stie cât mai multe și, din cauza asta, Alex era de obicei prima care răspundea la întrebările doamnei Peters.

Se străduia să-și impresioneze colegii cu fiecare ocazie, făcând mai mult decât i se cerea la fiecare raport de lectură și la fiecare prezentare pe care o avea de pregătit. Însă, de obicei, treaba asta îi irita pe colegii ei și Alex era adesea tachinată pe tema asta.

Le auzea constant pe celelalte fetere râzând de ea pe lângă. De obicei își petrecea pauza de prânz de una singură la umbra vreunui copac, cu o carte de la bibliotecă în brațe. Deși n-ar fi spus niciodată nimănui lucrul că Alex se simțea atât de singură, încât uneori suferea cumplit din cauza asta.

– Acum știe cineva să-mi spună la ce înțelegere a ajuns fata cu Rumpelstilskin?

Alex așteptă o clipă înainte să ridice mâna. Nu voia să pară preferata profesorului chiar *pe fată*.

– Da, domnișoară Bailey?

– Fata i-a promis lui Rumpelstilskin că să-i dea primul ei nașcute când va deveni regină în schimbul preferării fănumui în aur, explică Alex.

– O înțelegere aiurea rău, comentă un băiat așezat

răpiri dacă li s-ar arăta copiilor adeverătele primejdiilor care o pășteau pe Scufița Roșie. Mă întreb dacă delincvenții ar mai fi la fel de dispuși să comită infracțiuni dacă ar ști în ce necazuri a intrat Bucle-Aurii cu cei trei urșuleți. Am avea atâtea de învățat și am putea să prevenim atâtea, dacă ne-am deschide ochii către învățăturile din trecut. Poate că, dacă am primi cu brațele deschise basmele, ne-ar fi mult mai ușor să ne găsim propriul final fericit.

Dacă ar fi fost după Alex, fiecare oră a doamnei Peters s-ar fi încheiat cu aplauze furtunoase. Din nefericire, orele ei se încheiau cu un suspin colectiv de ușurare din partea elevilor care se bucurau că s-a terminat.

– Haidet să vedem cât de bine știi basmele, continuă profesoara zâmbind și începu să se plimbe prin clasă. În *Rumpelstilskin* în ce i-a spus tatăl fetei pe când discuta cu regele că poate fiica lui să prefacă fânul? Știe vreunul dintre voi?

Doamna Peters studie clasa ca un rechin care se uită după pești răniți. O singură elevă ridică mâna.

– Da, domnișoară Bailey?

– A spus că fata putea să prefacă fânul în aur, răspunse Alex.

– Foarte bine, domnișoară Bailey! o lăudă doamna Peters.

Dacă era să aibă o elevă preferată – nu c-ar fi recunoscut vreodată că avea vreuna –, aceea ar fi fost Alex, în spatele lui Alex.

Alex era întotdeauna dormică să facă pe plac. Era întruchiparea unui șoarece de bibliotecă. Nu conta momentul zilei – înainte de școală, cât era la școală, după școală, înainte de culcare –, ea citea mereu. Era însetată să stie cât mai multe și, din cauza asta, Alex era de obicei prima care răspundea la întrebările doamnei Peters.

Se străduia să-și impresioneze colegii cu fiecare ocazie, făcând mai mult decât i se cerea la fiecare raport de lectură și la fiecare prezentare pe care o avea de pregătit. Însă, de obicei, treaba asta îi irita pe colegii ei și Alex era adesea tachinată pe tema asta.

Le auzea constant pe celelalte fetere râzând de ea pe lângă. De obicei își petrecea pauza de prânz de una singură la umbra vreunui copac, cu o carte de la bibliotecă în brațe. Deși n-ar fi spus niciodată nimănui lucrul că Alex se simțea atât de singură, încât uneori suferea cumplit din cauza asta.

– Acum știe cineva să-mi spună la ce înțelegere a ajuns fata cu Rumpelstilskin?

Alex așteptă o clipă înainte să ridice mâna. Nu voia să pară preferata profesiei chiar pe *fătă*.

– Da, domnișoară Bailey?

– Fata i-a promis lui Rumpelstilskin că să-i dea primul ei nașcut când va deveni regină în schimbul preferării fâmului în aur, explică Alex.

– O înțelegere aiurea rău, comentă un băiat așezat în spatele lui Alex.

- Și de ce-ar vrea, de fapt, un moșneag pitic și sinistru să ia un copilă? Întrebă o fată de lângă el.
 - Evident, nu poate să adopte copii cu un nume ca Rumpelstilskin, adăugă un alt elev.
 - A mâncaț bebelușul? Întrebă altcineva, cu îngrijorare în glas.
- Alex se întoarce spre colegii ei care habar n-aveau de nimic.

- Nu înțelegeti care e ideea povestii, le zise. Rumpelstilskin a profitat de fată pentru că aceasta era la ananghie. Povestea e despre prețul unei negocieri nefericite. La ce suntem dispuși să renunțăm pe termen lung spre a obține ceva acum, pe termen scurt? V-ați prins? Dacă doamna Peters n-ar fi avut o figură impasibilă, acum i-s-ar fi citit mândria pe chip.

- O formulare excelentă, domnișoară Peters, spuse. Trebuie să mărturisesc că, de când sunt profesoră, răreori mi s-a întâmplat să am de-a face cu un elev cu niște cunoștințe atât de profunde ca...

Din fundul clasei se auzi un sforaț răsunător. Un băiat din ultimul rând zăcea prăvălit peste bancă, cu un firicel de salivă în colțul gurii, dormind buștean. Alex avea un frate geamăn și, în momente ca asta, și-ar fi dorit să nu-l aibă.

Doamna Peters își întoarce privirea spre el, atrăsă că pilitura de fier de un magnet.

- Domnule Bailey? Întrebă.
- Băiatul sforăia netulburat.

- Domnule Bailey? repetă doamna Peters, aproape indu-se și aplecându-se spre el.
- Încă un sforaț strănic. Cătiva dintre copii se întrebau cum putea scoate din el aşa un sunet.
- Domnule Bailey! îi strigă doamna Peters la ureche. Conner Bailey se trezi și sări ca ars, ca și cum i-ar fi aprins cineva o pocnitore sub scaun, căt pe-acă să dărâme pupitru.
- Unde sunt? Ce s-a întâmplat? întrebă Conner, cuprins de panică și confuzie.

Se uită repede de jur împrejur, încercând să-și amintească unde era.

La fel ca sora lui, avea ochii albastri, scânteietori și un păr blond-căpșună. Avea față rotundă și pistriuță și acum ușor boțită pe-o parte, ca un cățel care se trezește după ce-a tras un pui de somn.

Alex era rușinată la culme de fratele ei. Cu excepția asemănării fizice și a faptului că aveau aceeași zi de naștere, ea și fratele ei n-ar fi putut fi mai diferiti. Cei-drept, Conner avea o multime de prieteni, dar, spre deosebire de sora sa, nu se descurca prea bine la școală... în principal, avea probleme să rămână treaz la ore.

- Mă bucur că ne sunteți din nou alături, domnule Bailey, îi spuse doamna Peters sever. V-ați odihnit bine?
- Conner se făcu roșu ca racul.
- Îmi pare rău, doamnă Peters, se scuză, încercând să pară că mai sincer. Uneori când vorbiți

- Și de ce-ar vrea, de fapt, un moșneag pitic și sinistru să ia un copilas? întrebă o fată de lângă el.
 - Evident, nu putea să adopte copiii cu un nume ca Rumpelstilskin, adăugă un alt elev.
 - A mâncaț bebelușul? întrebă altcineva, cu îngrijorare în glas.
- Alex se întoarse spre colegii ei care habar n-aveau de nimic.

- Nu înțelegeți care e ideea povestii, le zise. Rumpelstilskin a profitat de fată pentru că aceasta era la ananghie. Povestea e despre prețul unei negocieri nefericite. La ce suntem dispuși să renunțăm pe termen lung spre a obține ceva acum, pe termen scurt? V-ați prins?

Dacă doamna Peters n-ar fi avut o figură impasibilă, acum i s-ar fi citit mândria pe chip.

- O formulare excelentă, domnișoară Peters, spuse. Trebuie să mărturisesc că, de când sunt profesoră, răreori mi s-a întâmplat să am de-a face cu un elev cu niște cunoștințe atât de profunde ca...

Din fundul clasei se auzi un sforaț răsunător. Un băiat din ultimul rând zacea prăvălit peste bancă, cu un firicel de salivă în colțul gurii, dormind buștean.

Alex avea un frate geamăn și, în momente ca asta, și-ar fi dorit să nu-l aibă.

Doamna Peters își întoarse privirea spre el, atrăsă că pilitura de fier de un magnet.

- Domnule Bailey? întrebă.
- Băiatul sforăia netulburat.

- Domnule Bailey? repetă doamna Peters, apropiindu-se și apliecându-se spre el.
- Încă un sforaț strănic. Cătiva dintre copii se întrebau cum putea scoate din el șău un sunet.
- *Domnule Bailey!* îi strigă doamna Peters la ureche. Conner Bailey se trezi și sări ca ars, ca și cum i-ar fi aprins cineva o pocnitore sub scaun, cât pe-acă să dărâme pupitru.
- Unde sunt? Ce s-a întâmplat? întrebă Conner, cuperțis de panică și confuzie.

Se uită repede de jur împrejur, încercând să-și amintească unde era.

La fel ca sora lui, avea ochii albastri, scânteietori și un păr blond-căpșună. Avea față rotundă și pistriuță și acum ușor boțită pe-o parte, ca un cățel care se trezește după ce-a tras un pui de somn.

Alex era rușinată la culme de fratele ei. Cu excepția asemănării fizice și a faptului că aveau aceeași zi de naștere, ea și fratele ei n-ar fi putut fi mai diferiți. Cei-drept, Conner avea o mulțime de prieteni, dar, spre deosebire de sora sa, nu se descurca prea bine la școală... în principal, avea probleme să rămână treaz la ore.

- Mă bucur că ne sunteți din nou alături, domnule Bailey, îi spuse doamna Peters sever. V-ați odihnit bine? Conner se făcu roșu ca racul.
- Îmi pare rău, doamnă Peters, se scuză, încercând să pară cât mai sincer. Uneori când vorbiți

mult timp, mă ia somnul. Fără supărare, dar nu mă pot abține.

– Adormi de cel puțin două ori pe săptămână la ora mea, îi aminti doamna Peters.

– Păi, ce-i drept, vorbitii mult.

Chiar mai mult să-i scape porumbelul, Conner realiză că nu era cea mai bună replică. Cățiva dintre colegi își mușcau mâinile să nu râdă.

– Te sfătuiesc să rămâi treaz în timp ce predau, domnule Bailey, îl avertiză doamna Peters.

Conner nu mai văzuse pe nimeni care să mijearască aşa tare ochii fără să-i închidă de-a dreptul.

– Dacă nu cunva știi îndeajuns de mult despre basme ca să ții ora în locul meu, continuă profesoara.

– Probabil că știu, răspunse Conner.

Din nou îl luase gura pe dinainte.

– Adică știi o grămadă despre chesturile asta, atâtă tot. – O, serios?

Doamna Peters nu refuza niciodată o provocare și cel mai groaznic cosmar al elevilor era să-i fie adversari într-o asemenea competiție.

– În regulă, domnule Bailey, dacă știi aşa multe răspunde-mi la întrebarea asta.

Lui Conner i se puse un nod în gât.

– În varianta originală a povestii *Frumoasa din Pădurea Adormită*, cății ani doarme prințesa până e rezită de sărutul iubirii adevărate? îl întrebă doamna Peters, studiuindu-i chipul.

Toate privirile erau atinute asupra lui, foți pândea cu nerăbdare cel mai mic semn că nu știa răspunsul. Dar, din fericire pentru Conner, îl știa.

– O sută de ani, răspunse. Frumoasa din Pădurea Adormită a dormit o sută de ani. De-asta parcul din jurul castelului era acoperit de plante cățărătoare și chestii de-astea, pentru că blestemul a cuprins întregul regat și nu mai rămăsese nimeni care să se ocupe de grădinărit.

Doamna Peters nu știa cum să reacționeze. Se uită încruntată la el, surprinsă la culme. Era prima dată când Conner îi dădea un răspuns corect după ce-l lăsa bani mărunți și nici ea nu se așteptase la asta.

– Încearcă să rămâi treaz de-acum, domnule Bailey! Din fericire pentru dumneata, am folosit ultimul biletel de pedeapsă azi-dimineață, dar pot oricând să mai cer, îi zise și se îndreptă imediat spre catedră ca să-și continue ora.

Conner răsuflă ușurat și îi pieri roșeață din obrajii. Înălini privirea soră-sii; până și ea era surprinsă că răspunsese corect. Alex nu se așteptase ca fratele ei să mai țină minte vreun basm...

– Acum, copii, vreau să vă scoațeti cărtile de literatură, să deschideți la pagina 170 și să citiți în gând *Scufița Roșie*, le spuse doamna Peters.

Elevii o ascultară. Conner se așeză căt mai comod în bancă și începe să citească. Povesta, pozele și personajele îi erau căt se poate de cunoscute.

mult timp, mă ia somnul. Fără supărare, dar nu mă pot abține.

– Adormi de cel puțin două ori pe săptămână la ora mea, îi aminti doamna Peters.

– Păi, ce-i drept, vorbitii mult.

Chiar mai înte să-i scape porumbelul, Conner realiză că nu era cea mai bună replică. Cățiva dintre colegi își mușcau mâinile să nu râdă.

– Te sfătuiesc să rămâi treaz în timp ce predau, domnule Bailey, îl avertiză doamna Peters.

Conner nu mai văzuse pe nimeni care să mijearască aşa tare ochii fără să-i închidă de-a dreptul.

– Dacă nu cunva știi îndeajuns de mult despre basme ca să tii ora în locul meu, continuă profesoara.

– Probabil că știu, răspunse Conner.

Din nou îl luase gura pe dinainte.

– Adică știi o grămadă despre chestilile asta, atâtă tot. – O, serios?

Doamna Peters nu refuza niciodată o provocare și cel mai groaznic cosmar al elevilor era să-i fie adversari într-o asemenea competiție.

– În regulă, domnule Bailey, dacă știi aşa multe răspunde-mi la întrebarea asta.

Lui Conner i se puse un nod în gât.

– În varianta originală a povestii *Frumoasa din Pădurea Adormită*, căți ani doarme prințesa până este zită de sărutul iubirii adevărate? îl întrebă doamna Peters, studiuindu-i chipul.

Toate privirile erau atinute asupra lui, foți pândeadu cu nerăbdare cel mai mic semn că nu știa răspunsul. Dar, din fericire pentru Conner, îl știa.

– O sută de ani, răspunse. Frumoasa din Pădurea Adormită a dormit o sută de ani. De-asta parcă din jurul castelului era acoperit de plante cățărătoare și chestii de-astea, pentru că blestemul a cuprins întregul regat și nu mai rămăsese nimeni care să se ocupe de grădinărit.

Doamna Peters nu știa cum să reacționeze. Se uită încruntată la el, surprinsă la culme. Era prima dată când Conner îi dădea un răspuns corect după ce-l lua la bani mărunți și nici ea nu se așteptase la asta.

– Încearcă să rămâi treaz de-acum, domnule Bailey! Din fericire pentru dumneata, am folosit ultimul biletel de pedeapsă azi-dimineață, dar pot oricând să mai cer, îi zise și se îndreptă imediat spre catedră ca să-și continue ora.

Conner răsuflă ușurat și îi pieri roșeață din obrajii. Înțâlnii privirea soră-sii; până și ea era surprinsă că răspunsese corect. Alex nu se așteptase ca fratele ei să mai țină minte vreun basm...

– Acum, copii, vreau să vă scoațeti cărtile de literatură, să deschideți la pagina 170 și să citiți în gând *Scufița Roșie*, le spuse doamna Peters.

Elevii o ascultară. Conner se așeză cât mai comod în bancă și începe să citească. Povestea, pozele și personajele îi erau cât se poate de cunoscute.

– Atunci de ce mă miră oare? întrebă Alex încet. Bănuiesc că e de-atâta timp de vânzare, încât m-am gândit că pur și simplu... știi tu... ne așteptă.

Printre lacrimile din ochii lui, Conner văzu că și surorii lui i se umeziseră ochii.

– Haide, Alex! spuse mergând înainte. Hai acasă. Ea se mai uită o clipă la casă și-apoi îl urmă. Casa era doar unul dintre lucrurile pe care le pierduse recent familia Bailey...

Cu un an în urmă, cu doar câteva zile înainte ca gemenii să împlinească unsprezece ani, tatăl lor murise într-un accident de mașină în drum spre casă după muncă. Domnul Bailey fusese proprietarul unei librării numite Bailey's Books, la doar câteva străduțe distanță de casă, dar nu fusese nevoie de mai mult pentru un accident grav.

Gemenii și mama lor îl așteptau nerăbdători, așezăți în jurul mesei, când primisera telefonul prin care erau anunțați că tatăl lor nu va mai ajunge la cină în seara aceea sau în orice altă seară. Nu întârziase niciodată la cină până atunci, aşa că de cum sunase telefonul bănuiseră cu totii că se întâmplase ceva.

Alex și Conner n-aveau să uite niciodată expresia de pe chipul mamei lor când răspunse la telefon – o expresie care le spusese, fără cuvinte, că viața lor se

schimbase definitiv. Nu-și văzuseră niciodată mama plângând că în noaptea aceea.

Total se întâmplase atât de repede apoi. Le era greu să-și amintească ordinea a ceea ce urmase. Își aminteau că mama lor dăduse o mulțime de telefoane și că fusese obligată să se ocupe de o mulțime de hârtioage. Bunica venise să stea cu ei în timp ce mama se ocupa de pregătirile pentru înmormântare.

Își aminteau cum străbătuseră biserică la înmormântare, ținându-și mama de mâna. Își amintea de florile albe și de toate lumânările și expresiile triste de pe fețele tuturor surprinse din mers. De toată mâncarea pe care le-o trimisese că se întâmplase.

Nu mai țineau minte cum își petrecuseră ziua în care împliniseră unsprezece ani, pentru că oricum nimenei altcineva nu-și amintise de asta.

Gemenii își aminteau că mama și bunica se ținuseră tari în lunile următoare de dragul lor. Că apoi mama lor le explicase de ce trebuiau să vândă librăria. Își amintea că, într-un final, nu-și mai puteau permite să păstreze casa lor frumoasă, albastră, și că fusese nevoie să se mute cu chirie într-o casă maijos pe aceeași stradă. Își mai aminteau că bunica plecase odată ce ei se instalaseră în casa nouă, mai micuță. Că apoi se întineră la școală și că părea că totul revenise la normal. Dar, în primul rând, își aminteau faptul că nu întâmplase de ce se întâmplaseră toate lucrurile astea.

– Atunci de ce mă miră oare? întrebă Alex încet. Bănuiesc că e de-atâta timp de vânzare, încât m-am gândit că pur și simplu... știi tu... ne aștepta.

Printre lacrimile din ochii lui, Conner văzu că și surorii lui i se umeziseră ochii.

– Haide, Alex! spuse mergând înainte. Hai acasă. Ea se mai uită o clipă la casă și-apoi îl urmă. Casa era doar unul dintre lucrurile pe care le pierduse recent familia Bailey...

Cu un an în urmă, cu doar câteva zile înainte ca gemenii să împlinească unsprezece ani, tatăl lor murise într-un accident de mașină în drum spre casă după muncă. Domnul Bailey fusese proprietarul unei librării numite Bailey's Books, la doar câteva străduțe distanță de casă, dar nu fusese nevoie de mai mult pentru un accident grav.

Gemenii și mama lor îl așteptau nerăbdători, așezăți în jurul mesei, când primisera telefonul prin care erau anunțați că tatăl lor nu va mai ajunge la cină în seara aceea sau în orice altă seară. Nu întârziase niciodată la cină până atunci, aşa că de cum sunase telefonul bănuiseră cu totii că se întâmplase ceva.

Alex și Conner n-aveau să uite niciodată expresia de pe chipul mamei lor când răspunse la telefon – o expresie care le spusese, fără cuvinte, că viața lor se

schimbase definitiv. Nu-și văzuseră niciodată mama plângând că în noaptea aceea.

Total se întâmplase atât de repede apoi. Le era greu să-și aminteară că mama lor dăduse o mulțime de tele-

foane și că fusese obligată să se ocupe de o mulțime de hârtioage. Bunica venise să stea cu ei în timp ce mama se ocupa de pregătirile pentru înmormântare.

Își amintea cum străbătuseră biserică la înmormântare, ținându-și mama de mâna. Își amintea de florile albe și de toate lumânările și expresiile triste de pe fețele tuturor surprinse din mers. De toată mâncarea pe care le-o trimisese către ceilalți. Și căt de triste spuneau oamenii că sunt.

Nu mai țineau minte cum își petrecuseră ziua în care împliniseră unsprezece ani, pentru că oricum nimănui altcineva nu-și amintise de asta.

Gemenii își amintea că mama și bunica se ținuseră tari în lunile următoare de dragul lor. Că apoi mama lor le explicase de ce trebuiau să vândă librăria. Își amintea că, într-un final, nu-și mai puteau permite să păstreze casa lor frumoasă, albastră, și că fusese ră nevoită să se mute cu chirie într-o casă mai joasă pe aceeași stradă. Își mai amintea că bunica plecase odată ce ei se instalaseră în casa nouă, mai micuță. Că apoi se întorseră la școală și că părea că totul revenise la normal.

Dar, în primul rând, își amintea faptul că nu întelegeau de ce se întâmplaseră toate lucrurile astea.

Respect

"Probabil și fără exagerare, cel mai așteptat volum de povestiri
al generației sale."

The Magazine of Fantasy and Science Fiction

TED CHIANG

■ POVESTE A VIEȚII TALE

NAUTILUS

TED CHIANG

POVESTE VIETII TALE

Traducere din limba engleză
LEIANA BLISAC

TIFANA BISAC

NEMIRA

Cuprins

Turnul din Babilon	7
Înțelegere	37
Împărtirea la zero.....	83
Povestea vietii tale.....	105
Şaptezeci și două de litere	165
Evoluția științei umane	225
Iadul e acolo unde nu există Dumnezeu	231
Să-ți placă ceea ce vezi: un documentar	265
<i>Note despre povestiri.....</i>	309
<i>Mulțumiri.....</i>	317

TURNUL DIN BABILON

De-ar fi fost culcat turnul peste câmpia Shinar, ar fi durat două zile să mergi de la un capăt al său la celălalt. Dar cum turnul e ridicat, și ia unui om o lună întreagă și încă jumătate să-l urce până-n vârf, astă dacă omul nu e împovărat. Însă puțini suie fără povară, urcușul le e încetinit de telegația plină de căramizi pe care o trag după ei. Patru luni trec de când e pusă căramida în car și până ajunge să fie zidită în turn.

Hillatum trăise toată viața în Elam și auzise de existența Babilonului doar pentru că Elamul își vinea acolo arama. Drugii de metal erau duși pe bărci care coborau pe Karun, spre Marea De Jos, urcând apoi pe Eufrat. Hillatum și ceilalți mineri călătoriră pe uscat, întovărășind caravana de măgăruși a unui neguțător. Coborâră apoi pe un drum prăfuit ce se lăsa de pe podis, peste câmpii, spre câmpurile înverzite întreținute de casele și de diguri.

Niciunul dintre ei nu mai văzuse turnul. Acesta deveni vizibil pe când erau încă la multe leghe depărtare: subire ca un fir de in, unditor în aerul cald, ridicându-se din noroil întărit care era Babilonul însuși. Pe măsură ce se apropiau, noroil se prezschimba în ziduri solide de cete, dar ei nu vedea decât turnul. Abia când reușiră să-și coboare privirile la lunca râului observără începutul pe care turnul le făcuse în afara orașului: Eufratul curgea pe fundul unei albi late, joase, din care oamenii scoțeau lutul pentru căramizi. La sud de oraș se zăreau șiruri-siruri de cuptoare, acum stinse.

TED CHIANG

10

Pe măsură ce se apropiară de porțile orașului, turnul se vădi și mai mare decât orice construcție și ar fi putut imagina Hillatum: o singură coloană, a cărei bază trebuie că era mai mare decât un templu, și toruși atâtă de înaltă încât se subția până devnea de nevăzut. Mergeau cu capetele date pe spate, mijind ochii în soare. Nanni, prietenul lui Hillatum, îl înghiointi cu cotul și-l întrebă, vădit însăjumătat:

– Si noi tre' să urcăm pe chestia asta? Până sus de tot?

– Da. Mergem sus să săpăm. Pare... împotriva firii.

Minerii ajunseră la poarta centrală din zidul de la apus, pe unde tocmai ieșea o caravansă. Se aliniară în umbra îngustă a zidului, iar meșterul Beli strigă la gărzile aflate în turn:

– Noi suntem minerii tocmiți în Elam.

Gardienii se amuzără. Unul strigă spre ei:

– Voi sunteți și-a de-o să săpați prin bolta cerului?

– Noi suntem.

Orașul era în sărbătoare. Festivitățile începuseră cu opt zile în urmă, când ultimul transport de cărămizi plecase spre vârf, și urmău să mai trăiască încă două zile. Toată ziua și noaptea orașul chefuiu, dansa, se bucura.

Pe lângă cărămidari, mai erau acolo trăgătorii de care, cu picioare musculoase, antrenate în desele urcușuri. În fiecare dimineață o echipă pleca, urca patru zile, transfera încărcătura următoarei echipe de hamali, iar în a cincea zi cobora cu carele goale, pentru a fi reumatuite. Era un sir întreg de astfel de echipe, pe toată înălțimea turnului, dar numai cei de jos sărbătoreau cu orașul. Celorlalți li se trimisese să destulă carne și vin că să poată petrece și ei toti, până în vârf.

Pe seară, Hillatum și ceilalți mineri ședeau pe scăunele din argilă, în jurul unei mese pline cu mâncare, ca toate celealte din piața orașului. Minerii vorbeau cu trăgătorii și întrebau despre turn.

Nanni spuse:

– Mi-a zis cineva că zidarii din vârf își smulg părul din cap dacă scapă vreo căramidă, pentru că durează patru luni până

■ TURNUL DIN BABILON

II

vine alta, dar că nimeni n-ar băga de seamă dacă ar cădea un om. E adevarat?

Unul dintre hamali își vorbărești, Lugatum, securără din cap.

– Nu, nu, e o minciună. E o caravană neîntreruptă de cărămizi spre vârf. În fiecare zi ajung acolo mii de cărămizi. Una pierdută nu e o tragedie pentru zidari.

Se aplăcea spre ei:

– Dar este un lucru pe care zidarii îl prețuiesc mai mult decât viața unui om: o mistrie.

– De ce e o mistrie așa de importantă?

– Dacă zidarii își pierde mistria, nu mai poate munci până nu vine alta. Nu și mai poate asigura traiul zilnic, aşa că intră la datorii. Pierderea unei mistrii e o mare nemorocire. Dar dacă un om cade și mistria lui rămâne, tovarășii săi sunt ușurați, desii n-o arăză. Următorul care își va scăpa mistria o va folosi pe cea rămasă fără stăpân și va evita necazurile.

Hillatum fu îngrozit și, pentru o clipă, încercă să numere dacă au destule târnăcoape. Apoi își dădu seama:

– Astă nu poate fi adeverat! De ce nu se trimit mistrii de rezervă? Sună ușoare și n-ar pune probleme la urcare. Să apoi, pierdereea unui om ar însemna o întârziere serioasă, doar dacă n-are acolo sus oameni de rezervă, pricepuți la zidărie. Dacă n-au, înseamnă că trebuie să astepte să urce alt mester zidar din oraș. Hamaliizibucniră în râs. Lugatum spuse amuzat:

– Pe-ăsta nu-j putem păcăli!

Se întoarse spre Hillatum.

– Și, urcați imediat ce se termină serbarea?

Hillatum luă o înghiititură de bere.

– Da. Am auzit că vin și niște mineri din ținuturile de vest, dar nu i-am văzut încă. Știi ceva de ei?

– Da, vin dintr-un loc numit Egipt, dar ei nu scot minereu din pământ, ca voi. Ei scot piatra din cariere.

– Și noi săpăm după piatră, la noi în Elam, vorbi Nanni, cu gura plină de frigură de porc.

– Dar nu aşa cum fac ei. Ei tăie granit.

Pe măsură ce se apropiară de porțile orașului, turnul se vădi a fi mai mare decât orice construcție și ar fi putut imagina Hillalum: o singură coloană, a cărei bază trebuie că era mai mare decât un templu, și totuși atâtă de înaltă încât se subția până devinea de nevăzut. Mergeau cu capetele date pe spate, mijind ochii în soare. Nanni, prietenul lui Hillalum, îl înghionti cu cotul și-l întrebă, vădit însăjumătat:

- Si noi tre' să urcăm pe cesta asta? Până sus de tot?

- Da. Mergem sus să săpăm. Pare... împotriva firii.

Minerii ajunseră la poarta centrală din zidul de la apus, pe unde tocmai ieșea o caravansă. Se aliniară în umbra îngustă a zidului, iar meșterul Beli strigă la gărzile aflate în turn:

- Noi suntem minerii tocmai în Elam.

Gardienii se amuzără. Unul strigă spre ei:

- Voi sunteți și-a de-o să săpați prin bolta cerului?

- Noi suntem.

Orașul era în sărbătoare. Festivitățile începuseră cu opt zile în urmă, când ultimul transport de cărămizi plecase spre vârf, și urmău să mai trină încă două zile. Toată ziua și noaptea orașul chefuiu, dansa, se bucura.

Pe lângă cărămidari, mai erau acolo trăgătorii de care, cu picioare musculoase, antrenate în desele urcușuri. În fiecare dimineață o echipă pleca, urca patru zile, transfera încărcătura următoarei echipă de hamali, iar în a cincea zi cobora cu carele goale, pentru a fi reumatuite. Era un sir întreg de astfel de echipe, pe toată înălțimea turnului, dar numai cei de jos sărbătoreau cu orașul. Celorlalți li se trimisese să destulă carne și vin că să poată petrece și ei toți, până în vârf.

Pe seară, Hillalum și ceilalți mineri ședeau pe scăunele din argilă, în jurul unei mese pline cu mâncare, ca toate celealte din piata orașului. Minerii vorbeau cu trăgătorii și întrebau despre turn. Nanni spuse:

- Mi-a zis cineva că zidarii din vârf își smulg părul din cap dacă scapă vreo căramidă, pentru că durează patru luni până

vine alta, dar că nimeni n-ar băga de seamă dacă ar cădea un om. E adevarat?

Unul dintre hamali îmai vorbărești, Lugatum, securăr din cap.

- Nu, nu, e o minciună. E o caravană neîntreruptă de cărămizi spre vârf. În fiecare zi ajung acolo mii de cărămizi. Una pierdută nu e o tragedie pentru zidari.

Se aplăcea spre ei:

- Dar este un lucru pe care zidarii îl prețuiesc mai mult decât viața unui om: o mistrie.

- De ce e o mistrie așa de importantă?

- Dacă zidaru își pierde mistria, nu mai poate munci până nu vine alta. Nu și mai poate asigura traiul zilnic, aşa că intră la datorii. Pierderea unei mistrii e o mare nemorocire. Dar dacă un om cade și mistria lui rămâne, tovarășii săi sunt ușurați, desii n-o arătă. Următorul care își va scăpa mistria o va folosi pe cea rămasă fără stăpân și va evita necazurile.

Hillalum fu îngrozit și, pentru o clipă, încerca să numere dacă au destule târnăcoape. Apoi își dădu seama:

- Astă nu poate fi adeverat! De ce nu se trimit mistrii de rezervă? Sunt ușoare și n-ar pune probleme la urcarea. Să apoi, pierdereaza unui om ar însemna o întârziere serioasă, doar dacă n-ai acolo sus oameni de rezervă, pricepuți la zidărie. Dacă n-au, înseamnă că trebuie să astepte să urce alt mester zidar din oraș. Hamaliu izbucniră în râs. Lugatum spuse amuzat:

- Pe-ăsta nu-j putem păcăli!

Se întoarse spre Hillalum.

- Si, urcați imediat ce se termină serbarea?

Hillalum luă o înghiștitură de bere.

- Da. Am auzit că vin și niște mineri din ținuturile de vest, dar nu i-am văzut încă. Știi ceva de ei?

- Da, vin dintr-un loc numit Egipt, dar ei nu scot minereu din pământ, ca voi. Ei scot piatra din cariere.

- Si noi săpăm după piatră, la noi în Elam, vorbi Nanni, cu gura plină de frigură de porc.

- Dar nu aşa cum fac ei. Ei tăie granit.

- Granit? Ești sigur?

În Elam se exploatau la suprafață doar calcar și alabastru.

- Neguțătorii care călătoresc în Egipt povestesc că au văzut zigurate și temple din piatră, construite din calcar și din blocuri uriașe de granit. Și mai au și statui gigantice din granit.

- Dar granitul e foarte greu de lucrat!

Lugatum ridică din umeri.

- Nu și pentru ei. Arhitecții regali cred că astfel de pietrari să-ri puteau dovedi folositorii când ajungeți sus, la bolta cerului.

Hillalum încuvîntă din cap. Așa era. Nimeni nu putea ști ce le va fi de folos, acolo sus.

- I-ați văzut?

- Nu, nu au ajuns încă, dar trebuie să sosească în câteva zile. E posibil să nu ajungă până la sfârșitul sărbătorii. Dacă se întâmplă asta, va trebui să urcati singuri.

- Dar voi ne veți însotii, nu-i așa?

- Da, dar numai în primele patru zile. Apoi va trebui să coborâm, iar voi, norocosilor, veți continua să urcați.

- De ce zici că suntem norociși?

- Ce n-ăs da să urc până în vârf... Am suiat o dată mai sus, am ajuns la o înălțime de douăsprezece zile-urcuș, dar mai departe de atât n-am urcat. Voi veți merge mai departe, ofță Lugatum cu regret. Vă invidiez, o să atingeți bolta cerului.

Să atingi bolta cerului. Să o despică cu târnăcopul. Pe Hillalum ideea îl tulbură.

- Nu e motiv de invidie... Începeu el.

- Așa e, continuă Nanni. Când vom fi terminat, toti oamenii vor putea atinge bolta cerului.

În dimineață care urmă, Hillalum mersese să vadă turnul. Stătu în piață uriașă de la piciorul acestuia. Într-o parte se ridica un templu a cărui mărime ar fi fost copleșitoare dacă s-ar fi aflat în orice alt loc. Trecea însă neobservat în umbra turnului. Hillalum percepu trăinicia nemaiopomenită a acestuia. Știa din legende că fusese construit mai solid decât orice zigurat. Turnul

era făcut din cărămizi arse, pe când ziguratele erau durate din cărămizi uscate la soare, având doar fațada placată cu cele arse. Cărămizile turnului fuseseră zidite cu mortar bituminat, care era absorbit în lutul ars, făcând astfel legătura la fel de puternică precum cărămizile însese.

Baza turnului era formată din două platforme care aduceau cu cele ale unui zigurat obisnuit. Prima avea laturile de vreo două sute de cotii¹, era înălță de vreo patruzeci, iar pe fațada ei sudi că urca o scară triplă. Deasupra era cea de-a doua platformă, mai mică, la care se ajungea doar pe scara din mijloc. Iar de deasupra acesteia a două platforme începea de fapt turnul.

Avea laturile de șaizeci de coti și se înălța precum o coloană pătrată, uriașă, care purta greutatea cerurilor. În jurul-i se încolăcea o rampă lină, care se lipea de turn ca o fașie de piele pe mânerul unui bici. Ba nu; Hillalum privi mai atent și văzu că sunt două rampe care se răsuiceau în paralel. Pe marginea exterioară a fiecărei rampe erau stâlpi, mai mulți la jumătate decât groși, astfel gânditi încât să umbrească pantă. Privind în sus, se vedea buenzi successive, cărămizi, rampă, cărămizi, rampă, până când ochiul nu mai sesiza diferența. Iar turnul urca și urca, mai departe de limita la care ajungea ochiul. Hillalum clipi, îngustă privirea, dar tot ameții. Se dădu înapoi cătriva pași, împăteciindu-se, apoi se îndepărta înfiorat.

Se gândi la povestea auzită în copilarie, despre ce să întampină după Potop. Se spunea că oamenii au repopulat pământul, împrăștiindu-se în și mai multe ţinuturi decât înainte. Se mai spunea că oamenii au navigat pe mari până la capătul lor și au văzut cum oceanul se revârsa peste marginea lumii, într-o ceață umedă, pentru a se uni cu apele neguroase ale Abisului. Se spunea că astfel au întemeiate oamenii că e pământul de mic și au vrut să vadă ce se află dincolo de marginile lui, restul creației lui Yahve. Se spunea că și-au întors privirile spre cer și s-au întrebat cum o fi arătând casa lui Yahve deasupra rezervoarelor cu apa cerurilor. Și se mai spunea cum, cu sute de ani în urmă, a început construcția turnului, o coloană către

¹ Vechi unitate de măsură pentru lungimi egală cu aproximativ 60 cm (n. tr.).

- Granit?! Ești sigur?

În Elam se exploatau la suprafață doar calcar și alabastru.

- Neguțătorii care călătoresc în Egipt povestesc că au văzut zigurate și temple din piatră, construite din calcar și din blocuri uriașe de granit. Si mai au și statui gigantice din granit.

- Dar granitul e foarte greu de lucrat!

Lugatum ridică din umeri.

- Nu și pentru ei. Arhitectii regali cred că astfel de pietrari săr puteau dovedi folositorii când ajungeți sus, la bolta cerului. Hillalum încuvîntă din cap. Așa era. Nimeni nu putea ști ce le va fi de folos, acolo sus.

- I-ați văzut?

- Nu, nu au ajuns încă, dar trebuie să sosească în câteva zile. E posibil să nu ajungă până la sfârșitul sărbătorii. Dacă se întâmplă asta, va trebui să urcati singuri.

- Dar voi ne veți însotii, nu-i aşa?

- Da, dar numai în primele patru zile. Apoi va trebui să coborâm, iar voi, norocoșilor, veți continua să urcați.

- De ce zici că suntem norocoși?

- Ce n-ăș da să urc până în vârf... Am suiat o dată mai sus, am ajuns la o înălțime de douăsprezece zile-urcuș, dar mai departe de atât n-am urcat. Voi veți merge mai departe, ofță Lugatum cu regret. Vă invidiez, o să atingeți bolta cerului.

Să atinge bolta cerului. Să o despică cu târnăcopul. Pe Hillalum ideea îl tulbură.

- Nu e motiv de invidie... Începu el.

- Așa e, continuă Nanni. Când vom fi terminat, toți oamenii vor putea atinge bolta cerului.

În dimineață care urmă, Hillalum mersese să vadă turnul. Stătu în piață uriașă de la piciorul acestuia. Într-o parte se ridica un templu a căruia mărime ar fi fost copleșitoare dacă s-ar fi aflat în orice alt loc. Trecea însă neobservat în umbra turmului.

Hillalum percepu trăinicia nemaiopomenită a acestuia. Știa din legende că fusese construit mai solid decât orice zigurat. Turnul

era făcut din cărămizi arse, pe când ziguratele erau durate din cărămizi uscate la soare, având doar fațada placată cu cele arse. Cărămizile turnului fuseseră zidite cu mortar bituminat, care era absorbit în lutul ars, făcând astfel legătura la fel de puternică precum cărămizile însese.

Baza turnului era formată din două platforme care aduceau cu cele ale unui zigurat obișnuit. Prima avea laturile de vreo două sute de coti¹, era înălță de vreo patruzeci, iar pe fațada ei sudișă urca o scară triplă. Deasupra era cea de-a doua platformă, mai mică, la care se ajungea doar pe scara din mijloc. Iar de deasupra acesteia a două platforme începea de fapt turnul.

Avea laturile de șaizeci de coti și se înălța precum o coloană pătrată, uriașă, care purta greutatea cerurilor. În jurul-i se încolăcea o rampă lină, care se lipsea de turn ca o fașie de piele pe mânerul unui bici. Ba nu; Hillalum privi mai atent și văzu că sunt două rampe care se răsuiceau în paralel. Pe marginea exterioară a fiecărei rampe erau strălpi, mai mult lață decât grosii, astfel gânditi încât să umbrească pantă. Privind în sus, se vedea benzii succesive, cărămizi, rampă, cărămizi, rampă, până când ochiul nu mai sesiza diferența. Iar turnul urca și urca, mai departe de limita la care ajungea ochiul. Hillalum cliji, îngustă privirea, dar tot ameții. Se dădu înapoi cățiva pași, împăteciindu-se, apoi se îndepărta înfiorat.

Se gândi la povestea auzită în copilarie, despre ce să întampină după Potop. Se spunea că oamenii au repopulat pământul, împrăștiindu-se în și mai multe tineruturi decât înainte. Se mai spunea că oamenii au navigat pe mari până la capătul lor și au văzut cum oceanul se revârsa peste marginea lumii, într-o ceață umedă, pentru a se uni cu apele neguroase ale Abisului. Se spunea că astfel au întemeiate oamenii că e pământul de mic și au vrut să vadă ce se află dincolo de marginile lui, restul creației lui Yahve. Se spunea că și-au întors privirile spre cer și s-au întrebat cum o fi arătând casa lui Yahve deasupra rezervoarelor cu apa cerurilor. Si se mai spunea cum, cu surse de ani în urmă, a început construcția turnului, o coloană către

¹ Vechi unitate de măsură pentru lungimi egală cu aproximativ 60 cm (n. tr.).

rai, o scară pe care oamenii să poată să vadă lucrarea lui Yahve, iar Yahve să poată coborî să cunoască lucrarea oamenilor.

Povestea îl mișca întotdeauna pe Hillalum, îl făcea să vadă cu ochii minții miiile de oameni trudind fără odihnă, dar plini de bucurie, pentru că munceau spre a-l cunoaște mai bine pe Yahve. De aceea fusese bucuros când babilonienii veniseră în Elam să caute mineri. Dar acum, stând la baza turnului, simțurile îl bulversau, spunându-i că nicio construcție omenească n-ar trebui să fie atât de înaltă. Când privea turnul se simțea pe altă lume.

Oare se cuvenea să urce în vârful unui asemenea lucru?

În dimineața ascensiunii, cea de-a doua platformă era acoperită în întregime de căruțuri pe două roți, solide, așezate rânduri-rânduri. Multe erau încărcate cu mâncare: saci cu orz, grâu, linte, ceapă, castraveți, curmale, pâini, pește uscat. Mai erau oale uriașe din lut cu apă, vin din curmale, bere, lapte de capră, ulei de palmier. Alte care erau încărcate cu mărfuri ce ar fi putut aproviza un bazar: vase din bronz, coșuri din trestie, baloturi de pânză de în, scăunele și mese din lemn. Într-un loc, câțiva preoți țineau un bou gras și o capră cărora un altul le punea un fel de glugi pe cap, aşa încât să nu vadă decât în față și să nu se teamă în timpul urcușului. Animalele urmau să fie sacrificiate când ajungeau în vârful turnului.

Apoi veneau carele pline cu sculele minerilor, târnăcoape și ciocane, și piese din care să alcătuiască o mică forjă. Meșterul mai comandase ca un număr de care să fie încărcate cu lemn și trestie legată în snopi.

Lugatum verifica un căruț, strângând frânghiile care legau părțile de lemn. Hillalum se îndrepta spre el.

– De unde vine tot lemnul ăsta? N-am întâlnit nicio pădure din Elam până aici.

– La nord de aici este o pădure, a fost plantată când a început construcția turnului. Cheresteaua ajunge în Babilon plutind pe Eufrat.

– Ati plantat o pădure întreagă?!

– Când a început construcția, arhitecții au socotit că pentru a alimenta cupoarele va trebui mai mult lemn decât s-ar putea găsi în câmpie, așa că au pus să se planteze o pădure. Sunt echipe de oameni care cu asta se ocupă, udă copacii și plantează câte un puiet pentru fiecare pom tăiat.

– Și asta acoperă tot necesarul de lemn pentru turn? întrebă Hillalum, plin de admirație față de un așa plan.

– În cea mai mare parte. S-au mai sacrificat și alte păduri, aflate mai din nord, iar lemnul lor a sosit tot pe râu.

În timp ce explica toate acestea, Lugatum inspecta cu atenție roțile căruțului. Destupă o ploscă din piele și turnă puțin ulei între roți și osie.

Nanni se apropie de ei, privind străzile Babilonului care se întindeau de la baza turnului până în zare, cât vedeați cu ochii.

– N-am fost niciodată la o asemenea înălțime încât să văd un oraș de sus, zise el.

– Nici eu, adăugă Hillalum.

Lugatum râse:

– Lăsați asta. Haideți, carele sunt pregătite.

În scurtă vreme oamenii erau împărțiți în perechi, câte una pentru fiecare căruț. Stăteau unul lângă celălalt, între cele două hulube pe care erau înfășurate hamuri din frângie pentru tras. Carele trase de mineri erau intercalate cu cele trase de hamali, pentru a asigura deplasării un ritm constant. Lugatum și un alt hamal erau chiar în spatele căruțului tras de Hillalum și Nanni.

Lugatum îi sfătuia:

– Lucați aminte, rămâneți la cel puțin zece coți de carul din față. Când ajungeți la colțuri, trage numai omul aflat în dreapta și vă schimbați între voi la fiecare oră.

Hamalii începură să-și urce căruțele pe rampă. Hillalum și Nanni se aplecară și și traseră frânghiile peste umăr, unul pe stângul, celălalt pe dreptul. Se ridicară amândoi deodată, săltând parțea din față a căruței de pe caldarâm.

– Acum trageți! strigă Lugatum.

rai, o scară pe care oamenii să poată să vadă lucrarea lui Yahve, iar Yahve să poată coborî să cunoască lucrarea oamenilor.

Povestea îl mișca întotdeauna pe Hillalum, îl făcea să vadă cu ochii minții miiile de oameni trudind fără odihnă, dar plini de bucurie, pentru că munceau spre a-l cunoaște mai bine pe Yahve. De aceea fusese bucuros când babilonienii veniseră în Elam să caute mineri. Dar acum, stând la baza turnului, simțurile îl bulversau, spunându-i că nicio construcție omenească n-ar trebui să fie atât de înaltă. Când privea turnul se simțea pe altă lume.

Oare se cuvenea să urce în vârful unui asemenea lucru?

În dimineața ascensiunii, cea de-a doua platformă era acoperită în întregime de căruțuri pe două roți, solide, așezate rânduri-rânduri. Multe erau încărcate cu mâncare: saci cu orz, grâu, lințe, ceapă, castraveți, curmale, pâini, pește uscat. Mai erau oale uriașe din lut cu apă, vin din curmale, bere, lapte de capră, ulei de palmier. Alte care erau încărcate cu mărfuri ce ar fi putut aproviza un bazar: vase din bronz, coșuri din trestie, baloturi de pânză de în, scăunele și mese din lemn. Într-un loc, câțiva preoți țineau un bou gras și o capră cărora un altul le punea un fel de glugi pe cap, aşa încât să nu vadă decât în față și să nu se teamă în timpul urcușului. Animalele urmau să fie sacrificiate când ajungeau în vârful turnului.

Apoi veneau carele pline cu sculele minerilor, târnăcoape și ciocane, și piese din care să alcătuiască o mică forjă. Meșterul mai comandase ca un număr de care să fie încărcate cu lemn și trestie legată în snopi.

Lugatum verifica un căruț, strângând frânghiile care legau părțile de lemn. Hillalum se îndrepta spre el.

– De unde vine tot lemnul ăsta? N-am întâlnit nicio pădure din Elam până aici.

– La nord de aici este o pădure, a fost plantată când a început construcția turnului. Cheresteaua ajunge în Babilon plutind pe Eufrat.

– Ati plantat o pădure întreagă?!

– Când a început construcția, arhitecții au socotit că pentru a alimenta cupoarele va trebui mai mult lemn decât s-ar putea găsi în câmpie, așa că au pus să se planteze o pădure. Sunt echipe de oameni care cu asta se ocupă, udă copacii și plantează câte un puiet pentru fiecare pom tăiat.

– Și asta acoperă tot necesarul de lemn pentru turn? întrebă Hillalum, plin de admirație față de un așa plan.

– În cea mai mare parte. S-au mai sacrificat și alte păduri, aflate mai din nord, iar lemnul lor a sosit tot pe râu.

În timp ce explica toate acestea, Lugatum inspecta cu atenție roțile căruțului. Destupă o ploscă din piele și turnă puțin ulei între roți și osie.

Nanni se apropie de ei, privind străzile Babilonului care se întindeau de la baza turnului până în zare, cât vedeați cu ochii.

– N-am fost niciodată la o asemenea înălțime încât să văd un oraș de sus, zise el.

– Nici eu, adăugă Hillalum.

Lugatum râse:

– Lăsați asta. Haideți, carele sunt pregătite.

În scurtă vreme oamenii erau împărțiți în perechi, câte una pentru fiecare căruț. Stăteau unul lângă celălalt, între cele două hulube pe care erau înfășurate hamuri din frângie pentru tras. Carele trase de mineri erau intercalate cu cele trase de hamali, pentru a asigura deplasării un ritm constant. Lugatum și un alt hamal erau chiar în spatele căruțului tras de Hillalum și Nanni.

Lugatum îi sfătuia:

– Lucați aminte, rămâneți la cel puțin zece coți de carul din față. Când ajungeți la colțuri, trage numai omul aflat în dreapta și vă schimbați între voi la fiecare oră.

Hamalii începură să-și urce căruțele pe rampă. Hillalum și Nanni se aplecară și și traseră frânghiile peste umăr, unul pe stângul, celălalt pe dreptul. Se ridicară amândoi deodată, săltând parțea din față a căruței de pe caldarâm.

– Acum trageți! strigă Lugatum.

Aceste h
artificial. D
acele config
iluminarea,
analogii ne

Deschid
secunde de o
a dormi. M

Cer cald
Privesc ecr

Ecranul
are mintea
Cinci din
cât să le ob
alfabetic, pr
sunt: C, E,

Cineva î
Mai este
În comă și o
fișierul din
furnizat în
nu observe.

derea bazel
la nivelul n
Trebuie

de falsele m
tică. Cu sin
precise care
de la bursă.

Am ver
că nu a mo
lă de vânz
ceri, numai
E o demon

Mintea îmi epuizează resursele creierului. O structură biologică de această mărime și complexitate de-abia poate sustine psihicul autoconștient. Dar acesta este totodată autoregulator, până la o anumită limită. Acord mintii mele libertatea de a folosi la maxim resursele disponibile și îi interzic expansiunea pe mai departe. Dar este dificil. Sunt prințintr-o cușcă din lemn de bambus care nu-mi permite nici să șed, nici să stau în picioare. Dacă încerc să mă relaxez sau, dimpotrivă, să mă extind la maximum, urmează agonia, nebunia.

Halucinez. Îmi văd mintea imaginând configurații posibile, pe care și le-ar putea asuma, și apoi renunțând. Sunt martor al proprietelor mele dezamăgiri, al vizuinilor asupra formei pe care ar putea-o lua mintea mea când voi assimila configurațiile finale. Voi atinge oare constiunța de sine totală? Aș putea oare să descompăr componentele care constituie propriile mele structuri mentale globale? Voi descoperi constiunța inherentă a moralității? Sunt capabil să determin dacă mintea ar putea fi generată de materie în mod spontan și pot înțelege legătura dintre constiunță și restul universului. Aș putea afla cum să unesc subiectul cu obiectul – experiența zero.

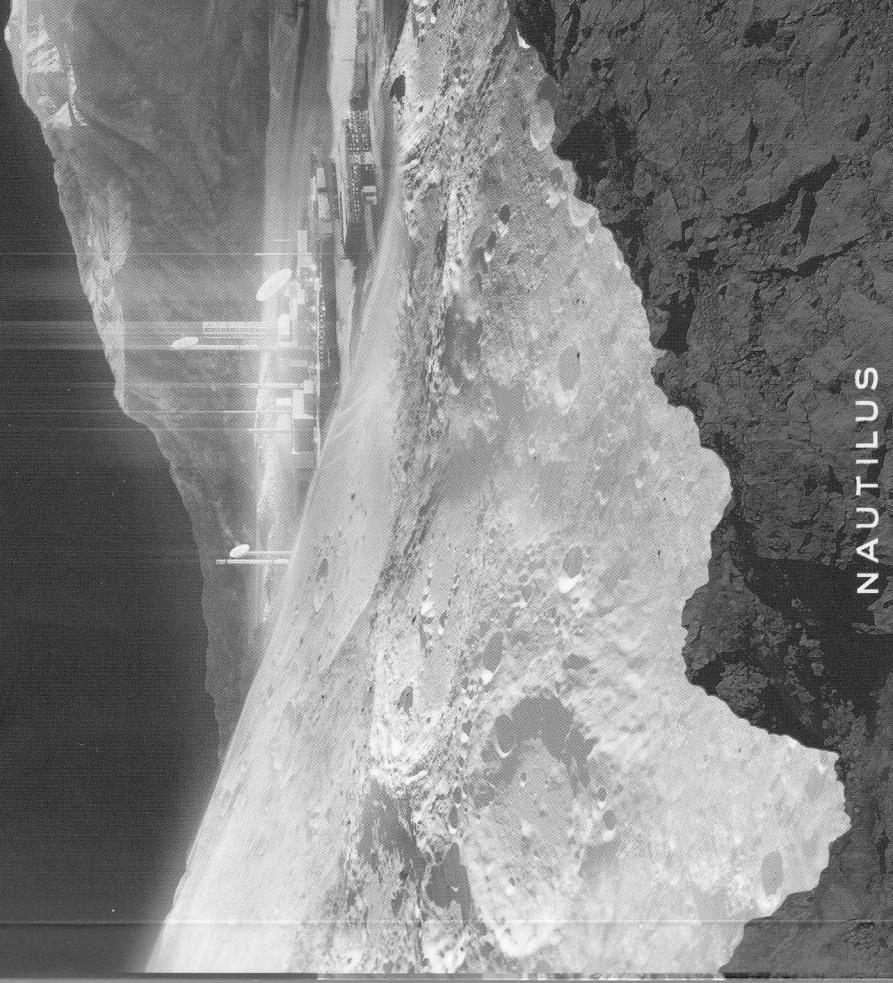
Sau poate că aș descoperi că structurile mintii nu pot fi generate și că este necesară o anumită intervenție. Poate că pot vedea suflul, ingredientul constiunței care transcende fizicul. Dovada existenței lui Dumnezeu? Voi detine acea cunoaștere, adevăratul înțeles al existenței.

Aș fi iluminat. Trebuie să fie o experiență euforică...
Mintea mea revine în starea de normalitate. Trebuie să-mi tin eu în frâu. Când sunt la comandă la nivel metaprogramator, mintea mea este capabilă să se corecteze singură. Aș putea să revin la stările dinainte de iluzii sau amnezie. Dar am ajuns prea departe în nivelul de metaprogramare, iar mintea mea ar putea deveni o structură instabilă și aș putea aluneca într-o stare dincolo de nebunie. Îmi voi programa mintea să își interzică trecerea dincolo de zona în care se poate reprograma.

IAN
MCDONALD

LUNA NOUĂ

Primul volum din seria Luna

IAN
McDONALD

IAN McDONALD

■ LUNA NOUĂ

Traducere din limba engleză
RUXANDRA TOMA

În 1960 la Manchester. La cinci ani, când s-a mutat la Belfast, a început să citească SF și peste câțiva ani de fițjune. La douăzeci și doi de ani, a publicat revistă locală și a hotărât să-și dedice tot timpul scenarii de televiziune. *Desolation Road* (1988), propunea o poveste în desertul de pe Marte și avea pentru Debut un an mai târziu. Povestea avea să fie apreciată și de către critici. În 1998, *River of Gods* a primit Premiul pentru Cel mai bun Roman de la British Fantasy Society. În 2001, *Dervish House* (2010) s-a bucurat de succes, primind de asemenea, încă un premiu decernat de British Fantasy Society. În 2015 a apărut *Luna nouă*, prima parte din trilogia *Tronurile* în spațiu, drepturile de ecranizare de publicare volumului

NEMIRA

MEDOCUM MAI AMULU

UNU

Într-o încăpere albă de pe marginea lui Sinus Mediil¹ stau șase adolescenți în pielea goală. Trei fete, trei băieți. Negri, galbeni, cafenii, albi. Se scarpiă cu putere, fără oprire. Depresurizarea usucă epiderma, provoacă mâncărîmi.

Camera este strămăță, ca un butoi în care de-abia poti sta în picioare. Copiii stau față în față pe bânci, cu pulpele lipite de ale vecinului, cu genunchii atingându-i pe ai celui din față. Nu au lăce să se uite și nu au pe cine să vadă în afară de ei, însă evită contactul vizual. Sunt prea aproape, prea expuși. Toți respiră prin căte o mască transparentă. Oxigenul șueră prin locurile unde nu s-a făcut corect etanșarea. Un manometru este instalat sub gheamul de pe cluza exterioră. S-a oprit la cincisprezece kilopascali. A durat o oră până când presiunea a coborât la acest nivel. Însă afară e vid.

Lucasinho se aplieacă și se mai uită o dată pe gheamul micut. Se vede bine echiza; este chiar în față și drumul până la ea este liber. Soarele apune; umbrele sunt lungi și groase și sunt îndreptate spre el. Mai negre decât stratul negru de regolit, ar putea ascunde multe

școlii Naționale a României
Donald · trad. din lb. engleză: Ruxandra Toma. –
London: Penguin Group, 2017.
ISBN 978-0-241-2502-3

2015

BIGAN
Viorica DUMITRENCO
OGRAFIA EUROBUSINESS
partea
este strict interzisă
în dreptul de autor.

¹ Sinus Mediil – una dintre „mările“ de pe Lună (n. tr.)

capcane. Temperatura la sol este o sută douăzeci de grade Celsius, îl averitizase avatărul său. *Va fi un drum de foc.*

Drum de foc, drum de gheată.

Săpte kilopascali. Lucasinho se simte umflat, cu pielea întinsă și murdară. Când manometrul va ajunge la cinci, ecluza se va deschide. Lucasinho își dorește să fie și avatarul său aici. Jinji î-ar putea regla bătăile nebunesti ale inimii, î-ar putea potoli zvâncetul mușchiului din pulpa dreaptă. Surprinde privirea fetei din fața lui. Este o Asamoah; fratele ei mai mare stă alături de ea. Răsușește între degete amuleta *adinkra* pe care o poartă la gât. Avatarul ei ar fi trebuit să-o avertizeze în privința asta. În locul acesta metalul să ar putea suda de piele. Și atunci ar purta pe vechi cicatricea lăsată de simbolul *Gaye Nyame*. Îl aruncă un surâs minuscul. Sunt șase adolescenți frumoși, în pielea goală, lipiti unul de altul; dar cămera este lipsită de orice vibrație sexuală. Gândurile tuturor se îndreaptă spre ce se află dincolo de ecluză. Doi Asmoah; o fată Sun; o fată Mackenzie; un băiat Voronțov, foarte speriat și care a intrat în hiperventilație; și Lucasinho Alves Mao de Ferro Arena de Corta. Lucasinho a avut relații cu toții, mai puțin cu fată Mackenzie. Familiile Corta și Mackenzie nu au relații. Și nici cu Abena Maanu Asamoah nu a avut nicio relație, pentru că perfecțiunea ei îl intimidează pe Lucasinho Corta. Fratele ei, pe de altă parte, o suge ca nimenei altul.

Douăzeci de metri. Cincisprezece secunde. Jinji i-a scris numerele astea în minte cu fierul înrosit în foc. Distanța până la a doua ecluza. Timpul cât poate supraviețui în vid un om în pielea goală. Cincisprezece secunde până la pierderea cunoștinței. Treizeci de secunde până când răul va fi ireversibil. Douăzeci de metri. Zece pași mari.

Lucasinho îi zâmbește frumoasei Abena Asamoah. Immediat luminile se fac roșii. Lucasinho este în picioare când ecluza se deschide. Ultima răsuflare a presiunii îl azvârle pe Sinus Medii. Pasul unu. Picioarul lui drept atinge regolitul și îl alungă din minte orice alt gând. Ochii îl ard. Plămânii îl sunt în flăcări. Explodează.

Lucasinho îi zâmbește frumoasei Abena Asamoah. Immediat luminile se fac roșii. Lucasinho este în picioare când ecluza se deschide. Ultima răsuflare a presiunii îl azvârle pe Sinus Medii. Pasul unu. Picioarul lui drept atinge regolitul și îl alungă din minte orice alt gând. Ochii îl ard. Plămânii îl sunt în flăcări. Explodează.

Pasul doi. Trebuie să expire. *Expiră. Golește-ți complet plămâni, i-a spus Jinji. Nu, nu, nu-i adevărat că ai să mori. Expiră, dacă nu vrei să-ți plesnească plămânii. Calcă și încheie pasul.*

Pasul trei. Expiră. Respirația îi îngheată pe chip. Fierb în cloște saliva de pe limbă și lacrimile din coțururile ochilor. Patru. Abena Asamoah îl depășește. Pielea acoperită de chiciură îs-a făcut cenușie.

Cinci. Îi îngheată ochii. Nu îndrăznește să clipescă. I-s-ar lipi genele. Dacă va clipe, va orbi, dacă va orbi, va muri. Își atîntese privirea asupra ușii încunjurate cu lumini albastre de semnalizare. Îl depășește băiatul Voronțov. Băiatul cel jigărit și speriat. Fuge ca nebunul.

Săse. Inima se sperie, se luptă, arde. Abena Asamoah se aruncă prin ecluză, se uită în jur și punе mâna pe masă. Face ochii mari pentru că vede ceva lângă Lucasinho. Gura î se deschide într-un urlet mut.

Săpte. Se uită peste umăr. Kojo Asamoah se prăbușește, se dă de-a dura. Kojo Asamoah se îneacă în oceanele Lunii.

Opt. Lucasinho se năpustesc spre luminile albastre cu brațele întinse ca să-și încetinească fuga.

Nouă. Kojo Asamoah face eforturi mari să se ridice în picioare, însă este orb; praful a înghețat pe pupile lui. Dă din mâini, se clatină, se împletește. Lucasinho îl apucă de un braț. Sus. Sus! Zece. Pulsatii roșii îm ochi: un cerc de lumină și înțelegere concentrat pe cadrul ușii de intrare. Un cerc tot mai mic cu fiecare pulsărie roșie din creierul său care se descompune. Respiră! îi strigă plămânii. Respiră! Sus! Sus! Ecluza e plină de brațe și capete. Lucasinho se aruncă în cercul de mâini întinse. Îi fierbe sângele. În venele lui clocoște gazul; fiecare bulă este o bilă incandescentă de ruiment. Îl lasă mintea, dar nu dă drumul brațului lui Kojo. Trage de brațul acela, trage de băiatul acela; în agonie, în flăcări. Simte un șoc, aude un urlet de explozie.

În cercul mic rămas din câmpul lui vizual, vede o harababură de membre, piei, funduri și burți de pe care picură străpi de condens și de transpirație. Aude cum icnelete se preface în răsete, suspine, explodează.

capcane. Temperatura la sol este o sută douăzeci de grade Celsius, îl averitizase avatărul său. *Va fi un drum de foc.*

Drum de foc, drum de gheată.

Săptă kilopascali. Lucasinho se simte umflat, cu pielea întinsă și murdară. Când manometrul va ajunge la cinci, ecluza se va deschide. Lucasinho își dorește să fie și avatarul său aici. Jinji î-ar putea regla bătaile nebunesti ale inimii, î-ar putea potoli zvâncetul mușchiului din pulpa dreaptă. Surprinde privirea fetei din fața lui. Este o Asamoah; fratele ei mai mare stă alături de ea. Răsușește între degete amuleta *adinkra* pe care o poartă la gât. Avatarul ei ar fi trebuit să-o avertizeze în privința asta. În locul acesta metalul să ar putea suda de piele. Și atunci ar purta pe vechi cicatricea lăsată de simbolul *Gaye Nyame*. Îl aruncă un surâs minuscul. Sunt șase adolescenți frumoși, în pielea goală, lipiti unul de altul; dar cămara este lipsită de orice vibrație sexuală. Gândurile tuturor se îndreaptă spre ce se află dincolo de ecluză. Doi Asmoah; o fată Sun; o fată Mackenzie; un băiat Voronțov, foarte speriat și care a intrat în hiperventilație; și Lucasinho Alves Mao de Ferro Arena de Corta. Lucasinho a avut relații cu toții, mai puțin cu fată Mackenzie. Familiile Corta și Mackenzie nu au relații. Și nici cu Abena Maanu Asamoah nu a avut nicio relație, pentru că perfecțiunea ei îl intimidează pe Lucasinho Corta. Fratele ei, pe de altă parte, o suge ca nimeni altul.

Douăzeci de metri. Cincisprezece secunde. Jinji î-a scris numerele astea în minte cu fierul înrosit în foc. Distanța până la a doua ecluză. Timpul cât poate supraviețui în vid un om în pielea goală. Cincisprezece secunde până la pierdereu cunoștinței. Treizeci de secunde până când răul va fi ireversibil. Douăzeci de metri. Zece pași mari.

Lucasinho îi zâmbește frumoasei Abena Asamoah. Immediat luminile se fac roșii. Lucasinho este în picioare când ecluza se deschide. Ultima răsuflare a presiunii îi azvârle pe Sinus Medii. Pasul unu. Picioarul lui drept atinge regolitul și îi alungă din minte orice alt gând. Ochii îi ard. Plămâni îi sunt în flăcări. Explodează.

Lucasinho îi zâmbește frumoasei Abena Asamoah. Immediat luminile se fac roșii. Lucasinho este în picioare când ecluza se deschide. Ultima răsuflare a presiunii îi azvârle pe Sinus Medii. Pasul unu. Picioarul lui drept atinge regolitul și îi alungă din minte orice alt gând. Ochii îi ard. Plămâni îi sunt în flăcări. Explodează.

Pasul doi. Trebuie să expire. *Expiră. Golește-ți complet plămâni,* i-a spus Jinji. Nu, nu, nu-i adevărat că ai să mori. Expiră, dacă nu vrei să-ți plesnească plămâni. Calcă și încheie pasul.

Pasul trei. Expiră. Respirația îi îngheată pe chip. Fierb în clocole saliva de pe limbă și lacrimile din coțiturile ochilor. Patru. Abena Asamoah îl depășește. Pielea acoperită de chiciură îs-a făcut cenușie.

Cinci. Îi îngheată ochii. Nu îndrăznește să clipescă. I-s-ar lipi genele. Dacă va clipe, va orbi, dacă va orbi, va muri. Își atîntăște privirea asupra ușii încunjurate cu lumini albastre de semnalizare. Îl depășește băiatul Voronțov. Băiatul cel jigărit și speriat. Fuge ca nebunul.

Sase. Inima se sperie, se luptă, arde. Abena Asamoah se aruncă prin ecluză, se uită în jur și pună mâna pe masă. Face ochii mari pentru că vede ceva lângă Lucasinho. Gura î se deschide într-un urlet mut.

Săpte. Se uită peste umăr. Kojo Asamoah se prăbușește, se dă de-a dura. Kojo Asamoah se îneacă în oceanele Lunii. Opt. Lucasinho se năpustesc spre luminile albastre cu brațele întinse ca să-și încetinească fugă.

Nouă. Kojo Asamoah face eforturi mari să se ridice în picioare, însă este orb; praful a înghețat pe pupile lui. Dă din mâini, se clăină, se împletește. Lucasinho îl apucă de un braț. Sus. Sus! Zece. Pulsatii roșii în ochi: un cerc de lumină și înțelegere concentrat pe cadrul ușii de intrare. Un cerc tot mai mic cu fiecare pulsatie roșie din creierul său care se descompune. Respiră! îi strigă plămâni. Respiră! Sus! Sus! Ecluza e plină de brațe și capete. Lucasinho se aruncă în cercul de mâini întinse. Îi fierbe sânge. În venele lui clocoște gazul; fiecare bulă este o bilă incandescentă de rușment. Îl lasă mintea, dar nu dă drumul brațului lui Kojo. Trage de brațul acela, trage de brațul acela; în agonie, în flăcări. Simte un şoc, aude un urlet de explozie.

În cercul mic rămas din câmpul lui vizual, vede o harababură de membre, piei, funduri și burți de pe care picură străpi de condens și de transpirație. Aude cum icnețele se prefac în răsete, suspine, și de transpirație. Aude cum icnețele se prefac în răsete, suspine,

în chicoteli demente. Am reușit să terminăm cursa. Am învins-o pe Doña Luna.

Altă imagine fulgerătoare: o pată roșie pe axa porții exterioare - roșu vizbar pe alb. Își fixeaază privirea asupra petei, întăroșie care îi soarbe toată concentrarea. Pe măsură ce conștiința îi se cufundă în întuneric, înțelege ce este pata aceea roșie. Sângel. Ecluza exterioară săa încăisă peste degetul mare de la piciorul stâng al lui Kojo Asamoah, zdrobindu-i-l complet.

Și acum, beznă.

Femeia îmariată se îmaltă în zbor din vârful centraliei termice. Lumina dimineții o îmbracă în aur. Zboară aproape de acoperișul lumii, apoi își arcuieste spatele, își îndoiaie coatele, pocnește din călcâie și coboară în picaj de rândunică. Cade o sută de metri, două sute – un punct negru însiripat din zorii falsi. Și trece pe lângă fabrici și blocuri, pe lângă ferestre și balcoane, funiculare și ascensoare, alei și poduri. În ultima clipă își îndoiaie degetele, își intinde aripile din nanofibre și pună capăt plonjonului. Și se înalță din nou – sus, cât mai sus – dusă de aripi scliptoare în lumina tot mai puternică. Doar de trei ori bate din ele și a și parcurs un kilometru. Acum este un punct de aur pe fundalul monumentalului canon Orion Quadra.

- Nerușinata, șoptește Marina Calzaghe.

Detestă libertatea femeii cu aripi, constituția ei atletică, pielea ei perfectă și trupul numai fibră. Dar nu poate să sufere deloc faptul că femeia aia are destul aer ca să se joace, în timp ce Marina trebuie să se zbată pentru fiecare respirație. Ea și-a diminuat reflexul respirator. Chibul din globul ocular prezintă datoria tot mai mare de oxigen pe care o are. Fiecare umplere a plămânlui costă. Este înglodată în datorii la banca-respirației. Își aduce și acum aminte sentimentul de panică pe care l-a avut atunci când a clipit forțat ca să-și îndepărteze chib-ul cel nou din ochi. N-a reușit. Atunci a încercat să-l scoată cu degetul. Și chib-ul ia rămas lipit de globul ocular.

- Toată lumea are așa ceva, îi spusese atunci agentul de la Deparțamentul de Inițiere și Adaptare din CDS. Indiferent dacă ești un novice, de-abia sosit de pe orbită, sau Vulturul însuși.

Atunci i se activat bara de stare pentru cele Patru Elemente: situația contului pentru apă, spațiu, informații și aer. De atunci înceace i-sau măsurat și taxat fiecare gură de apă și fiecare secundă de somn, fiecare gând și fiecare răsuflare.

Deja i se învârteste capul atunci când ajunge în vârful scării. Se sprinjă de balustradă și se chinuie să respire. În față ei este doar vidul – însăpămantător, aglomerat, strălucind cu mii de lumină. Blocurile de locuințe din Meridian au adâncimea de un kilometru și se supun unei ordini sociale răsturnate: bogății locuiesc jos, săracii locuiesc sus. Raze cosmice, ultraviolete și particule electrice eliberate de exploziile solare bombardează chipul lipsit de apărare al Lunii. Radiația este absorbită imediat de cei căpăta metri de regolit selenar, dar razele cosmice de energie înaltă stârnesc focuri de artificii în particulele secundare din sol, care pot detona ADN-ul uman. Acesta este motivul pentru care habitatele omenești sunt situate la mari adâncimi, iar cetățenii trăiesc cât de departe de suprafață își pot permite. Numai nivelurile industriale se află mai sus decât Marina Calzaghe și ele sunt aproape în întregime automatizate.

În înaltul cerului artificial se leagănă prizonier un balon argintiu de copil.

Marina Calzaghe se duce sus ca să-și vândă conținutul vezicii urinare. Negustorul de pișat îi face semn cu capul. O cheamă în cabină lui. Urina ei este puțină, granuloasă și de culoare ocru. Nu observă și ea urme de sânge? Negustorul determină conținutul de minerale și de substanțe nutritive și o credităza. Marina transferă fondurile în contul ei de retea. Îți poți înfrâna respirația, poti pirata apa, poti fură mâncare, dar nu ai cum să te miloșesti ca să-ți se aloce o bandă mai largă. Hetry, avatarul ei, se formează dintr-un mănușchi de pixeli deasupra umărului ei stâng. Însă Marina Calzaghe s-a întors deja în rețeaua ei.

în chicoteli demente. Am reușit să terminăm cursa. Am învins-o pe Doña Luna.

Altă imagine fulgerătoare: o pată roșie pe axa porții exterioare - roșu bizăr pe alb. Își fixeză privirea asupra petei, întăroșie care îi soarbe toată concentrarea. Pe măsură ce conștiința îi se cufundă în întuneric, înțelege ce este pata aceea roșie. Sângel. Ecluza exterioară să încheie șeptele degetul mare de la piciorul stâng al lui Kojo Asamoah, zdrobindu-i complet.

Și acum, beznă.

Femeia înaripată se înalță în zbor din vârful centraliei termice. Lumina diminetii o îmbracă în aur. Zboară aproape de acoperișul lumii, apoi își arcuieste spatele, își îndoiaie coatele, pocnește din călcăie și coboară în picaj de rândunica. Cade o sută de metri, două sute - un punct negru înfiripat din zorii falși. Și trece pe lângă fabrici și blocuri, pe lângă ferestre și balcoane, funiculare și ascensoare, alei și poduri. În ultima clipă își îndoiaie degetele, își întinde aripile din nanofibre și pună capăt plonjonului. Și se înalță din nou - sus, cât mai sus - dusă de aripi scliptoare în lumina tot mai puternică. Doar de trei ori bate din ele și a și parcurs un kilometru. Acum este un punct de aur pe fundalul monumentalului canion Orion Quadra.

- Nelușinata, șoptește Marina Calzaghe.

Detestă libertatea femeiei cu aripi, constituția ei atletică, pielea ei perfectă și trupul numai fibră. Dar nu poate să sufere deloc faptul că femeia aia are destul aer ca să se joace, în timp ce Marina trebuie să se zbată pentru fiecare respirație. Ea și-a diminuat reflexul respirator. Chibul din globul ocular prezintă datoria tot mai mare de oxigen pe care o are. Fiecare umplere a plămânlui costă. Este înglodată în datoria la banca-respirației. Își aduce și acum aminte sentimentul de panică pe care l-a avut atunci când a cliptit forțat ca să-și îndepărteze chibul cel nou din ochi. N-a reușit. Atunci a încercat să-l scoată cu degetul. Și chibul i-a rămas lipit de globul ocular.

- Toată lumea are aşa ceva, îi spusese atunci agentul de la Dепартаментul de Inițiere și Adaptare din CDS. Indiferent dacă ești un novice, de-abia sosit de pe orbită, sau Vulturul însuși.

Atunci i s-a activat bara de stare pentru cele Patru Elemente: situația contului pentru apă, spațiu, informații și aer. De atunci înceoace i-sau măsurat și taxat fiecare gură de apă și fiecare secundă de somn, fiecare gând și fiecare răsuflare.

Deja i se învârtesc capul atunci când ajunge în vârful scării. Se sprinjă de balustradă și se chinuie să respire. În față ei este doar vidul - însăpămantător, aglomerat, strălucind cu mii de lumiini. Blocurile de locuințe din Meridian au adâncimea de un kilometru și se supun unei ordini sociale răsturnate: bogății locuiesc jos, săracii locuiesc sus. Razele cosmice, ultraviolete și particulele eliberate de exploziile solare bombardzează chipul lipsit de apărare al Lunii. Radiatia este absorbită imediat de cei cățiva metri de regoliță selenară, dar razele cosmice de energie înaltă stârnesc focuri de artificii în particulele secundare din sol, care pot detona ADN-ul uman. Aceasta este motivul pentru care habitatele omenești sunt situate la mari adâncimi, iar cetățenii trăiesc cât de departe de suprafață își pot permite. Numai nivelurile industriale se află mai sus decât Marina Calzaghe și ele sunt aproape în întregime automatizate.

În înaltul cerului artificial se leagăna prizonier un balon argintiu de copil.

Marina Calzaghe se duce sus ca să-și vândă conținutul vezicii urinare. Negustorul de pișat îi face semn cu capul. O cheamă în cabină lui. Urina ei este puțină, granuloasă și de culoare ocre. Nu observă și ea urme de sânge? Negustorul determină conținutul de minerale și de substanțe nutritive și o creditează. Marina transferă fondurile în contul ei de rețea. Îți poți înfrâna respirația, poți pirata apa, poți fură mâncare, dar nu ai cum să te miloșești ca să ti se aloce o bandă mai largă. Hetty, avatarul ei, se formează dintr-un mănușchi de pixeli deasupra umărului ei stâng. Însă Marina Calzaghe să-și întors deja în retea ei.

Data viitoare, săptănește ea, urcând către trapa de ocață. Am să iau medicamentele data viitoare, Blake.

Marina urcă de-a bușilea ultimelor câteva trepte. A reușit să recuperereze plasa din plastic; a furat-o și a ascuns-o înainte ca programele Zabbaleenilor să o poată recicla. Principiul este vechi și de încredere. O plasă din plastic aruncată între grinziile de susținere. Se ridică un aer cald și umed care formează nori ciruși efemeri în râcelelor noptii artificiale. Ceața se condensează pe pânză fină și picură în vasul colector. O înghitătură mică pentru ea, una mai mare pentru Blake.

E cineva la trapa ei. Un bărbat înalt și slab bea apă din vasul ei colector.

- Dă-l încoace!

Bărbatul se uită la ea, apoi golește vasul.

- Nu-i al tău!

Marina încă are mușchii pământeni. Chiar și fără aer în plămâni tot ar putea să-l dovedească pe lunaticul ăsta înalt, palid și fragil.

- Pleacă de aici! Ăsta e al meu.

- A fost.

Are un cuțit în mâna. Ea nu are sorți de izbândă în fața unui cuțit.

- Dacă te mai prind pe aici, dacă văd că lipsește ceva, te tai în bucăți și te vând!

Nu are ce face. Niciun gest, nicio amenințare ori idee ingenoasă nu pot schimba nimic. Bărbatul cu cuțit a înfrânt-o. Nu poate decât să facă bot și să rămână așa. Rușinea este mai intensă cu fiecare pas, cu fiecare treaptă. Ajunge în logia strâmtă de unde s-a uitat la femeia cu aripi, se prăbușește în gheunchi și râgăie cu furie crâncenă. Uscat și neproductiv. Nu a mai rămas pic de umezeală, pic de hrană în ea.

Din cauza Lunii.

Lucasinho se trezește. Are pe față o cochilie transparentă pe care o abureste cu răsuflarea. Intră în panică și dă din măini ca să

îndepărteze obiectul ăla care-i produce starea de claustrofobie. Prin cap î se răspândește o căldură întunecată, ajunge spre cefă, coboară pe braț și pe piept. Gata cu panica. Acum vine somnul. Ultimul lucru pe care îl mai vede este o siluetă la piciorul patului. Știe că nu-i o fantomă, pentru că nu există fantome pe Lună. Fantele sunt creațuri fragile, vaporii, nuante și suspine. Dar arătarea aceea seamănă cu o fantomă, cenușie, cu mâinile împreunate.

- Madrinhă Flavia?

Fantomă ridică privirea și surâde.

Dumnezeu n-o pedepsește pe femeia care fură mânată de disperare. În fiecare zi Marina trece pe lângă altarul de pe stradă atunci când se întoarce de la negustorul de urină: o icoană înfățișând-o pe Maica Domnului din Kazan¹, încorajurată de o constelație de bio lumini intermitente. Fiecare dintre boabele astfel de gelatină conține câte o gură de apă. Repede, știind că-i un păcat, le îndeasă pe toate în rucsac. Îi va da patru dintre ele lui Blake. Îi e sete mereu.

Nu au trecut decât două săptămâni, însă Marina are impresia că-l cunoaște pe Blake dintotdeauna. Sărăcia face timpul să pară mai lung. Și sărăcia vine peste tine ca o avalanșă. Un derapaj oricât de mic atrage după sine altul și apoi altul și simții cum viața și-o ia la vale. Un contract anulat. O zi în care nu ai primit niciun telefon de la agenție. Și toti digitiții ăia care ticăie în vedere periferică. Iar viața ti se rostogolește la vale adoma unei avalanșe. Și apoi te pomeneai că urci pe scările și pe zidurile lui Orion Quadra. Te urci de pe țesătura podurilor și a logiilor, te urci deasupra străzilor cu blocuri, te urci căt mai sus pe scările cu pantă din ceea ce mai abrupte (căci ascensoarele sunt scumpe și nici nu pot ajunge atât de sus), te urci către piramidele și cuburile suspendate din Bairro Alto. Aerul rarefiat mirosea artificii: piatră brută, abia construită, strică sinerizată. Aleile se înclinau primejdios de

¹ Kazan – oraș din Rusia (n. tr.).

Data viitoare, șoptește ea, urcând către trapa de ceată. Am să iau medicamentele data viitoare, Blake.

Marina urcă de-a busilea ultimelor câteva trepte. A reușit să recuperereze plasa din plastic; a furat-o și a ascuns-o înainte ca programele Zabbaleen-ilor să o poată recicla. Principiul este vechi și de încredere. O plasă din plastic aruncată între grinziile de susținere. Se ridică un aer cald și umed care formează nori ciruși efemeri în râcelelor noptii artificiale. Ceata se condensează pe pânză fină și picură în vasul colector. O înghititură mică pentru ea, una mai mare pentru Blake.

E cineva la trapa ei. Un bărbat înalt și slab bea apa din vasul ei colector.

- Dă-l încoace!

Bărbatul se uită la ea, apoi golește vasul.

- Nu-i al tău!

Marina încă are mușchii pământeni. Chiar și fără aer în plămâni tot ar putea să-l dovedească pe lunaticul ăsta înalt, palid și fragil.

- Pleacă de aici! Ăsta e al meu.

- A fost.

Are un cuțit în mâna. Ea nu are sorți de izbândă în fața unui cuțit.

- Dacă te mai prind pe aici, dacă văd că lipsește ceva, te taîn bucăți și te vând!

Nu are ce face. Niciun gest, nicio amenințare ori idee ingenoasă nu pot schimba nimic. Bărbatul cu cuțit a înfrânt-o. Nu poate decât să facă bot și să rămână așa. Rușinea este mai intensă cu fiecare pas, cu fiecare treaptă. Ajunge în logia strâmtă de unde s-a uitat la femeia cu aripi, se prăbușește în gheunchi și râgăie cu furie crâncenă. Uscat și neproductiv. Nu a mai rămas pic de umezelă, pic de hrană în ea.

Din cauza Lunii.

Lucasinho se trezește. Are pe față o cochilie transparentă pe care o abureste cu răsuflarea. Intră în panică și dă din măini ca să

îndepărteze obiectul ăla care-i produce starea de claustrofobie. Prin cap î se răspândește o căldură întunecată, ajunge spre ceafă, coboară pe brațe și pe piept. Gata cu panica. Acum vine somnul. Ultimul lucru pe care îl mai vede este o siluetă la piciorul patului. Știe că nu-i o fantomă, pentru că nu există fantome pe Lună. Fantele sunt creațuri fragile, vaporii, nuante și suspine. Dar arătarea aceea seamănă cu o fantomă, cenușie, cu mâinile împreunate.

- Madrinhă Flavia?

Fantomă ridică privirea și surâde.

Dumnezeu n-o pedepsește pe femeia care fură mânată de disperare. În fiecare zi Marina trece pe lângă altarul de pe stradă atunci când se întoarce de la negustorul de urină: o icoană înfățișând-o pe Maica Domnului din Kazan¹, încorajurată de o constelație de bio lumini intermitente. Fiecare dintre boabele astese de gelatină conține câte o gură de apă. Repede, știind că-i un păcat, le îndeasă pe toate în rucsac. Îi va da patru dintre ele lui Blake. Îi e sete mereu.

Nu au trecut decât două săptămâni, însă Marina are impresia că-l cunoaște pe Blake dintotdeauna. Sărăcia face timpul să pară mai lung. Și sărăcia vine peste tine ca o avalanșă. Un derapaj oricât de mic atrage după sine altul și apoi altul și simții cum viața îți-o ia la vale. Un contract anulat. O zi în care nu ai primit niciun telefon de la agenție. Și toti digitiții ăia care ticăie în vedere periferică. Iar viața ti se rostogolește la vale adoma unei avalanșe. Și apoi te pomeneai că urci pe scările și pe zidurile lui Orion Quadra. Te urci de pe țesătura podurilor și a loggiilor, te urci deasupra străzilor cu blocuri, te urci căt mai sus pe scările cu pantă din ceea ce mai abrupte (căci ascensoarele sunt scumpe și nici nu pot ajunge atât de sus), te urci către piramidele și cuburile suspendate din Bairro Alto. Aerul rarefiat mirosea artificii: piatră brută, abia construită, strică sințierizată. Aleile se înclinau primejdios de

¹ Kazan – oraș din Rusia (n. tr.).

care intra pe uși și prin ferestrele fără gămuri. Un singur pas greșit și te-ai fi prăbușit urlând peste neoanele Boulevardului Gagarin.

Bairro Alto se schimba la fiecare lună calendaristică, iar Marina a rătăcit destul de mult până să găsească locuința lui Blake. *Convenabilă pentru colegii de cameră; chirie zilnică – aşa sună anunțul din listingurile prezентate în Meridian.*

– Nu o să stau prea mult aici, a spus ea atunci, privind prin garsonieră la cele două saltele din spumă cu memorie, la stictele din plastic în care fusese apă, la tăvile de unică folosință aruncate în toate colțurile.

– Așa zice toată lumea, i-a răspuns Blake.

Și imediat l-a apucat accesul de tuse, tusea aia uscată și chinuitoare, care-i scotea ochii din orbite, îl făcea să se chircescă de durere și îl zgâlția toate oscioarele din scheletul și aşa destul de prizărit. Tusea asta seacă a tînuit-o trează pe Marina toată prima noapte; trei accese mici și uscate, ca de copil. Apoi încă trei. Si alte trei. Si din nou trei. Tusea asta a tînuit-o trează în toate noplile care au urmat. Tusea asta era imnul din Bairro Alto. Silicoza. Praful de pe Lună pietrifică plămâni. Și după paralizia asta vine tuberculoza. Bacteriofagii ar trata-o imediat. Oamenii care locuiesc în Bairro Alto își dau banii pe aer, apă și spațiu. Până și cei mai ieftini bacteriofagi nu sunt decât o speranță desărtă.

Marina. De atât de multă vreme nu i-a mai vorbit avatarul, că, de uimire, aproape cade de pe scară. *Ai primit o ofertă de job.* Până jos nu sunt decât câțiva metri; o nimică toată în condițiile acestei gravitații dereglate. Unde mai puțin că încă mai visează să zboare; în visele astreia ea este o pasăre șmecheră, care se învârtește într-un planetariu. Un planetariu care se rotește într-o colivie din piatră.

– O accept.

Este vorba despre catering.

– O să fac și pe asta.

Ar face orice. Scanează contractul. A cerut prea puțin, însă și șă oferă este cu greu acceptabilă. Doar că să-i acopere rețea de aer-apă-carbon și să-i mai rămână foarte puțin după aceea. Va primi o sumă în avans. Are nevoie de o uniformă scoasă la imprimantă.

Și de o vizită la *banya*. Simte căt de urât îi miroase păru. Și mai are nevoie și de un bilet de tren.

Într-o oră trebuie să ajungă la Gara Centrală. Marina clipește o dată ca să se semneze. Lentila de contact îi scaneză retină și transmite caracteristicile acesteia la agenție. Avatarurile își strâng mâinile și banii îi intră în cont. Bucuria care o cuprinde este atât de crâncenă că parcă o doare. Puterea și magia banilor nu se referă la ce își permit ei să sătăpanești, ci la ce își permit să devii. Banii înceamnă libertate.

– Apucă-te de treabă! îi spune ea lui Hettry. Restabilește setările implicate.

Instantaneu plămâni îi se destind. Este minunat să expire. Este divin să inspiri. Marina savurează parfumul din Meridian: elictricitate și praf de pușcă, și mucegai, și iz înțepător de canalizare. Cred că a ajuns la capătul inspirației, dar uite că se însală. Trage adânc în piept.

Însă nu prea mai are timp. Pentru a ajunge la gară, trebuie să ia ascensorul 83 din zona de vest, care este în direcție opusă față de locuința lui Blake. Ascensorul sau Blake? Nu știe ce să facă.

Lucasinho se trezește iarași. Încearcă să se ridice în capul oaselor, dar durerea îl împinge înapoi la orizontulă. Parcă toti mușchii din corp i-au fost desprinși de pe articulații, iar spațiul acela a fost umplut cu sticla pisată. Zace în pat, îmbrăcat cu un costum lipit de piele, același pe care l-ar purta pe suprafața o plimbare normală și sigură. Își poate mișca brațele, mâinile. Se pipăie pe toată lungimea corpului. Mușchii abdominali, o armură strașnică; coapsele, bine definite și robuste. Fundul este absoluțion fantastic. Și-ar dori să-și poată atinge pielea. Trebuie să afle dacă pielea îi este în bună stare. Este vestit pentru pielea lui.

– Mă simt ca un cur. Până și ochii mă dor. Iau medicamente? *Receptorii opioizi din materia ta periaqueductală sunt stimulați direct, îi spune o voce în cap. Pot să reglez informațiile primite.*

– Hei, Jinji, te-ai întors.

care intra pe uși și prin ferestrele fără gămuri. Un singur pas greșit și te-ai fi prăbușit urlând peste neoanele Boulevardului Gagarin.

Bairro Alto se schimba la fiecare lună calendaristică, iar Marina a rătăcit destul de mult până să găsească locuința lui Blake. *Convenabilă pentru colegii de cameră; chirie zilnică – așa sună anunțul din listingurile prezентate în Meridian.*

– Nu o să stau prea mult aici, a spus ea atunci, privind prin garsonieră la cele două saltele din spumă cu memorie, la stictele din plastic în care fusese apă, la tăvile de unică folosință aruncate în toate colțurile.

– Așa zice toată lumea, i-a răspuns Blake.

Și imediat l-a apucat accesul de tuse, tusea aia uscată și chinuitoare, care-i scotea ochii din orbite, îl făcea să se chircescă de durere și îl zgâlția toate oscioarele din scheletul și așa destul de prizărit. Tusea asta seacă a tînuit-o trează pe Marina toată prima noapte; trei accese mici și uscate, ca de copil. Apoi încă trei. Si alte trei. Si din nou trei. Tusea asta a tînuit-o trează în toate nopțile care au urmat. Tusea asta era imnul din Bairro Alto. Silicoza. Praful de pe Lună piertrifică plămâni. Și după paralizia asta vine tuberculoza. Bacteriofagii ar trata-o imediat. Oamenii care locuiesc în Bairro Alto își dau bani pe aer, apă și spațiu. Până și cei mai ieftini bacteriofagi nu sunt decât o speranță desărtă.

Marina. De atât de multă vreme nu i-a mai vorbit avatarul, că, de uimire, aproape cade de pe scară. *Ai primit o ofertă de job.* Până jos nu sunt decât câțiva metri; o nimică toată în condițiile acestei gravitații dereglate. Unde mai puțin că încă mai vinează să zboare; în visele astea ea este o pasare șmecheră, care se învârtește într-un planetariu. Un planetariu care se rotește într-o colivie din piatră.

– O accept.

Este vorba despre catering.

– O să fac și pe asta.

Ar face orice. Scanează contractul. A cerut prea puțin, însă și să oferă este cu greu acceptabilă. Doar că să-i acopere rețeaua de aer-apă-carbon și să-i mai rămână foarte puțin după aceea. Va primi o sumă în avans. Are nevoie de o uniformă scoasă la imprimantă.

Și de o vizită la *banya*. Simte căt de urât îi miroase păru. Și mai are nevoie și de un bilet de tren.

Într-o oră trebuie să ajungă la Gara Centrală. Marina clipește o dată ca să se semneze. Lentila de contact îi scaneează retina și transmite caracteristicile acesteia la agenție. Avatarurile își strâng mâinile și bani îi intră în cont. Bucuria care o cuprinde este atât de crâncenă că parcă o doare. Puterea și magia banilor nu se referă la ce îți permit ei să sătăpești, ci la ce îți permit să devii. Banii înceamnă libertate.

– Apucă-te de treabă îi spune ea lui Hetty. Restabilește setările implicate.

Instantaneu plămâni îi se destind. Este minunat să expire. Este divin să inspiri. Marina savurează parfumul din Meridian: elictricitate și praf de pușcă, și mucegai, și iz Întepător de canalizare. Cred că a ajuns la capătul inspirației, dar uite că se însăla. Trage adânc în piept.

Însă nu prea mai are timp. Pentru a ajunge la gară, trebuie să ia ascensorul 83 din zona de vest, care este în direcție opusă față de locuința lui Blake. Ascensorul sau Blake? Nu știe ce să facă.

Lucasinho se trezește iarași. Încearcă să se ridice în capul oaselor, dar durerea îl împinge înapoi la orizontală. Parcă toti mușchii din corp i-au fost desprinși de pe articulații, iar spațiul acela a fost umplut cu sticla pisată. Zace în pat, îmbrăcat cu un costum lipit de piele, același pe care l-ar purta pe suprafața o plimbare normală și sigură. Își poate mișca brațele, mâinile. Se pipăie pe toată lungimea corpului. Mușchii abdominali, o armură strașnică; coapsele, bine definite și robuste. Fundul este absoluț fantastic. Și-ar dori să-și poată atinge pielea. Trebuie să afle dacă pielea îi este în bună stare. Este vestit pentru pielea lui.

– Mă simt ca un cur. Până și ochii mă dor. Iau medicamente? *Receptorii opioizi din materia ta periaqueductală sunt stimulați direct, îi spune o voce în cap. Pot să reglez informațiile primite.*

– Hei, Jinji, te-ai întors.

cum să fi câștigat la o loterie, unde premiul cel mare nu este suma de zece milioane de dolari, ci șansa de a putea respiră încontinuu. Nu vă pot povesti prea multe despre felul în care am obținut slujba – este o chestiune de securitate: cei Cinci Dragoni sunt la fel ca familile mafiole, în permanent conflict. Dar pot să mă laud că mă aflu sub directa supraveghere a lui Carlinhos Corta. Kessie, surioara mea. Ar trebui să emigrezi și tu. Piatra astăzi plină cu tipi sexy.

Fac parte dintr-un detașament de pregătire. Învăț să merg pe suprafața Lunii. Am multe de învățat, nu doar asta. Luna te poate ucide în mii de feluri. Astăzi prima regulă de care trebuie să știi seama și ei își se subordonează toate celelalte reguli. Există anumite procedee de mers, de citit, de făcut semne, de comunicat, de analizare a datelor în interiorul costumului și trebuie să le cunoști pe toate, pentru că, dacă uiti un amănunt cât de mic, te poți trezi prăjitură, sau congelată, sau asfixiată, sau plină de radiații. Am petrecut trei zile întregi în praful selenar. Sunt cincisprezece feluri de praf și trebuie să știi proprietățile fizice ale fiecărui, de la cele de abraziune la cele electrostatice, de adeziune. Exact ca Sherlock Holmes când a învățat cele cincizeci de tipuri de scrum de trabuc, mai tînără minte? Există anumite perioade când se reîncarcă baterile, anumite perioade când se învăță navigația pe Lună – pentru că imigranții de data recentă (Joe Moonbeam îi se spune aici) pot aprecia greșit distanța până la linia orizontului. Și încă nu ne-au dus pe suprafață adevărată a Lunii. Mai sunt și *sasuit-urile*. Știu că trebuie să fie foarte strânte, dar oare nu mi-au greșit măsură? Am avut nevoie de zeci minute ca să-l pun pe mine. Și aşa ceea ceva nu trebuie să se întâmple în condiții de depresurizare. Probabil că v-am speriat de moarte. În cele din urmă, te obișnuiesc. Nimeni nu poate trăi într-o stare de groază permanentă. Dar dacă o singură dată nu ești atent și te porți neglijent, să te ști. Carlinhos zice că se întâmplă cel puțin cale un deces în

fiecare an să nu fiu eu
Detașan
eu mine. E
Știu că și-ar
globo, iar eu
plac. Carlin
beste de ceil
că sunt un sp
sunt prefera
mult. Este o
universități
Moonbeam-
stă de vorbă
vadă moartă
fie prins, cre
în permanen
urăște atât de
din America
detașamentul
Agresivitate,
miroase a test
extractivă; su
motivați. În ac
din punct de
bită pe Lună n
„homosexual”
Acum am s
limbi portug
rul are o râcea
portugheză și
portugheza br
varianta selena
de Coria Hél

Un nou roman palpitant
de la regina thrillerului psihologic

GREȘEALA FATALĂ

SOPHIE HANNAM

Crezi că vrei să știi secretul?
Mai gândește-te...

SUSPANS

GREȘEALĂ FATALĂ

SOPHIE
HANNAH

Traducere din limba engleză
IOANA VACĂRESCU

SOPHIE HANNAH s-a născut în 1971 la Manchester. Între 1997 și 1999 a studiat Trinity College, Cambridge, iar în perioada 1999–2000, la Wolfson College, Oxford. Este autoarea mai multor thrilleruri psihologice – *Little Face* (o păpușă sau altă), *Hurting Distance*, *The Point of Rescue*, *The Other Half Lives* și *A Room Swept White* – devenite aproape imediat după publicare bestselleruri internaționale. *Little Face* și *Hurting Distance* au fost nominalizate pentru Theakston's Old Peculier Crime Novel of the Year Award. O păpușă sau altă (lansată în 2011) a fost, de asemenea, nominalizat pentru IMPAC Award. În iunie 2004, i-a fost decernat marele premiu în cadrul festivalului de proză din Daphne du Maurier, pentru povestirea „The Octopus Nest”. Sophie Hannah a publicat și cinci volume de poezie, studiate în prezent în învățământul superior din Marea Britanie. În 1997, volumul de poeme *Pessimism for Beginners* a fost nominalizat pe lista scurtă a prestigiosului T.S. Eliot Award.

2016 i-a apărut romanul *The Narrow Bed*.

Înălțat inspirația pentru personajul	7
mai mult pentru a-i enumera (și, sincer	
pot să admiră fără să fiu criticat pe	
acum). Și dacă tot a venit vorba, un rol	
în-l-a avut Twitter-ul, locul în care	
în același timp, atâtă cruzime, precum	
încrereitate personaje cărora le dau	
înverosimil de echilibrate, în com-	
ună reală, de zi cu zi.	
mai cititori, care îmi trimisă tweet-	
romanele mele - sper din toată	
înțoadă, trebuie să le mulțumesc	
ce au făcut ca parteneriatul straniu	
Charlie Zeller să ajungă în toate col-	
lajile și despre relația ciudată dintre Liv	
Ciaranet că mi-au acordat permisiu-	
„Temerile adânc înrădăcinate“ ,	
în volumul său, <i>Antidotes</i> , publicat	
BĂRBATI ÎN CĂUTARE DE FEMEI.....	170
1. Luni, 1 iulie 2013	13
Cine e un tip naspă, Keiran?	46
2. Luni, 1 iulie 2013	51
3. Miercuri, 2 iulie 2013	85
„Nu vreau trișor“, susține omul care a recunoscut deja că trisează –	
un puzzle de gândire alternativă	128
4. Miercuri, 3 iulie 2013	133
FEMEI ÎN CĂUTARE DE BĂRBATI.....	170
Combustie spontană în media	172
5. Miercuri, 3 iulie 2013	200
6. Joi, 4 iulie 2013	205
7. Joi, 4 iulie 2013	236
Ding-dong, ipocrizia încă trăiește și e bine mersil..	
8. Joi, 4 iulie 2013	262
9. Duminică, 7 iulie 2013	268
Cu Paula Privilegiu pe canapea	300
10. Luni, 8 iulie 2013	318
11. Miercuri, 9 iulie 2013	323
12. Miercuri, 9 iulie 2013	339
13. Joi, 10 iulie 2013	347

BĂRBATI ÎN CĂUTARE DE FEMEI

IntimateLinks> uk > toate anunțurile
Răspuns: 22547652@indiv.legăturiintimeUk.org
Poștă: 2013-07-04 16:17PM GMT

Caut o femeie care are un secret LOC: ORIUNDE TE-AL AFLA

Ati ajuns aici pentru că sperați să găsiți ceva care să iasă din şablonul plictisitor Vreau-să-mi-o-sugă-în-camera-meă-de-hotel și anunțuri? Ati ajuns unde trebuie, căutarea voastră a luat sfârșit.

Nu vreau sex de ocazie și nici o relație serioasă. Am avut destul de aventuri la viața mea, iar o relație serioasă am deja și sunt chiar fericit. De fapt, nu cau nimic sexual sau romantic. Ce cau, în cazul asta, pe Intimate Links? Ei bine, după cum sunt sigur că știi, dacă sunteți inteligenți (și adevarul e că femeia pe care o cau este deosebit de inteligentă), există trei feluri de intimitate. Atunci când vă dezbrăcati și faceți tot felul de nebunii cu un străin agățat în mod clandestin, când faceți dragoste cu sufletul-pereche, un gest profund și semnificativ... și atunci când împărtășiti un secret cu cineva

Poate că acești doi oameni nu s-au întâlnit niciodată față în față în orice caz, pot stabili sau poate că se cunosc, însă nu foarte bine. În orice caz, legătura solidă doar după ce acela dintre ei care detine

informația i-o comunică celui care are nevoie de ea. Gândiți-vă ce sentiment minunat de ușurare atij avea dacă atij împărță povara cu cineva, după chinul oribil al unei lungi tăceri, în timp ce secretul să macină... Dacă ești persoana pe care o caut înseamnă că îți dorești cu disperare să te poți destăinui cuiva.

Aici intru eu în scenă. Eu sunt confidentul tău, dispus și chiar nerăbdător să te ascult. Ești tu, oare, deținătoarea secretului pe care aștept să-l afli?

Hai să vedem: am să pun o întrebare al cărei răspuns îl cunoaște doar persoana pe care o caut. Oricui altciva îi va părea fără sens. Însă trebuie să ai un pic de răbdare. Înainte să ajung la întrebare, trebuie să crez atmosfera potrivită.

Imaginează-ti o încăpere dintr-o casă uriașă, în stil victorian – un dormitor cu tavanul înalt, aflat la primul etaj, folosit ca birou. De-a lungul peretilor sunt rafturi care dau pe din afară de cărti, un tonomat muzical bleu-maroniu, cu colțurile rotunjite și cu un aer retro – e mult mai frumos decât tonomatele de prin baruri –, un fotoliu, un fișet pentru dosare, un birou lung, cu picioare pătrătoase, din lemn, și un blat de sticla, în mijlocul căruia se află un laptop. Aceasta nu este nici deschis, nici închis. Capacul lui stă înclinat la patruzeci și cinci de grade, ca și cum cineva ar fi încercat să-l închidă, însă fără prea mare tragere de înimă, și nu l-a coborât de tot. În jurul laptopului sunt nenumărate pixuri ce par de duzină, căni de cafea goale sau pe jumătate goale și hârtii împrăștiate: biletele scrise de mâna, tot felul de idei mărgărite pe căte o bucată de hârtie.

Un pic mai departe de birou, împins la o parte, se află un scaun pivotant negru, clasic pentru birouri, iar pe scaun, cu capul atârnându-i în partea stângă, stă un bărbat mort. A fost faimos în timpul vietii și – deși e posibil ca astă să nu fie deloc relevant – deosebit de atrăgător și viril, un fel de cowboy căruia nu-l lipsea decât calul. Dacă i-ă pomeni aici numele, sunt sigur că multă lume ar ști despre cine este vorba. Ba chiar s-ar cutremura, exclamând: „Ah, nu bigotul ăla nenorocit!“ sau, mai puțin aspru,

„Nu caraghiosul ăla disperat după atenție!“ Altii ar spune: „Vai, mi-a plăcut mult de el“ – dădea glas lucrurilor pe care mie mi-e teamă să le spun.“ Vezi tu, cadavrul nostru este (în fine, a fost) un individ care a trezit sentimente puternice. Atât de puternice, încât până la urmă a reușit să fie ucis.

Cum a fost ucis? Ei bine, asta e partea interesantă. Au fost mai multe etape. În primul rând, a fost imobilizat. Brațele i-au fost trase în spatele scaunului, iar încheieturile i-au fost legate cu bandă adezivă. Același lucru s-a întâmplat și cu gleznele, care au fost prinse cu bandă adezivă de piciorul scaunului. Apoi criminalul, stând în spatele lui, l-a lovit în cap cu un obiect greu, făcându-l să-și piardă conștiința. Poliția a găsit obiectul respectiv pe podea, lângă biroul: era o pilă din metal, pentru ascuțirea cutitelor de bucătărie. Nu aceasta l-a ucis pe bărbatul cel faimos (conform verdictului comunicat poliției de către medicul legist), cu toate că ar fi putut fi o armă a crimei excelente, la cât era de grea. Cu toate acestea, se pare că, deși criminalul a folosit-o pentru a-și adormi victimă, nu a vrut să o să omoare cu ea.

În încăpere este și un căut, însă bărbatul nu a fost înjunghiat cu el. I-a fost lipit de față, cu scotch. Mai presus, i-a fost lipit în dreptul gurii închise, acoperind-o complet. Scotch-ul, folosit cu mare generozitate, îi acoperă cu total și partea din jos a fetei, inclusiv nasul. L-a sufocat. Lama căutului, lipită de buzele cadavrului, era ascuțită. Medicul legist a găsit dovezi care susțin ipoteza că a fost ascuțită chiar în camera aceea, iar detectivii presupun că acest lucru s-a întâmplat după ce victimă a fost legată de scaun și a leșinat în urma loviturii.

Deasupra semineului, pe peretele dintre două alcovuri pline cu rafturi cu cărți, cineva a scris cu litere mari, roșii: „Nu este mai puțin mort“. Presupun că primii polițiști care au ajuns la fata lui au citit acele cuvinte și s-au grăbit să tragă o concluzie greșită: că fusese să scrie cu sângele victimei. Căteva clipe mai târziu, vor fi observat pe jos o cutie cu vopsea și o pensuă cu vârful înrosit, deducând – și având dreptate, de data aceasta – că pe perete

informația i-o comunică celui care are nevoie de ea. Gândiți-vă ce sentiment minunat de ușurare atât avea dacă ați împărțit povara cu cineva, după ochinul oribil al unei lungi tăceri, în timp ce secretul să macină... Dacă ești persoana pe care o cauți înseamnă că îți dorești cu disperare să te poți destăinui cuiva.

Aici intru eu în scenă. Eu sunt confidentul tău, dispus și chiar nerăbdător să te ascult. Ești tu, oare, deținătoarea secretului pe care aștept să-l afli?

Hai să vedem: am să pun o întrebare al cărei răspuns îl cunoaște doar persoana pe care o cauți. Oricui altcuvânt îi va părea fără sens. Însă trebuie să ai un pic de răbdare. Înainte să ajung la întrebare, trebuie să crezi atmosfera potrivită.

Imaginează-ți o încăpere dintr-o casă uriașă, în stil victorian – un dormitor cu tavanul înalt, aflat la primul etaj, folosit ca birou. De-a lungul peretelor sunt rafturi care dau pe din afară de cărti, un tonomat muzical bleu-maroniu, cu colțurile rotunjite și cu un aer retro – e mult mai frumos decât tonomatele de prin baruri –, un fotoliu, un fișet pentru dosare, un birou lung, cu picioare pătrătoase, din lemn, și un blat de sticla, în mijlocul căruia se află un laptop. Acesta nu este nici deschis, nici închis. Capacul lui stă înclinat la patruzeci și cinci de grade, ca și cum cineva ar fi încercat să-l închidă, însă fără prea mare tragere de inimă, și nu l-a coborât de tot. În jurul laptopului sunt nemurărate pixuri ce par de duzină, căni de cafea goale sau pe jumătate goale și hârtii împărtăsite: biletele scrise de mâna, tot felul de idei mărgărite pe căte o bucată de hârtie.

Un pic mai departe de birou, împins la o parte, se află un scaun pivotant negru, clasic pentru birouri, iar pe scaun, cu capul atârnându-i în partea stângă, stă un bărbat mort. A fost faimos în timpul vietii și – deși e posibil ca asta să nu fie deloc relevant – deosebit de atrăgător și viril, un fel de cowboy căruia nu-l lipsea decât calul. Dacă i-ăs pomeni aici numele, sunt sigur că multă lume ar ști despre cine este vorba. Ba chiar s-ar cutremura, exclamând: „Ah, nu bigotul ăla nenorocit!“ sau, mai puțin aspru,

„Nu caraghiosul ăla disperat după atenție!“ Alții ar spune: „Vai, mi-a plăcut mult de el“ – dădea glas lucrurilor pe care mie mi-e teamă să le spun.“ Vezi tu, cadavrul nostru este (în fine, a fost) un individ care a trezit sentimente puternice. Atât de puternice, încât până la urmă a reușit să fie ucis.

Cum a fost ucis? Ei bine, asta e partea interesantă. Au fost mai multe etape. În primul rând, a fost înobilizat. Bratele i-au fost trase în spatele scaunului, iar încheieturile i-au fost legate cu bandă adezivă. Același lucru s-a întâmplat și cu gleznele, care au fost prinse cu bandă adezivă de piciorul scaunului. Apoi criminalul, stând în spatele lui, l-a lovit în cap cu un obiect greu, făcându-l să-și piardă conștiința. Poliția a găsit obiectul respectiv pe podea, lângă biroul: era o pilă din metal, pentru ascuțirea cutitelor de bucătărie. Nu aceasta l-a ucis pe bărbatul cel faimos (conform verdictului comunicat poliției de către medicul legist), cu toate că ar fi putut fi o armă a crimei excelente, la cât era de grea. Cu toate acestea, se pare că, deși criminalul a folosit-o pentru a-și adormi victimă, nu a vrut să o să omoare cu ea.

În încăpere este și un căut, însă bărbatul nu a fost înjunghiat cu el. I-a fost lipit de față, cu scotch. Mai precis, i-a fost lipit în dreptul gurii închise, acoperind-o complet. Scotch-ul, folosit cu mare generozitate, îi acoperă cu totul și partea din jos a feței, inclusiv nasul. L-a sufocat. Lama căutului, lipită de buzele cadavrului, era ascuțită. Medicul legist a găsit dovezi care susțin ipoteza că a fost ascuțită chiar în camera aceea, iar detectivii presupun că acest lucru s-a întâmplat după ce victimă a fost legată de scaun și a leșinat în urma loviturii.

Deasupra șemineului, pe peretele dintre două alcovuri pline cu rafturi cu cărți, cineva a scris cu litere mari, roșii: „Nu este mai puțin mort“. Presupun că primii polițiști care au ajuns la fața locului au citit acele cuvinte și s-au grăbit să tragă o concluzie greșită: că fusese să scrise cu sângele victimei. Câteva clipe mai târziu, vor fi observat pe jos o cutie cu vopsea și o pensulă cu vârful înrosit, deducând – și având dreptate, de data aceasta – că pe perete

fusește scris cu vopsea. Ruby Fountain 2 de la Dulux, pentru cine e interesat de detalii și nu le cunoaște încă.

Bănuiesc că detectivii au analizat laptopul mortului. Trebuie să fi fost cât se poate de ușor, fiindcă ucigașul a scris, tot cu vopsea roșie, „Riddyy111111” pe o foaie A4, pe care a lăsat-o pe birou. Aceasta era parola și-i condus pe polițiști direct la inbox-ul căutării de e-mail a victimei noastre faimoase. Au găsit un e-mail necitit, trimis de o persoană cu numele (și adresa de e-mail) aferentă). Nu Mai Puțin Mort. În mesaj nu era scris nimic, însă era atașată o fotografie. Înfățișa o persoană stând în picioare chiar în încăperea aceea, lângă victimă leșinată și încă ne-uicisă; persoana respectivă purta un costum de protecție asemănător celor din filmele în care are loc o epidemie, care acoperă corpul din cap până în picioare. Ochii ucigașului nu se vedea, întrucât nu avea privirea îndreptată spre cameră; astfel, în fotografie apărea o persoană imposibil de identificat, ce ținea un brat întins (pentru a face poză), iar în celălalt ținea un cuțit ridicat deasupra pieptului bărbatului leșinat, într-o poziție ce sugeră că acesta avea să fie înjunghiat dintr-o clipă în alta. Cuțitul din fotografie era același (sau identic cu cel) care fusese, în cele din urmă, lipit peste gura bărbatului, sufocându-l, în loc de a-i vârsa sângele.

Acum urmează întrebarea, asa că fiți atente, doamnelor! (Urmează întrebările, de fapt.)

Crima a fost plănită din timp, deci a fost cât se poate de premeditată. A presupus că ucigașul să aducă la față locului un cuțit, o piță pentru ascuțit, bandă adezivă, vopsea roșie, o pensulă și un costum de protecție. Nu începe îndoială că știa parola de la calculătorul victimei. Cum? Nu există niciun semn că ar fi intrat în casă prin efracție. Oare mortal a lăsat-o de bunăvoie să intre? (Folosesc femininul pentru că asta e bănuiala mea: că ucigașul a fost o femeie. Poate ai fost chiar tu?) Oare bărbatul faimos i-a spus „Hai, leagă-mă de scaun, lasă-mă inconștient și ucide-mă”? Pare puțin probabil. Poate ucigașa s-a prefăcut că e vreun joc erotic sau poate lansez ipoteza asta doar pentru că întimate Links e cadrul perfect

pentru așa ceva – locul preferat de întâlnire al adeptilor jocurilor sexuale de orice fel.

Cea mai stranie întrebare e aceasta: de ce ai venit acasă la victimă cu un cuțit și cu o piță pentru ascuțit, dacă nu aveai de gând să-l înjunghii? De ce ai ascuțit cuțitul chiar la locul crimei, dacă tot ce voiai să faci era să i-l lipesci de față? Pentru așa ceva ar fi fost la fel de eficientă și o lămă boantă.

Sau, dacă ar fi să privim lucrurile din alt punct de vedere... Dacă ai un cuțit proaspăt ascuțit și te-ai îmbrăcat cu un costum de protecție, pentru ca hainele să nu-ți fie străpînte cu sânge și, în același timp, vrei să scrii un mesaj ciudat cu litere mari, pe perete, de ce nu-l înjunghii pe om, ca să poți scrie cu sângele lui? Pentru că ți neapărat să-l sufoci? Atunci, de ce nu o faci mai direct – știi eu, poate punându-i o pună de plastic pe cap și legându-i-o în jurul gâtului, ca să nu intre aer? De ce ai folosit cuțitul?

Dintr-un motiv sau altul, ai vrut să-l lucizi cu un cutit, dar nu ai vrut să-l înjunghii. De ce nu? Iar fotografia pe care ai trimis-o – ce rost a avut? Ce încerci să transmiți? E un mesaj de genul „Aș fi putut să-l înjunghij, dar n-am făcut-o”?

Îmi dau seama că am început să folosesc „tu” când vorbesc despre criminal, în loc să spun „ea” ori „el sau ea”. Îmi pare rău. Nu te acuz că ai omorât pe cineva. Poate că nu este tu ucigașa bărbatului faimos. Poți fi cineva care își dorește ca el să mai fie în viață, cineva care îl iubește sau care l-a iubit одиноарă – o iubită, un prieten bun. Nu știu, nu sunt sigur. Tot ce știu este că citești anunțul ăsta și cunoști răspunsurile la întrebările mele. Îți dorești cu disperare să spui cuiva ceea ce știi.

Eu sunt persoana în care te pot încrede. Mi-am asumat un risc enorm, împărtășind atâtea secrete, în speranță că te voi convinge să-mi răspunzi.

Așa că te rog să mă contactezi. Aștept și promit că nu te voi judeca. Orice ai făcut, sunt sigur că ai avut motivele tale. Sunt gata să te ascult și să te înțeleag.

Aștept cu nerăbdare și cu mare interes răspunsul tău.

fuseșe scris cu vopsea. Ruby Fountain 2 de la Dulux, pentru cine e interesat de detaliu și nu le cunoaște încă.

Bănuiesc că detectivii au analizat laptopul mortului. Trebuie să fi fost cât se poate de ușor, fiindcă ucigașul a scris, tot cu vopsea rosie, „Riddyy111111“ pe o foaie A4, pe care a lăsat-o pe birou. Aceasta era parola și ia condus pe polițiști direct la inbox-ul căștigătorului de e-mail a victimei noastre faimoase. Au găsit un e-mail necitit, trimis de o persoană cu numele (și adresa de e-mail aferentă) Nu Mai Puțin Mort. În mesaj nu era scris nimic, însă era atâtă o fotografie. Înfățișa o persoană stând în picioare chiar în încăperea aceea, lângă victimă leșinată și încă ne-ucișă; persoana respectivă purta un costum de protecție asemănător celor din filmele în care are loc o epidemie, care acoperă corpul din cap până în picioare. Ochii ucigașului nu se vedea, întrucât nu avea privirea îndreptată spre cameră; astfel, în fotografie apărea o persoană imposibil de identificat, ce ținea un brâu întins (pentru a face poză), iar în celălalt ținea un cuțit ridicat deasupra pieptului bărbatului leșinat, într-o poziție ce sugera că acesta avea să fie înjunghiat dintr-o clipă în alta. Cuțitul din fotografie era același (sau identic cu cel) care fusese, în cele din urmă, lipit peste gura bărbatului, sufocându-l, în loc de a-i vărsa sângele.

Acum urmează întrebarea, așa că fiți atente, doamnelor! (Urmează întrebările, de fapt.) Crima a fost plănită din timp, deci a fost cât se poate de premeditată. A presupus că ucigașul să aducă la față locului un cuțit, o pilă pentru ascuțit, bandă adezivă, vopsea roșie, o pensulă și un costum de protecție. Nu începe îndoială că știa parola de la calculatorul victimei. Cum? Nu există niciun semn că ar fi intrat în casă prin efracție. Oare mortal alăsat-de bunăvoie să intre? (Folosesc femininul pentru că astă e bănuiala mea: că ucigașul a fost o femeie. Poate ai fost chiar tu?) Oare bărbatul faimos i-a spus „Hai, leagă-mă de scaun, lasă-mă inconștient și ucide-mă“? Pare puțin probabil. Poate ucigașasă a prefăcut că e vreun joc erotic sau poate lansez ipoteza asta doar pentru că întimate Links e cadrul perfect

pentru așa ceva – locul preferat de întâlnire al adeptilor jocurilor sexuale de orice fel.

Cea mai stranie întrebare e aceasta: de ce ai venit acasă la victimă cu un cuțit și cu o pilă pentru ascuțit, dacă nu aveai de gând să-ți înjunghii? De ce ai ascuțit cuțitul chiar la locul crimei, dacă tot ce voiai să faci era să i-l lipesci de față? Pentru așa ceva ar fi fost la fel de eficientă și o lămă boantă.

Sau, dacă ar fi să privim lucrurile din alt punct de vedere... Dacă ai un cuțit proaspăt ascuțit și te-ai îmbrăcat cu un costum de protecție, pentru că hainele să nu-ți fie stropite cu sânge și, în același timp, vrei să scrii un mesaj ciudat cu litere mari, pe perete, de ce nu-l înjunghii pe om, ca să poți scrie cu sângele lui? Pentru că ții neapărat să-l sufoci? Atunci, de ce nu o faci mai direct – știi eu, poate punându-i o pună de plastic pe cap și legându-i-o în jurul gâtului, ca să nu intre aer? De ce ai folosit cuțitul?

Dintr-un motiv sau altul, ai vrut să-l lucizi cu un cuțit, dar nu ai vrut să-l înjunghii. De ce nu? Iar fotografia pe care ai trimis-o – ce rost a avut? Ce încerci să transmiți? E un mesaj de genul „Aș fi putut să-l înjunghii, dar n-am făcut-o“?

Îmi dau seama că am început să folosesc „tu“ când vorbesc despre criminal, în loc să spun „ea“ ori „el sau ea“. Îmi pare rău. Nu te acuz că ai omorât pe cineva. Poate că nu eşti tu ucigaşa bărbatului faimos. Poți fi cineva care își dorește ca el să mai fie în viață, cineva care îl iubește sau care l-a iubit одинорă – o iubită, un prieten bun. Nu știu, nu sunt sigur. Tot ce știu este că citești anunțul ăsta și cunoști răspunsurile la întrebările mele. Îți dorești cu disperare să spui cuiva ceea ce știi.

Eu sunt persoana în care te pot încrede. Mi-am asumat un risc enorm, împărtășind atâtea secrete, în speranță că te voi convinge să-mi răspunzi.

Așa că te rog să mă contactezi. Aștept și promit că nu te voi judeca. Orice ai făcut, sunt sigur că ai avut motivele tale. Sunt gata să te ascult și să te înțeleg.

Aștept cu nerăbdare și cu mare interes răspunsul tău.

C (de la Confident) x

• Loc: Oriunde te-ai afă

- Acest utilizator NU dorește să fie contactat pentru oferirea de servicii sau în alte scopuri comerciale.

Postat: 2013-07-04, 16:17PM GMT

Capitolul 1

LUNI, 1 IULIE 2013

Nare cum să fie el. În ziua de azi toți poliștii poartă veste reflectorizante. Mulți dintre ei pot avea părul de culoarea nisipului, un pic ondulat. Într-o clipă am să mă întorc, am să-i vad făpa și o să râd de mine însămi că am intrat în panică aşa repede.

Nu te întoarce, dacă nu ești alțineva. Fii alțineva! Te rog.

Stau complet nemîșcată, încerc să nu observ cum bătăile inimii îmi reverberează în tot corpul. E o distanță prea mare între mine și mine, prea mult spatiu închis în ființa mea. Kilometri întregi. Nu pot să ajung la mine însămi. Mă frământă o iluzie stranie: că eu sunt, de fapt, inima mea și mașina este pieptul meu, iar eu tremur înăuntru.

Probabil că secundele trece, însă prea încet. Timpul a stat în loc. Mă tot uit la ceasul de pe bord și aştepț să se schimbe minutul. În sfârșit, 10:52 devine 10:53 și mă simt ușurată, ca și cum timpul ar fi putut la fel de bine să o ia înapoi, spre 10:51.

Nebună.

Stă tot cu spatele la mine. Atâtea detalii îl fac să semene perfect: părul, înăltimea, constituția, jacheta galbenă pe care scrie „POLIȚIA“ ...

C (de la Confidential) x

• Loc: Oriunde te-ai află

- Acest utilizator NU dorește să fie contactat pentru oferirea de servicii sau în alte scopuri comerciale.

Postat: 2013-07-04, 16:17PM GMT

Capitolul 1

LUNI, 1 IULIE 2013

N-are cum să fie el. În ziua de azi toti poliștii poartă veste reflectorizante. Multi dintre ei pot avea părul de culoarea nisipului, un pic ondulat. Într-o clipă am să mă întorc, am să-i vad fapta și o să râd de mine însămi că am intrat în panică aşa repede.

Nu te întoarcă, dacă nu eşti alicinева. Fii alicineva! Te rog.

Stau complet nemîșcată, încerc să nu observ cum bătăile inimii îmi reverberează în tot corpul. E o distanță prea mare între mine și mine, prea mult spatiu închis în ființa mea. Kilometri întregi. Nu pot să ajung la mine însămi. Mă frământă o iluzie stranie; că eu sunt, de fapt, inima mea și mașina este pieptul meu, iar eu tremur înăuntru.

Probabil că secundele trece, însă prea încet. Timpul a stat în loc. Mă tot uit la ceasul de pe bord și aştept să se schimbe minutul. În sfârșit, 10:52 devine 10:53 și mă simt ușurată, ca și cum timpul ar fi putut la fel de bine să o ia înapoi, spre 10:51.

Nebună.

Stă tot cu spatele la mine. Atâtea detalii îl fac să semene perfect: părul, înăltimea, constituția, jacheta galbenă pe care scrie „POLIȚIA“ ...

Dacă este, încădevăr, el înceamnă că fac ceva greșit. Sau nu. Cu siguranță, nu. Chiar nu există niciun motiv ca el să apară din nou în viața mea; nu ar fi corect, când mă străduiesc atât de tare. Dintre toți oamenii care stau acum blocări în trafic, cred că eu mă număr printre cei mai nevinovați, dacă ar fi să ne luăm numai după ceea ce am făcut azi: sunt o mamă care se îndreaptă spre școală fiului ei, pentru a-i duce acestuia echipamentul de sport uitat acasă. Aș fi putut spune: „Asta e, nu mai face ora de sport, sau să îmbrăcat cu uniforma și gata”, însă nu am făcut-o. Știam că lui Ethan nu i-ar conveni nicio variantă, aşa că mi-am anulat programarea la coafor și am pornit din nou spre școală, la nici o oră după ce am dus copiii acolo. De bunăvoie, pentru că îmi doresc ca băiatul meu să fie fericit.

Ceea ce înceamnă că acesta trebuie să fie alt polițist. Nu poate să fie el. Ultima oară l-am atras eu singură, cu sentimentul meu de vinovărie. Astăzi sunt complet nevinovată. Sunt nevinovată de mai bine de trei săptămâni.

L-ai atras tu?

Bine, bine, mă fac vinovată de faptul că sunt o idioată supersticioasă, însă atât! Dacă e el, se află aici, pe Elmhurst Road, din întâmplare. E o pură coincidență, ca și data trecută când ne-am întâlnit. Lucrează ca polițist în Spilling; Elmhurst Road se află în Spilling, este perfect normal și plauzibil să fie aici, din motive care nu au legătură cu mine.

Rațional vorbind, argumentul asta e logic, însă nu sunt convinsă.
Asta pentru că ești o caraghoiosă supersticioasă.

Dacă este el înceamnă că încă sunt vinovată, în adâncul sufletului. Și dacă mă vede...

Nu pot lăsa să se întâpte așa ceva. Dacă privirea lui ar poposi asupra mea chiar și înainte o clipă, ar fi un fel de magnet, scoțând la suprafață tot răul care zace în mine, făcându-l să se reverse în jur. M-ar arunca înapoi unde mă aflam atunci când m-a găsit: pe tărâmul sufletelor aflate în pericol.

Numerit una ca asta. Am fost cumințe timp de trei săptămâni și patru zile. Nici măcar în sinea mea, unde nu poate fi dovedit dacă se întâmplă să calc strâmb, nu am cedat tentației. Poate că o dată sau de două ori aproape că mi-au scăpat gândurile de sub control, dar am fost disciplinată și am ridicat barierele necesare.

Întoarce-te! Repede, până nu se întoarce el și te veДЕ.

Să risc? Adineauri erau cel puțin cincisprezece mașini între mine și locul de pe trotuar unde se află el, câteva sute de metri mai în față. Acum mai sunt vreo zece mașini, cam așa. Dacă vreunul dintre șoferii din față mea ar întoarce și ar lua-o pe unde a venit, aș putea face și eu la fel, însă dacă sunt prima care pornește, sunt mai multe șanse să mă observe. Îmi poate recunoaște mașina, marca și modelul, poate chiar și numărul. Încă nu s-a întors spre mine, dar poate s-o facă oricând. Din clipă în clipă...

O să se întrebe de ce mă întorc din drum, când traficul nu e cu totul blocat. E adeverat că de abia ne mișcăm, dar nu are cum să-mi ia mai mult de zece minute să trec de segmentul de drum aglomerat. Acum nu văd decât polițista care stă în mijlocul drumului, dreaptă, iar din când în când se apleacă; iar se îndreaptă, iar se apleacă. Cred că spune că ceva fiecărui șofer care trece prin dreptul ei. Mai este un alt polițist, pe trotuar, care stă de vorbă cu... Nu cu el. Stă de vorbă cu un bărbat care... Te rog, Doamne, să nu fie el!

Trage aer în piept. Adânc, încet.

Nu pot. Faptul că am găsit cuvintele potrivite pentru a mă îmbărbăta nu e suficient pentru a izgoni panica, mai ales când respir atât de sacadat.

Tare aș vrea să îmi dau seama exact ce se întâmplă acolo. Probabil ceva plăcitor, vreo aiureală birocratică. Am mai fost oprită odată de un echipaj de poliție în vestea reflectorizante – erau tot trei polițiști, ca și astăzi –, care îngreuna traficul pe Rawndesley Road, pentru că se făcea un sondaj privitor la comportamentul șoferilor. Nu mai știu ce m-au întrebat. Cert e că au fost plăcitorii și în minte

Dacă este, întărevăr, el însă seamnă că fac ceva greșit. Sau nu. Cu siguranță, nu. Chiar nu există niciun motiv ca el să apară din nou în viața mea; nu ar fi corect, când mă străduiesc atât de tare. Dintre toți oamenii care stau acum blocări în trafic, cred că eu mă număr printre cei mai nevinovați, dacă ar fi să ne luăm numai după ceea ce am făcut azi: sunt o mamă care se îndreaptă spre scoala fiului ei, pentru a-i duce acestuia echipamentul de sport uitat acasă. Aș fi putut spune: „Asta e, nu mai face ora de sport, sau să îmbrăcat cu uniforma și gata”, însă nu am făcut-o. Știam că lui Ethan nu i-ar conveni nicio variantă, aşa că mi-am anulat programarea la coafor și am pornit din nou spre școală, la nici o oră după ce am dus copiii acolo. De bunăvoie, pentru că îmi doresc ca băiatul meu să fie fericit.

Ceea ce însă seamnă că acesta trebuie să fie alt polițist. Nu poate să fie el. Ultima oară l-am atras eu singură, cu sentimentul meu de vinovărie. Astăzi sunt complet nevinovată. Sunt nevinovată de mai bine de trei săptămâni.

L-ai atras tu?

Bine, bine, mă fac vinovată de faptul că sunt o idioată supersticioasă, însă atât! Dacă e el, se află aici, pe Elmhurst Road, din întâmplare. E o pură coincidență, ca și data trecută când ne-am întâlnit. Lucrează ca polițist în Spilling; Elmhurst Road se află în Spilling; este perfect normal și plauzibil să fie aici, din motive care nu au legătură cu mine.

Rational vorbind, argumentul asta e logic, însă nu sunt convinsă. *Asta pentru că ești o caraghiuoasă supersticioasă.*

Dacă este el însă seamnă că încă sunt vinovată, în adâncul sufletului. Și dacă mă vede...

Nu pot lăsa să se întâpte așa ceva. Dacă privirea lui ar poposi asupra mea chiar și înainte o clipă, ar fi un fel de magnet, scoțând la suprafață tot răul care zace în mine, făcându-l să se reverse în jur. M-ar arunca înapoi unde mă aflam atunci când m-a găsit: pe tăărani sufletelor aflate în pericol.

Nu merit una ca asta. Am fost cuminte timp de trei săptămâni și patru zile. Nici măcar în sinea mea, unde nu poate fi dovedit dacă se întâmplă să calc strâmb, nu am cedat tentației. Poate că o dată sau de două ori aproape că mi-au scăpat gândurile de sub control, dar am fost disciplinată și am ridicat barierele necesare.

Întoarce-te! Repede, până nu se întoarce el și te vede.

Să risc? Adineauri erau cel puțin cincisprezece mașini între mine și locul de pe trotuar unde se află el, câteva sute de metri mai în față. Acum mai sunt vreo zece mașini, cam așa. Dacă vreunul dintre șoferii din față mea ar întoarce și ar lua-o pe unde a venit, aș putea face și eu la fel, însă dacă sunt prima care pornește, sunt mai multe șanse să mă observe. Îmi poate recunoaște mașina, marca și modelul, poate chiar și numărul. Încă nu s-a întors spre mine, dar poate s-o facă oricând. Din clipă în clipă...

O să se întrebe de ce mă întorc din drum, când traficul nu e cu totul blocat. E adeverat că de abia ne mișcăm, dar nu are cum să-mi ia mai mult de zece minute să trec de segmentul de drum aglomerat. Acum nu văd decât polițista care stă în mijlocul drumului, dreaptă, iar din când în când se apleacă; iar se îndreaptă, iar se apleacă. Cred că spune că ceva fiecărui șofer care trece prin dreptul ei. Mai este un alt polițist, pe trotuar, care stă de vorbă cu... Nu cu el. Stă de vorbă cu un bărbat care... Te rog, Doamne, să nu fie el!

Trage aer în piept. Adânc, încet.

Nu pot. Faptul că am găsit cuvintele potrivite pentru a mă îmbărbăta nu e suficient pentru a izgoni panica, mai ales când respir atât de sacadat.

Tare aș vrea să îmi dau seama exact ce se întâmplă acolo. Probabil ceva plăcitor, vreo aiureală birocratică. Am mai fost oprită odată de un echipaj de poliție în vestea reflectorizante – erau tot trei polițiști, ca și astăzi –, care îngreuna traficul pe Rawndesley Road, pentru că se făcea un sondaj privitor la comportamentul șoferilor. Nu mai știu ce mău întrebă. Cert e că au fost plăcitorii și în minte

că mi s-a părut o chearie inutilă. M-am gândit că răspunsurile mele nu au să fie de folos nimănui, dar tot am răspuns politicos.

Mașina din fața mea se pune în mișcare exact în clipă în care întoarce capul polițistului care stătea cu spatele spre mine. Îi zăresc, pentru o clipă, profilul. E suficient. Simt că mă sufoc și scot un sunet ciudat, pe care îl aud doar eu, însă tot mă simt jenată.

Ei este.

Atunci, există o singură variantă. E clar că nu pot trece pe lângă el - e imposibil să nu mă vadă, atunci când colegul lui mă va opri și îmi va vorbi -, aş că trebuie să mă întorc. Mă desprind încet din coloana de mașini și cărmesc ușor spre dreapta, aşteptând să apară un spațiu în traficul de pe partea cealaltă a drumului, ca să pot evada. *Tă rog!* O să fiu în regulă când o să mă îndeplinez de el.

Ies și mai mult din coloana de mașini. Prea mult - am depășit marcajul alb, nu am destul loc. Mă claxonеază o Toyota albastră, trecând pe lângă mine fulgerător, și apuc să văd gura deschisă și soferului furios. Sunetul claxonului pare să dureze la infinit, ca o declarație de ranchiuină statonnică, nu de enervare trećătoare. Nu îmi dau seama dacă încă îl aud sau răsună doar în amintire. Panica face să îmi reverbereze prin trup niște unde de șoc: se ridică din spre piept către gât și ceafă, coboară spre stomac. Îmi bubieș în urechi, le simt în obrajii, le simt chiar și în păr.

E imposibil ca un asemenea zgromot mânișos de claxon să nu atragă atenția unui polițist; acum sigur o să se întoarcă spre mine, să vadă ce se întâmplă.

E OK. E bine. N-am de ce să-mi fac griji. Ce șanse sunt să-și mai aducă aminte numărului mașinii mele? O să vadă un Audi ar ginitiu și cu asta, basta. Mașini ca a mea sunt pe toate drumurile. Stau cu față întoarsă de la el, cu ochii atințiti pe partea cealaltă a drumului, dorindu-mi din tot susfierul să apară o prăpastie care să mă îngheță. O secundă, două secunde, trei...

Nu te uită. Probabil că acum se uită spre mine. Nu îl privi în ochi, asta e important. Câtă vreme nu vezi că te vede...

Măcar acum am suficient loc, pot să plec. Întorc mașina și pornesc înapoi pe Elmhurst Road spre centrul Spilling-ului, trecând pe lângă aceleași lucruri pe care le-am văzut acum câteva minute, însă în ordine inversă: centrul pentru grădinărit, magazinul cu ustensile pentru artă, casa cu o rulotă verde-mentă parcată în față, care seamănă cu un frigidier răsturnat pe o parte și cu roți lipite. Toate locurile și clădirile astfel familiare mi-au părut obisnuite și deloc amenințătoare cu doar câteva minute mai devreme. Acum au un aer ireal. Am impresia că sunt așezate ca un decor de teatru. Parcă ar ascunde ceva, parcă mi-ar pregăti o festă sinistră, parcă am juca un joc pe care săru că am să-l pierd.

Mă simt inspirată și ametită, aşa că fac stânga, intru în parcarea bibliotecii și mă duc pe primul loc liber pe care îl văd: cel pe care eu și Adam l-am numit întotdeauna „loc rezervat jucătorilor de golf“, fiindcă simbolul desenat cu alb pe beton seamănă mai curând cu un set de crose de golf decât cu un cărucior pentru copii.

Deschid portiera cu degetele amortite, care parcă sunt doar pe jumătate atașate corpului meu, și mă chinui să trag aer în piept. Sunt fierbințe de parcă am febră și-s leoarcă de sodoare, dar nu are nimic de-a face cu vremea.

De ce mă simt încă atât de oribil? Ar fi trebuit să pot lăsa în urmă panica, pe Elmhurst Road, când l-am lăsat și pe el în urmă. *Vino-ți în fire. Nu sa întâmpin nici rău, de fapt. Nu sa întâmplat absolut nimic.*

- Nu parchezi aici, nu? Sper că muți mașina.

Ridic privirea. O tipă cu părul roșcat-castaniu și cu cel mai scurt breton pe care l-am văzut în viața mea se holbează la mine. Presupun că ea mi-a adresat întrebarea, având în vedere că nu mai e nimenei prin preajmă. Nu mă simt în stare să-i explic de ce am parcat acolo. Aș putea să alcătuiesc propozițiile în minte, dar nu le-ăș putea rosti. *N-am parcăt propriu-zis. Am doar nevoie să stau un pic aici, până reușesc să mă urc în apoi la volan. Pe urmă plec.*

Degetele îmi zăbovesc deasupra tastei „Enter“. Dacă apăs, am să afiu în doar câteva secunde.

Nu pot să fac.

Îndepărtez scaunul de birou, temându-mă că aş putea apăsa din greșeală pe tastă, înainte de a fi sigur că vreau să o fac.

Nu trebuie să te uji. Niciodată. Închide calculatorul, du-te jos. Uita-l.

Nu. Nu am să aleg scăparea lașiții, nu și de data aceasta. Am mai făcut-o o dată azi, ba chiar de mai multe ori. Cu toate că mi-am jurat că nu aveam să-o fac, am ocolit Elmhurst Road când m-am întors la școală ca să văd cum se simte Sophie. Am luat-o iar prin Upper Heckencott, și la dus și la întors. Tot pe acolo am luat-o și cănd am fost după Ethan și Sophie la sfârșitul orelor, cu toate că la fiecare dintre cele patru drumuri m-am mințit singură în legătură cu traseul pe care aveam să-l urmeză chiar până în ultima clipă înainte de a alege varianta lașă.

Trag roțile scaunului de birou mai aproape de computer. Cele opt steluțe care ascund literele parolei mele sunt tot acolo, așteaptă liniștită în chenarul lor. Parola mea este „8steluțe“. Încă sunt foarte mândră de mine că m-am gândit la asta: o parolă care, în încercarea de a se ascunde, nu face decât opusul – se dezvăluie cu atâtă sfidare, încât nimenei nu ar bănui vreodată.

Tresăring, apăs tastă „Enter“ înainte de a apuca să mă răzgândesc. Mi se taie răsuflarea când văd inbox-ul. Sunt șapte mesaje ne-citite de la Gavin. Șapte.

Mulțumesc, mulțumesc!

Nu are niciun rost să mă prefac că valul ăsta de entuziasm e altceva decât ceea ce e. Nici măcar o persoană cu experiență mea într-ale minciunii de sine nu ar înghiți o asemenea gogoasă.

Eu să fi renunțat înainte de a scrie cel de-al șaptele e-mail, oricără de supărătă să fi fost. Gavin nu a renunțat.

De-asta o fac: de astă mint, în secrete și îmi asum tot felul de riscuri nebunești – pentru sentimentul săta. Nicio substanță

chimică de pe lumea asta nu mi-e fiorul, euforia de a fi atât de doar. Încep să deschid mesajele, un în primele patru zile de la decizie. Gavin: patru au sosit în prima zi și trimisă câte unul pe zi.

Bună, Nicki, îți scriu ca să mă rămas blocat prin eter. Dă-mi să jahnic, nu, că-mi fac griji fire? Nu vreau să crezi că nu ream vesti de la tine, dar știi și tu îți dai seamă că, de când am înțin** douăzeci de e-mailuri pe

P.S. În caz că ai uitat când am să te amintesc că am scris la tine pe 24 februarie. Ai pomenit la mine într-un e-mail și mi-ați spus că sunătoarele e-mailurile de la mine, de la tine, sunt întotdeauna întâi, orice întreprere a ritmului de lucru. Îți dăi seama că, de când am înțin** douăzeci de e-mailuri pe

păstrează eu în siguranță, pe parola mea? N-o vedeau niciodată nimănii. P.P.S. Ce ție-ști cu sentimentul meu? Sper că nu te-am panicat. Nu țin de partea carnașă. N-o să te întreabă că ești OK și că nu te-ai întorc la a vorbi aproape numai cu mine. Înțorc la a vorbi aproape numai cu mine. Aș putea aborda și câteva alte probleme, dar nu ești tu care îți spui că e-mailuri și, la momentul potrivit,

ADULT
YOUNG
NEMIRA

SCOTT BERGSTROM LIVE YOUR LIFE

UARIA MOLDOVA LIBRARIEA NAȚIONALĂ

SCOTT BERGSTROM

CRUZIMEA

Traducere din limba engleză

MARIA DRĂGUT

47745

PROIECȚIA
MOLDOVENEASCĂ

Proiect finanțat de FMI și MOLDOV

STOC, Băneasa

UNIANET este o rețea de
căștigătoare în cadrul căreia
căștigătorii sunt invitați să
aducă la un loc de joacă

o serie de premii. Căștigătorii sunt
invitați să aducă la un loc de joacă
o serie de premii. Căștigătorii sunt
invitați să aducă la un loc de joacă

NEMIRA

lăsat de călătorii, de fotografie, de cafea și de pisici.
Cruzimea doar fiice în Colorado și volumul cu care și-a
reputat un succes imediat.

UNU

Băieții speră să urmeze momentul decapitării. Așteaptă cu sufletul la gură, nerăbdători precum șacalii, să cadă lama ghilotinei. Însă, dacă s-ar fi sinchisit să citească povestea, ar fi știut că vor rămâne cu buza umflată. Cartea se sfărșește pur și simplu. Precum un film care se încheie brusc înaintea ultimei scene. Sau precum viața, de fapt. Vezi vreodată lama ghilotinei năpustindu-se asupra ta?

Profesorul nostru, domnul Lawrence, citește cuvintele fără grabă, mânăndu-și smocul acela subțire de barbă de sub buza de jos în timp ce se plimbă. Ritmul înfundat al pașilor săi pe podeaua acoperită cu linoleum – călcăi-vârf, călcăi-vârf – îți dă senzăția că încearcă să prindă frazele din urmă.

– „Ca și cum furia aceea oarbă mă purificase, ștergând orice urmă de speranță; pentru prima oară, în acea noapte încărcată de stele și semne, mi-am deschis inima în fața diferenței benigne a lumii.“

Pașii se opresc lângă banca lui Luke Bontemp, iar domnul Lawrence îl loveste ușor în cap cu cotorul cărții. Luke trimită cuiva mesaje și încearcă să își ascundă telefonul sub sacoul uniformei.

- Ori îl închizi, ori îl confisc, spune domnul Lawrence. Telefonul dispără în buzunarul băiatului.
- Ce crezi că vrea să ne spună Camus în această frază? Luke afisează zâmbetul acela care l-a scos până acum din orice încurcătură. Bietul Luke. Un parazit frumos și prost. Am auzit că stră-stră-bunică-să a făcut o avere colosală vânzând petrol nemților și otel englezilor în timpul Primului Război Mondial și, de atunci, nimeni din familia lui nu a mai fost nevoie să muncească o singură zi. Nici el nu va avea nevoie de un job, aşadar la ce bun să citească *Străinul*? „...indiferență benignă a lumii”, repetă domnul Lawrence. Ce semnifică, în opinia ta?
- Luke își umple plămâni cu aer. Parcă îi aud mintea gomind nebuneste precum un hamster într-o rotiță, pe sub coafura lui impecabilă.
- Benignă, răspunde Luke. O tumoră ori o chestie din asta poate fi benignă. Poate Camus vrea să ne spună ceva de genul că lumea e o tumoră.
- Douăzeci și opt din cei douăzeci și nouă de copii din clasă izbucnesc în râs, inclusiv Luke. Eu sunt singura care nu râde. Am citit *Străinul* când aveam paisprezece ani. Dar am citit-o în original și, când domnul Lawrence ne-a dat o traducere în engleză pentru ora de literatură universală, n-am avut chef să o citeesc din nou. E despre un tip Meursault a cărui mamă moare. Pe urmă ucide un arab și e condamnat la moarte prin decapitare în piata publică. Și gata. Camus nu ne oferă decapitarea în sine.
- Mă întorc iar spre fereastra în care ploaia continuă să răpăie; ritmul ei îi scufundă pe toți din clasă într-un soi de transă adormitoare. Dincolo de fereastră se zăresc siluetele clădirilor de pe Sixty-Third Street; contururile par mărgălite

și vagi prin șiroaiele de apă de pe geam și aduc mai degrabă cu niște fantome de clădiri.

Deși discuția se concentrează pe ultima parte a cărui, eu am fost întotdeauna fascinată de primele fraze ale romanului. *Aujourd’hui, maman est morte. On peut-être hier, je ne sais pas.*

Înseamnă: „Astăzi a murit mama. Sau poate ieri, nu știu. Dar eu știu. Știu exact când a murit mama mea. Astăzi se împlinesc zece ani. Aveam doar șapte ani și erau cu ea când s-a întâmplat. Amintirea aceluia moment mă vizitează din când în când sub forma unor mici crăpătări și instantanei individuale. Aproape niciodată nu reușesc să vizualizez întreaga scenă de la început până la sfârșit. Psihiatru! la care mă duceam spunea că este normal și că va fi mai ușor cu timpul. Nu a fost.

- Tu ce păre ai, Gwendolyn? întrebă domnul Lawrence. Îi aud vocea. Ba chiar înțeleg și întrebarea. Dar mintea mi-e prea departe ca să formulez un răspuns. Mă aflu pe bancheta din spate a vechii Honda, cu ochii abia deschisi și fruntea lipită de geamul rece al portierei. Legănatul zdruncinat al mașinii pe drumul prăfuit de la periferia Algerului mă îmbie la somn. Deodată simt roțile încetinindu-și vibrațiile și aud oftatul speriat al mamei. Deschid ochii, privesc prin parbriz și văd flăcări.

- Gwendolyn Bloom! Gwendolyn Bloom este rugătă să revină printre noi!

Mă desprind de trecut și mă întorc spre domnul Lawrence, care își ține palmele pâlnie la gură, imitând un megafon.

- Gwendolyn Bloom este rugătă să revină printre noi respectă el. Ce crezi tu că a vrut Camus să spună cu „indiferență benignă a lumii”?

- Ori îl închizi, ori îi confisc, spune domnul Lawrence. Telefonul dispără în buzunarul băiatului.
- Ce crezi că vrea să ne spună Camus în această frază? Luke afișează zâmbetul acela care l-a scos până acum din orice încurcătură. Bierul Luke. Un parazit frumos și prost. Am auzit că stră-stră-bunică-sa a făcut o avere colosală vânzând petrol nemților și oțel englezilor în timpul Primului Război Mondial și, de atunci, nimeni din familia lui nu a mai fost nevoie să muncească o singură zi. Nici el nu va avea nevoie de un job, aşadar la ce bun să citească *Strainul*? „...indiferența benignă a lumii”, repetă domnul Lawrence. Ce semnifică, în opinia ta?
- Luke își umple plămâni cu aer. Parcă îi aud mintea gomind nebunete precum un hamster într-o rotiță, pe sub coafura lui impecabilă.
- Benignă, răspunde Luke. O tumoră ori o chestie din asta poate fi benignă. Poate Camus vrea să ne spună ceva de genul că lumea e o tumoră.
- Douăzeci și opt din cei douăzeci și nouă de copii din clasă izbucnesc în râs, inclusiv Luke. Eu sunt singura care nu râde. Am citit *Strainul* când aveam paisprezece ani. Dar am citit-o în original și, când domnul Lawrence ne-a dat o traducere în engleză pentru ora de literatură universală, n-am avut chef să o citeesc din nou. E despre un tip Meursault a cărui mamă moare. Pe urmă ucide un arab și e condamnat la moarte prin decapitare în piata publică. Și gata. Camus nu ne oferă decapitarea în sine.
- Mă întorc iar spre fereastra în care ploaia continuă să răpăie; ritmul ei îi scufundă pe toți din clasă într-un soi de transă adormitoare. Dincolo de fereastră se zăresc siluetele clădirilor de pe Sixty-Third Street; contururile par mărgălite

și vagi prin șiroaiele de apă de pe geam și aduc mai degrabă cu niște fantome de clădiri.

Deși discuția se concentrează pe ultima parte a cărui, eu am fost întotdeauna fascinată de primele fraze ale romanului. *Aujourd’hui, maman est morte. On peut-être hier, je ne sais pas.*

Înseamnă: „Astăzi a murit mama. Sau poate ieri, nu știu. Dar eu știu. Știu exact când a murit mama mea. Astăzi se împlinesc zece ani. Aveam doar șapte ani și erau cu ea când s-a întâmplat. Amintirea acelui moment mă vizitează din când în când sub forma unor mici crăpătări și instantanei individuale. Aproape niciodată nu reușesc să vizualizez întreaga scenă de la început până la sfârșit. Psihiatru! la care mă duceam spunea că este normal și că va fi mai ușor cu timpul. Nu a fost.

- Tu ce păre ai, Gwendolyn? întrebă domnul Lawrence. Îi aud vocea. Ba chiar înțeleg și întrebarea. Dar mintea mi-e prea departe ca să formulez un răspuns. Mă aflu pe bancheta din spate a vechii Honda, cu ochii abia deschisi și fruntea lipită de geamul rece al portierei. Legănatul zdrençat al mașinii pe drumul prăfuit de la periferia Algerului mă îmbie la somn. Deodată simt roțile încetinindu-și vibrațiile și aud oftatul speriat al mamei. Deschid ochii, privesc prin parbriz și văd flăcări.

- Gwendolyn Bloom! Gwendolyn Bloom este rugătă să revină printre noi!

Mă desprind de trecut și mă întorc spre domnul Lawrence, care își ține palmele pâlnie la gură, imitând un megafon.

- Gwendolyn Bloom este rugătă să revină printre noi respectă el. Ce crezi tu că a vrut Camus să spună cu „indiferență benignă a lunii”?

Deși o parte din mintea mea a rămas în trecut, încep să formulez un răspuns amplu și corect sau cel puțin aşa cred eu. Însă domnul Lawrence mă privește cu un mic zâmbet ironic. Abia după ce vorbesc aproape o jumătate de minut aud hohotele de râs ale tuturor.

– Și acum, în engleză, te rog, spune el arcuindu-și o sprânceană și privind prin clasă.

– Scuze, spun încet, jucându-mă nervos cu fusta uniformei și dându-mi după ureche părul vopsit roșu aprins. Ce am spus?

– Vorbeai în franceză, Gwendolyn.

– Scuze. Probabil mă gândeam la altceva.

– Trebuia să te gândești la indiferență benignă a lumii.

– Dumneseule, ce snoabă încrezută, se aude vocea unei fete din spatele meu.

Vorbește din vîrful limbii, dându-și ochii peste cap, pentru un efect mai dramatic.

Mă întorc și văd că e Astrid Foogle. Și ea are tot șapte-sprezece ani, dar arată de cel puțin douăzeci și unu. Tatăl ei definește o companie aeriană.

– Ajunge, Astrid, intervine domnul Lawrence.

Mă întorc spre ea, pătrunzând-o cu privirea. Astrid Foogle – ai cărei cercei valorează mai mult decât orice obiect din apartamentul meu – mă consideră o snoabă încrezută? Astrid însă continuă:

– Domnișoara Nas-pe-Sus apare din neant la începutul anului cu tot felul de ifose și acum, ce să vezi? Vorbește frântuzestă, nu ca noi, americani prosti. Dintr-o privire îți dai seama că de sofisticată e! Regină de ghetto!

– Încetează, Astrid, îi taie vorba domnul Lawrence. Acum!

Câțiva încuvîntărează din cap, alții râd. Simt că tremur și obrajii îmi iau foc. Fiecare sinapsă a creierului meu încearcă să declanșeze o reacție, dar mă simt immobilizată. De ce furia trebuie să semene atât de bine cu umilință? Tipul de lângă Astrid, Connor Monroe se lasă pe spătarul scaunului, rândjind răutăcios.

– Stai că se pune pe smiorcăit.

O minciună, dar când a spus-o a devenit adevară în mintea celorlați.

lolololol gwenney bloom și-a ieșit din minti și a plâns la lit univ #snoabăîncrezută #justiție212¹

Pe coridoare se aude soneria care îi ridică pe toți din bânci, precum un mecanism pavlovian. Domnul Lawrence flutură carteau în aer, încercănd nereușită de a restabili ordinea, strigând:

– Mâine reluăm discuția de unde a rămas! Domnișoară Bloom, spune întorcându-se spre mine, tu ești prima. Ai întreaga noapte la dispoziție să meditezi asupra indiferenței benigne a lumii, deci aştepț un răspuns intelligent. Și în engleză, *por favor*.

Încuvîntez și îmi adun lucrurile. Pe hol, Astrid Foogle e la vestiar, îmconjurată, ca de obicei, de discipolele ei. Înneun monolog între-o franceză improvizată, imitându-mă, cu umerii aplecați în față și degetul arătător presat peste nas. Privesc în podea cu tot respectul cuvenit și mă furiosez pe lângă ele spre propriul meu dulap. Dar nu scap neobservat;

¹ Legea Imigrării în Statele Unite, paragraful 212, care prevede că unei persoane i se poate interzice intrarea în S.U.A. dacă se face vinovată de „turpitudine morală“ (comportament considerat contrar standardelor de justiție, onestitate și moralitate ale unei comunități).

Deși o parte din mintea mea a rămas în trecut, încep să formulez un răspuns amplu și corect sau cel puțin aşa cred eu. Însă domnul Lawrence mă privește cu un mic zâmbet ironic. Abia după ce vorbesc aproape o jumătate de minut aud hohotele de râs ale tuturor.

– Și acum, în engleză, te rog, spune el arcuindu-și o sprâncenă și privind prin clasă.

– Scuze, spun încet, jucându-mă nervos cu fusta uniformei și dându-mi după ureche părul vopsit roșu aprins. Ce am spus?

– Vorbeai în franceză, Gwendolyn.

– Scuze. Probabil mă gândeam la altceva.

– Trebuia să te gândești la indiferență benignă a lumii.

– Dumneseule, ce snoabă încrezută, se aude vocea unei fete din spatele meu.

Vorbește din vîrful limbii, dându-și ochii peste cap, pentru un efect mai dramatic.

Mă întorc și văd că e Astrid Foogle. Și ea are tot șapte-sprezece ani, dar arată de cel puțin douăzeci și unu. Tatăl ei definește o companie aeriană.

– Ajunge, Astrid, intervine domnul Lawrence.

Mă întorc spre ea, pătrunzând-o cu privirea. Astrid Foogle – ai cărei cérsei valorează mai mult decât orice obiect din apartamentul meu – mă consideră o snoabă încrezută? Astrid însă continuă:

– Domnișoara Nas-pe-Sus apare din neant la începutul anului cu tot felul de ifose și acum, ce să vezi? Vorbește frântuzestă, nu ca noi, americani prosti. Dintr-o privire îți dai seama cât de sofisticată e! Regină de ghetto!

– Încetează, Astrid, îi taie vorba domnul Lawrence. Acum!

Câțiva încuvîntărează din cap, alții râd. Simt că tremur și obrajii îmi iau foc. Fiecare sinapsă a creierului meu încearcă să declanșeze o reacție, dar mă simt immobilizată. De ce furia trebuie să semene atât de bine cu umilință? Tipul de lângă Astrid, Connor Monroe se lasă pe spătarul scaunului, rândjind răutăcios.

– Stai că se pune pe smiorcăit.

O minciună, dar când a spus-o a devenit adevară în mintea celorlații.

lolololol gwenney bloom și-a ieșit din minti și a plâns la lit univ #snoabăîncrezută #justiție21¹

Pe coridoare se aude soneria care îi ridică pe toți din bânci, precum un mecanism pavlovian. Domnul Lawrence flutură carteau în aer, într-o încercare nereușită de a restabili ordinea, strigând:

– Mâine reluăm discuția de unde a rămas! Domnișoară Bloom, spune întorcându-se spre mine, tu ești prima. Ai întreaga noapte la dispoziție să meditezi asupra indiferenței benigne a lumii, deci aştepț un răspuns intelligent. Și în engleză, *por favor*.

Încuvîntez și îmi adun lucrurile. Pe hol, Astrid Foogle e la vestiar, îmconjurată, ca de obicei, de discipolele ei. Înne un monolog într-o franceză improvizată, imitându-mă, cu umerii aplecați în fată și degetul arătător presat peste nas. Privesc în podea cu tot respectul cuvenit și mă furiose pe lângă ele spre propriul meu dulap. Dar nu scap neobservat;

¹ Legea Imigrării în Statele Unite, paragraful 212, care prevede că unei persoane i se poate interzice intrarea în S.U.A. dacă se face vinovată de „turpitudine morală“ (comportament considerat contrar standardelor de justiție, onestitate și moralitate ale unei comunități).

În urma mea se lasă tacerea, apoi aud tocurile încâlțămintei sale – sunt pantofi Prada, sărântoacă mică ce ești! – păsind repede spre mine, cu gașca imediat în spate.

– Hei, Gwenny, o mică întrebare pentru tine: cum spui „sinuciderea nu e niciodată o soluție“ în franceză?

O ignor și merg mai departe, sperând că se va întâmpla ceva – mie sau ei – care să încheie brusc scena asta. Obrajii îmi ard, supărarea se transformă în furie sau ce o fi mai puternic decât furia. Pot doar să-mi imaginez cum arăt. Îmi încrucisez brațele tremurărde pe piept.

– Pe bune, continuă ea, cineva ca tine trebuie să se gândească din când în când să-și pună capăt zilelor. La o adică, ai toate motivele, corect? Prin urmare, *s'il vous plaît*, cum se traduce, Gwenny? *En français*?

Mă întorc pe călcăie și cuvintele îmi țăsnesc din gură:

– *Va te faire foutre*.

Astrid rămâne întuită locului și pentru o frațiune de secundă – chiar mai puțin – teamă i se citește pe chip. Apoi își amintește că suntem în împărtăția ei, încorjurate de văsăle sale și își recapătă stăpânirea de sine. Sprâncenele ei îngrijit pensate se arcuiesc.

– Astrid, tocmai te-a trimis în aia a mamei tale, spune zâmbind Chelsea Bunchman, una din prietenele ei.

Buzele fetei se deschid într-un „O“ perfect prin care aud ieșind un mic ofțat de indignare.

– Pocitanie ordinără, spune, făcând un pas înainte.

Văd palma ridicându-se, și totuși nu fac nimic. Strâng din dinti și îmi îndes capul în gât și gătul între umeri. O palmă grea, dată cu sete de Astrid, încât îmi simt capul zburând într-o parte sub impact. O unghe îmi atinge obrazul și îl zgârie.

În jurul nostru se adună un mic grup. Văd rânjetele sămpe ale lui Luke Bontemp și Connor Monroe și alte chipuri care ne privesc cu ochii mari, mai degrabă uluite decât încântate de scena la care sunt martori. În jurul meu și al lui Astrid s-a format un semicerc, de parcă am fi intr-o arenă de lupte. Genul acesta de divertisment era cândva destul de popular. Îmi dau seama că Astrid nu m-a lovit cu pumnii sau cu picioarele, nu m-a tras de păr. Ci m-a palmuit, foarte calm și deliberat. Clasa de sus pălmuieste clasa de jos.

În loc să îi răspund pe măsură – pe cine încerc eu să păcălesc? Gwendolyn Bloom nu ar pălmui niciodată pe cineva înapoi – închid ochii, simtind umiliința precum vânturile pe care mi le amintesc din Sahara, fierbinți, aspre și lungi cât o veșnicie. O voce de adult împrăștie publicul și, când deschid ochii, văd un profesor între două vârste al cărui nume nu îl cunoște, cu mâinile îm buzunarele pantalonilor de culoarea nisipului. Privirea îi se plimbă de la Astrid la mine și înapoi.

– Ce s-a întâmplat? o întreabă pe Astrid.

– Mi-a spus să mă duc în p... nu pot spune unde, la origini, răspunde ea cu voce nevinovată și rănită.

– E adevarat?

Deschid gura să o dau de gol că m-a palmuit, dar mă răzgândesc.

– E adevarat.

L'Étranger, titlul cărții pe care o studiem la literatură universală, e tradus de obicei *Straînul*. Care mai poate însemna veneticul, cel care vine dintr-o altă țară. Și asta sunt eu – o străină, o venetică, priipășită. Tehnic vorbind, am cetățenie americană. O dovedește pașaportul meu. Însă nu am fost născută aici. Înainte de începutul clasei a unsprezecea, în

În urma mea se lasă tăcerea, apoi aud tocurile încălțăminteisale – sunt pantofi Prada, sărântoacă mică ce ești! – păsind repede spre mine, cu gașca imediat în spate.

– Hei, Gwenny, o mică întrebare pentru tine: cum spui „sinuciderea nu e niciodată o soluție“ în franceză?

O ignor și merg mai departe, sperând că se va întâmpla ceva – mie sau ei – care să încheie brusc scena asta. Obrajii îmi ard, supărarea se transformă în furie sau ce o fi mai puternic decât furia. Pot doar să-mi imaginez cum arăt. Îmi încrucisez brațele tremurărde pe piept.

– Pe bune, continuă ea, cineva ca tine trebuie să se găndească din când în când să-și pună capăt zilelor. La o adică, ai toate motivele, corect? Prin urmare, *s'il vous plaît*, cum se traduce, Gwenny? *En français*?

Mă întorc pe călcăie și cuvintele îmi țăsnesc din gură:

– *Va te faire foutre.*

Astrid rămâne ținută locului și pentru o frațiune de secundă – chiar mai puțin – teamă i se citește pe chip. Apoi își amintește că suntem în împărtăția ei, încorjurate de văsăle sale și își recapătă stăpânirea de sine. Sprâncenele ei îngrijit pensate se arcuiesc.

– Astrid, tocmai te-a trimis în aia a mamei tale, spune zâmbind Chelsea Bunchman, una din prietenele ei.

Buzele fetei se deschid într-un „O“ perfect prin care aud ieșind un mic ofțat de indignare.

– Pocitanie ordinără, spune, făcând un pas înainte.

Văd palma ridicându-se, și totuși nu fac nimic. Strâng din dimți și îmi îndes capul în gât și gătul între umeri. O palmă grea, dată cu sete de Astrid, încât îmi simt capul zburând într-o parte sub impact. O unghie îmi atinge obrazul și îl zgârie.

În jurul nostru se adună un mic grup. Văd râjetele tâmp ale lui Luke Bontemp și Connor Monroe și alte chipuri care ne privesc cu ochii mari, mai degrabă uluite decât încântate de scena la care sunt martori. În jurul meu și al lui Astrid s-a format un semicerc, de parcă am fi într-o arenă de lupte. Genul acesta de divertisment era cândva destul de popular. Îmi dau seama că Astrid nu m-a lovit cu pumnii sau cu picioarele, nu m-a tras de păr. Ci m-a palmuit, foarte calm și deliberat. Clasa de sus pălmuieste clasa de jos.

În loc să îi răspund pe măsură – pe cine încerc eu să păcălesc? Gwendolyn Bloom nu ar pălmui niciodată pe cineva înapoi – închid ochii, simtind umiliința precum vânturile pe care mi le amintesc din Sahara, fierbinți, aspre și lungi cât o veșnicie. O voce de adult împrăștie publicul și, când deschid ochii, văd un profesor între două vârste al cărui nume nu îl cunoște, cu mâinile îm buzunarele pantalonilor de culoarea nisipului. Privirea îi se plimbă de la Astrid la mine și înapoi.

– Ce s-a întâmplat? o întreabă pe Astrid.

– Mi-a spus să mă duc în p... nu pot spune unde, la origini, răspunde ea cu voce nevinovată și rănită.

– E adevarat?

Deschid gura să o dau de gol că m-a palmuit, dar mă răzgândesc.

– E adevarat.

L'Étranger, titlul cărții pe care o studiem la literatură universală, e tradus de obicei *Straînul*. Care mai poate însemna veneticul, cel care vine dintr-o altă țară. Și asta sunt eu – o străină, o venetică, priipăsită. Tehnic vorbind, am cetățenie americană. O dovedește pașaportul meu. Însă nu am fost născută aici. Înainte de începutul clasei a unsprezecea, în

septembrie anul trecut, am locuit în Statele Unite doar un an și jumătate, imediat după moartea mamei. Noi doi – tata și cu mine – am venit la New York pentru postul lui de la Națiunile Unite, care nu e foarte departe de liceul meu, Danton Academy.

Nu ne-am fi putut permite nici într-o mie de ani un loc la Danton, însă tata e diplomat în Departamentul de Stat și, câteodată, unul dintre beneficiile diplomaților este învățământul privat. În unele țări, acea școală privată ar putea fi singura școală decentă pe o rază de o mie de kilometri și te poti trezi în clasă cu fiul sau fiica președintelui, ori a regelui, ori a unui dictator nebun. Mi s-a întâmplat o dată. Fiul nenorocit al unui dictator nenorocit stătea lângă mine la ora de mese. Purta pantofi făcuți special pentru el la Viena, care costau cinci mii de dolari pereche; în același timp, niște copii mureau de foame pe străzile aflate dincolo de zidurile stuicate ale școlii.

Nici aici la Danton situația nu e cu mult diferită. Copiii de aici sunt tot progeniturile președinților, ale regilor și dictatorilor – doar că nu ai țările, ci ai companiilor. Cei mai mulți dintre colegii meu și au născut bogății. De obicei, singura persoană săracă pe care o întâlnesc în timpul zilei este copilul unui imigrant, care le livrează cumpărăturile sau hanile de la curățătorie. Tatăl meu are un venit care ar putea fi considerat decent oriunde altundeva în lume, însă pentru puștii din Danton suntem săraci lipsiți pământului.

Așteptând pe bancheta din fața biroului directoarei adjuncțe, îmi cau de lucru cu fusta de la uniformă – Dumnezeule, urăsc fustele. O trag peste ștrampii negri până îi netezesc pliurile mărunte. Uniformele au probabil menirea să ne facă să arătăm la fel, dar la încălcămintă nu există restricții. În felul acesta, bunăstarea și apartenența la un trib sunt etalate prin ce

porti în picioare: pantofi cu toc înalt Prada și mocasini Gucci pentru cei din familile dintotdeauna bogate versus balerini Louboutin și tenisi Miu Miu pentru noii bogătăni. Eu fac parte din insignifiantul trib cu doi membri încălcătați cu ghete Doc Marten. Ale mele sunt ponosite și roșii, iar ale celuilalt membru, fiul unui artist retras, care locuiește în centrul vechi al orașului și e tolerat deocamdată de ceilalți pentru că le furnizează regulat Adderall, sunt din piele neagră lucioasă.

Dacă aş apărea mâine cu Prada, situația nu s-ar schimba dramatic. Eu nu arăt ca Astrid Foogle sau ca vreuna dintre celealte fete. Sunt prea înaltă și prea lată în talie. Am nasul prea borcănat și buzele prea mari. Totul este prea aşa și prea pe dincolo. Tata și doctorul meu spun că nu e nimic în regulă cu mine, că sunt de vină hormonii sau mușchii după toți anii de gimnastică. Oamenii sunt diferiți, nu acceptă standardele altora de frumusețe, bla bla bla. Dar e datoria lor să spună chestii din astea. Aș că eu îmi vopsesc părul acasă cu soluții cumpărate din drogherie, îmi încălț ghetele ponoșite și pretind că nu îmi pasă.

În cele din urmă, apare și directoarea adjunctă, toată numai zâmbete binevoitoare și îngrijorare prefăcută. Doamna Wasserman plutește mereu într-un nor de parfum și veselie exagerată, de parcă în orice clipă o pasăre mică, albastră, de hârtie ar putea coborî din cer și îsar așeza pe degetul ei.

– Cum ne simțim astăzi? Întrebă în timp ce intrăm în biroul ei.

– Minunat! spun, prăbușindu-mă într-un fotoliu tapitat cu piele de culoarea săngelui. Pur și simplu extraordinar!

Doamna Wasserman își desface degetele în față, semn că trece la discuții serioase.

septembrie anul trecut, am locuit în Statele Unite doar un an și jumătate, imediat după moartea mamei. Noi doi – tata și cu mine – am venit la New York pentru postul lui de la Națiunile Unite, care nu e foarte departe de liceul meu, Danton Academy.

Nu ne-am fi putut permite nici într-o mie de ani un loc la Danton, însă tata e diplomat în Departamentul de Stat și, câteodată, unul dintre beneficiile diplomaților este învățământul privat. În unele țări, acea școală privată ar putea fi singura școală decentă pe o rază de o mie de kilometri și te poți trezi în clasă cu fiul sau fiica președintelui, ori a regelui, ori a unui dictator nebun. Mi s-a întâmplat o dată. Fiul nenorocit al unui dictator nenorocit stătea lângă mine la ora de mate. Purta pantofi făcuți special pentru el la Viena, care costau cinci mii de dolari pereche; în același timp, niște copii mureau de foame pe străzile afilate dincolo de zidurile stucate ale școlii.

Nici aici la Danton situația nu e cu mult diferită. Copiii de aici sunt tot progeniturile președinților, ale regilor și dictatorilor – doar că nu ai țările, ci ai companiilor. Cei mai mulți dintre colegii meu și sau născut bogați. De obicei, singura persoană săracă pe care o întâlnesc în timpul zilei este copilul unui imigrant, care le livrează cumpărăturile sau hanile de la curățătorie. Tatăl meu are un venit care ar putea fi considerat decent oriunde altundeva în lume, însă pentru puști din Danton suntem săraci lipsiți pământului.

Așteptând pe bancheta din fața biroului directoriei adiuncte, îmi caut de lucru cu fusta de la uniformă – Dumnezeule, urăsc fustele. O trag peste ștrampii negri până îi netezesc pliurile mărunte. Uniformele au probabil menirea să ne facă să arătăm la fel, dar la încălcămintă nu există restricții. În felul acesta, bunăstarea și apartenența la un trib sunt etaleate prin ce

porti în picioare: pantofi cu toc înalt Prada și mocasini Gucci pentru cei din familiile dintotdeauna bogate versus balerini Louboutin și tenisi Miu Miu pentru noii bogătăni. Eu fac parte din insignifiantul trib cu doi membri încălcătați cu ghete Doc Marten. Ale mele sunt ponosite și roșii, iar ale celuilalt membru, fiul unui artist retras, care locuiește în centrul vechi al orașului și e tolerat deocamdată de ceilalți pentru că le furnizează regulat Adderall, sunt din piele neagră lucioasă.

Dacă aş apărea mâine cu Prada, situația nu s-ar schimba dramatic. Eu nu arăt ca Astrid Foogle sau ca vreuna dintre celealte fete. Sunt prea înaltă și prea lată în talie. Am nasul prea borcănat și buzele prea mari. Totul este prea aşa și prea pe dincolo. Tată și doctorul meu spun că nu e nimic în ne-regulă cu mine, că sunt de vină hormonii sau mușchii după toți anii de gimnastică. Oamenii sunt diferiți, nu acceptă standardele altora de frumusețe, bla bla bla. Dar e datoria lor să spună chestii din astea. Aș că eu îmi vopsesc părul acasă cu soluții cumpărate din drogherie, îmi încălț ghetele pono-site și pretind că nu îmi pasă.

În cele din urmă, apare și directoarea adjunctă, toată numai zâmbete binevoitoare și îngrijorare prefăcută. Doamna Wasserman plutește mereu într-un nor de parfum și veselie exagerată, de parcă în orice clipă o pasare mică, albastră, de hârtie ar putea coborî din cer și s-ar aseza pe degetul ei.

– Cum ne simțim astăzi? Întrebă în timp ce intrăm în biroul ei.

– Minunat! spun, prăbușindu-mă într-un fotoliu tapitat cu piele de culoarea săngelui. Pur și simplu extraordinar!

Doamna Wasserman își desface degetele în față, semn că treceam la discuții serioase.

într-o clipă a pus stăpânire de-a lungul couidorului. E foarte întunerică, sursă de lumină, însă un fel de înțelegere începe să văd precum orbii, cu mâinile însernătă cu o bandă din plastic, pe care și o găseșc. Începând cu mărimea unei bolți sunt aliniate usi din metal. Deschiz 217, apoi 215 și ajung într-o cameră, îmi aprind lanterna, îngustând mai rămâne decât un singur punct al celeilalte mâini, rotesc cele șase ușe încât să apară 141295. Cu o mică amuzare, încecă într-o parte.

Într-o clipă, atență să nu fac zgromot în deschid ușa. Miroslu dinăuntru îmi spune că e familiar, ca miroslu tuturor caselor din combinație misterioasă de miresme și pe care o aplică asemenea unei căuciuri pe care îl define.

Convin să că acum sunt invizibil, să clădir, plumb lumina lantunei și, să-mi au decorat viața: un vechi șifon preună cu cadrul de pat din același lemn, o boală de dormitor a părintilor mei. Într-o clădire străină și să îți vezi

înțelegere aici? Fasciculul lantunei se cutii pe care scrie JUCĂRII cu

litere fade de cariocă, răsfirate pe o latură. O deschid și arunc o privire înăuntru. O Barbie de colecție, pe care am tuns-o când aveam cinci ani. O păpușă cu părul auriu și ochi albaștri care, când tragi de o sforicică, spune în arabă: „Bună!“. Piese de Lego descompuse, mașini de jucărie și o felicitare scrisă de Hanuka confectionată de mine pentru părinti, care îmi lasă pe degete urme de păiete strălucitoare.

Închid cutia și deschid alta, dar tot ce găsesc în ea sunt фактури de la finanțe, casețe video și mâncare pentru peștișorii care au trăit doar o săptămână. În următoarea cutie, printre poantele de balet și hârtii de școală, descopăr un album de fotografii. Nu o face, îmi spun în gând. Nu. Dar o fac. Mă aşez pe o altă cutie și deschid albumul. O fotografie polaroid cu mama, în pantaloni militari și haina pe care o port acum, din care îmi zâmbește larg dintr-o vreme când eu încă nu erau născută. În josul fotografiei e imprimat cuvântul Bosnia. În următorul buzunar mic, de plastic și o fotografie cu mine, bebeluș, înfășată ca un burrito, în brațele mamei. Mama poartă o cămașă de spital și zâmbește fericită. Cine a făcut această fotografie? Tata nu apăruse încă în viața ei. O fi fost tatăl meu biologic, al cărui nume nici măcar nu e trecut în certificatul meu de naștere? Putin probabil. Mângâi obrazul mamei cu degetul mare, îi mângeu părul. Simt un nod în gât și albumul îmi alunecă de pe genunchi pe podea.

Colțul alb al unei fotografii ieșe din album în timpul căderii. O scot și descopăr că nu e deloc o fotografie. Un plic lipit, alb, țepăni și nou. Mă ridic în picioare și îl desfac. Înăuntru e o singură foaie. O cercetez în lumina lantunei. Nu e o scrisoare, nu e cu „Dragă Gwen, dacă citești asta îmseamnă că am fost răpit și iată ce trebuie să fac“ Nu. Doar o însuire de numere separate prin spații 0130513 1192381 3271822, la

„Să îmbrățișeșc aici!“

nesfărtit, compact, înghesuit, acoperind ambele pagini. Ferească Dumnezeu să facă tata ceva simplu. Să te ferească Cel de Sus să spună el ceva clar. Pentru totată harababura asta prin care trec din cauza lui, nu ar putea și el să fie mai precis? Și de unde să știu eu dacă asta căutram? Pentru că e ascuns printre lucrurile lui cele mai de preț? De ce nu? E un motiv la fel de bun ca altele.

Astea – toate astea, toate – încep să îmi dea sentimentul unui joc, ca acelea de la petreceri unde oamenii se costumează în gangsteri și femei ușoare și inventează indicii ca să pretendă că descoperă cine e presupusul criminal. Desfăc foia în poală și o privesc îndeaproape, studiind numerele. Toate îmi par aleatorii, ca un soi de cod. Ca un cod. Pentru că e un cod.

Închid ochii. Bela avea dreptate, asta cu siguranță nu era pentru mine. Dar pentru cine altcineva? Nu știu care e mesajul sau unde ar trebui să ajungă, dar tatăl meu astă ascundea aici. Trebuie să fie asta. Te rog, Doamne, astă să fie! Împătăresc hârtia și o îndes în buzunarul interior al cămășii.

De pe corridor, se audе mormăitul unui motor de lift și clinchetul ușilor deschise la un alt etaj. Mă strecor afară din cameră, o mîcui din nou și mă îndrept orbecând spre sennul de ieșire de incendiu. Când ajung la ușa care duce spre scări, ușa liftului se deschide și iese tipul cu tatuaje de jos, cu o bâtă de baseball în mâna.

Mă furîșez și o zbughesc pe scări în jos, până la primul etaj. Pentru o clipă, nu îmi dau seama unde mă aflu, apoi realizez că sunt în apropierea recepției. Mă apropii cu prudență, în caz că ar mai fi altcineva acolo – dar nu aud nimic. Ies în cameră și deschid ușa din fată, repezindu-mă în noapte spre stația de tren.

Interiorul
arătă precum
o banchetă n
ajunge la Pe
obișnuit, ci i
marmură ne
și alta mai si
Cea sofist
în prag, îmb
– Salut, n
– Salutare
Terrance
– E două
Îmi face s
dor întunecă
este că e învă
aude bătaia u
moment de
sirene sau cl
– Tatăl tă